

วงศวานอิสราเอลหลังประสบชัยชนะ

เมื่อวันปีมูซา ﷺ ประสบชัยชนะเหนือผู้มีอำนาจแห่งอียิปต์ นปีมูซาได้กล่าวกำชับวงศวานอิสราเอลให้ยืนหยัดบนหลักการศรัทธาต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียวด้วยความอดทนอัลกุรอานระบุว่า

﴿ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ اسْتَعِينُوا بِاللَّهِ وَاصْبِرُوا ۗ إِنَّ الْأَرْضَ لِلَّهِ يُورِثُهَا مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ ۗ وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ ۝۱۲۸ ﴿۱۲۸﴾ قَالُوا أُوذِينَا مِنْ قَبْلِ أَنْ تَأْتِيَنَا وَمِنْ بَعْدِ مَا جِئْتَنَا قَالَ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يُهْلِكَ عَدُوَّكُمْ وَيَسْتَخْلِفَكُمْ فِي الْأَرْضِ فَيَنْظُرَ كَيْفَ تَعْمَلُونَ ﴿۱۲۹﴾﴾

سورة الاعراف : 128-129

ความว่า มูซาได้กล่าวแก่พวกฟ็องของเขาว่าจงขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์เถิด และจงอดทนด้วยแท้จริงแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ ซึ่งพระองค์จะทรงให้มันสืบทอดแก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์จากปวงบ่าวของพระองค์ และมันปลายนั้นย่อมเป็นของผู้ยำเกรงทั้งหลาย[128] พวกเขากล่าวว่าพวกเราได้รับการทรมานทั้งก่อนจากที่ท่านจะมายังพวกเรา และหลังจากที่ท่านได้มายังเรา เขากล่าวว่าหวังว่าพระเจ้าของพวกท่านจะทรงทำลายศัตรูของพวกท่าน และจะทรงให้พวกท่านสืบช่วงแทนในแผ่นดินแล้วพระองค์จะทรงดูว่าพวกท่านจะทำอย่างไร?[129]

(สุเราะฮ์อัลอะอฺรอฟ : 128-129)

ขณะนั้นการแสดงความจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์(อิบาดะฮ์)ของนปีมูซา และบรรดาผู้ศรัทธาไม่สามารถกระทำได้อย่างเปิดเผยเนื่องจากเกรงว่าจะได้รับอันตรายจากศัตรู ดังนั้นนปีมูซาจึงใช้ทุกคนทำอิบาดะฮ์ ณ บ้านของแต่ละคนและกำชับทุกคนให้มอบหมายต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียวไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาก็ตาม ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقَالَ مُوسَىٰ يَنْقُومُ إِنْ كُنْتُمْ ءَامِنْتُمْ بِاللَّهِ فَعَلَيْهِ تَوَكَّلُوا إِنْ كُنْتُمْ مُسْلِمِينَ ﴿۸۴﴾ فَقَالُوا عَلَىٰ اللَّهِ تَوَكَّلْنَا رَبَّنَا لَا تَجْعَلْنَا فِتْنَةً لِّلْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿۸۵﴾ وَخِنَا بِرَحْمَتِكَ مِنَ الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿۸۶﴾﴾

سورة يونس : 84-86

ความว่า และมูซากล่าวว่าโอ้กลุ่มชนของฉันหากพวกท่านศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ดังนั้นพวกท่านจงมอบหมายต่อพระองค์หากพวกท่านเป็นผู้ยอมจำนน[84] ดังนั้นพวกเขา กล่าวว่า แต่อัลลอฮ์เราขอมอบหมาย ข้าแต่พระเจ้าของเราได้ทรงโปรดอย่าให้เราเป็นเครื่องทดลองสำหรับหมู่ชนผู้ธรรมเลย [85] และโปรดช่วยเราให้พ้นจากหมู่ชนผู้ปฏิเสธศรัทธาด้วยพระเมตตาของพระองค์ด้วยเถิด [86]

(สุเราะฮ์ยูนุส : 84-86)

นปีมูซาได้รับบัญชาจากอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตา ให้สร้างบ้านเรือนเพื่อให้อยู่อาศัยและกำหนดทิศทางเพื่อทำอิบาดะฮ์ให้เป็นทิศทางเดียวกัน และท่านได้ตั้งเตือนวงศวานอิสราเอลให้หมั่นขอความช่วยเหลือต่ออัลลอฮ์ให้รอดพ้นจากการคุกคามของฟาโรห์และเหล่าทหารดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَنْ تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَأَجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ
 وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ ﴾ ﴿٨٧﴾ وَقَالَ مُوسَىٰ رَبَّنَا إِنَّكَ آتَيْتَ فِرْعَوْنَ وَمَلَأَهُ زِينَةً وَأَمْوَالًا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 رَبَّنَا لِيُضِلُّوا عَن سَبِيلِكَ رَبَّنَا اطْمِسْ عَلَىٰ أَمْوَالِهِمْ وَاشْدُدْ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُوا حَتَّىٰ يَرَوُا الْعَذَابَ
 الْأَلِيمَ ﴿٨٨﴾ قَالَ قَدْ أُجِيبَت دَعْوَتُكُمَا فَاسْتَقِيمَا وَلَا تَتَّبِعَانِ سَبِيلَ الَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٨٩﴾ ﴿٨٨﴾

سورة يونس : 87-89

ความว่า และเราได้วะฮีย์(วิวรณ์)มายังมูซาและพี่ชายของเขา(ฮารูน) ให้สร้างบ้านให้แก่กลุ่มชนของเจ้าทั้งสองในอียิปต์ และจงทำบ้านของพวกเขาเป็นกิบละฮฺ(ที่ทำอิบาคะฮฺ) และจงดำรงการละหมาด และจงแจ้งข่าวดีแก่บรรดาผู้ศรัทธา[87] และมูซาได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของเรา แท้จริงพระองค์ทรงประทานความสำราญและทรัพย์สินแก่ฟาโรห์ และหัวหน้าของเขาในการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ ข้าแต่พระเจ้าของเรา โดยพวกเขาจะทำให้ (กลุ่มชน) หลงจากแนวทางของพระองค์ข้าแต่พระเจ้าของเรา ขอพระองค์ทรงทำลายทรัพย์สินของพวกเขาและทรงโปรดทำให้หัวใจของพวกเขาแข็งกระด้าง เพื่อมิให้พวกเขาศรัทธาจนกว่าพวกเขาจะเห็นการลงโทษอย่างเจ็บปวด[88] พระองค์ตรัสว่า การวิงวอนของเจ้าทั้งสองถูกรับแล้ว เจ้าทั้งสองจงดำเนินตามแนวทางที่เที่ยงธรรม และอย่าปฏิบัติตามแนวทางของบรรดาผู้ไม่รู้[89]

(สุเราะฮฺยูนุส : 87-89)

สัญญาและปาฏิหาริย์³³ ทั้ง 9

ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่าอัลลอฮฺ ﷻ ได้กำชับบิมุซาและนบิฮารูนให้เผยแผ่อัลอิสลามแก่ทุกคนด้วยความสุภาพและความอ่อนโยน มิให้ใช้ความรุนแรง เพราะนบิมุซาและนบิฮารูนถูกแต่งตั้งมาพร้อมสัญญาหรือปาฏิหาริย์ต่างๆมากมาย เพื่อยืนยันถึงความเป็นนบีที่ได้รับการแต่งตั้งมาจากอัลลอฮฺเพียงองค์เดียว ไม่ใช่ได้มาจากการอวดอ้างตนเองเป็นศาสดา(นบี)โดยอาศัยอำนาจ บารมีของตนหรือการยอมรับจากมวลชนหรือการฝึกฝนจนชำนาญ เพื่อจะได้ซึ่งการดำรงชีวิตอยู่อย่างเหน็ดเหนื่อยสามัญ และ “ สัญญาทั้ง 9 ที่ปรากฏในอัลกุรอานได้แก่ ไม้เท้า มีอมีแสงนวล น้ำท่วม ตึกแตก เหา กางคก เลือด ความเสียหายทางชีวิตและทรัพย์สิน และการข้าม(ฝ่า)ทะเลแดง ” (al-Faham ; Sayyid Sabiq , 1983 : 191) โดยการข้ามทะเลแดงเกิดขึ้นก่อนเดินทางไปยังแผ่นดินปาเลสไตน์อัลกุรอานระบุว่า

³³ ภาษาอาหรับเรียกว่า มัจฮะฮฺ (معجزات) หมายถึง สัญญาพิเศษที่อัลลอฮฺทรงประทานให้บรรดานบีเพื่อยืนยันการเป็นศาสนทูตแห่งอัลลอฮฺ

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَاَسْأَلُ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا مُوسَى
مَسْحُورًا﴾

سورة الاسراء : 101

ความว่า และโดยแน่นอน เราได้ให้แก่มูซาสัญญาณต่างๆ อันแจ่มชัด 9 ประการ คังนั้นเจ้าจงถามวงศั
วานของอิสราเอลเมื่อเขา (มูซา) มายังพวกเขาฟาโรห์ คังนั้นได้กล่าวกับเขาว่า โอ้ มูซาเอ๋ยแท้จริงฉันคิด
ว่าท่านถูกเวทมนต์อย่างแน่นอน

(สุเราะฮ์อัลอิสรออ : 101)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿يَمُوسَىٰ إِنَّهُ أَنَا اللَّهُ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١٠١﴾ وَأَلْقِ عَصَاكَ ﴿١٠٢﴾ فَلَمَّا رَأَاهَا تَهْتَزُّ كَأَنَّهَا جَانٌّ وَلَّى مُدْبِرًا وَلَمْ يُعَقِّبْ
يَمُوسَىٰ لَا تَخَفْ إِنِّي لَا تَخَافُ لَدَى الْمَرْسَلُونَ ﴿١٠٣﴾ إِلَّا مَنْ ظَلَمَ ثُمَّ بَدَّلْ حُسْنًا بَعْدَ سُوءٍ فَإِنِّي غَفُورٌ رَحِيمٌ
﴿١٠٤﴾ وَأَدْخِلْ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجْ بَيْضًا مِّنْ غَيْرِ سُوءٍ ﴿١٠٥﴾ فِي تِسْعِ آيَاتٍ إِلَى فِرْعَوْنَ وَقَوْمِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا قَوْمًا
فَاسِقِينَ ﴿١٠٦﴾﴾

سورة النمل : 9-12

ความว่า โอ้มูซาเอ๋ย ! แท้จริงข้าคืออัลลอฮ์ ผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงปรีชาญาณ[9] และจงโยนไม้เท้าของเจ้าเมื่อ
เขาเห็นมันเคลื่อนไหวในหอคาลัยกับว่ามันเป็นงูเขาก็กลับหลังหันและไม่หันกลับมาอีก โอ้มูซาเอ๋ย ! เจ้าอย่า
กลัวแท้จริงบรรดาศาสนทูตนั้นจะไม่กลัวเมื่ออยู่ต่อหน้าข้า[10] เว้นแต่ผู้ธรรม แล้วเขาได้เปลี่ยนมาทำ
ความคิดหลังจากที่ได้ทำความชั่ว เพราะแท้จริงข้านั้นเป็นผู้ภัย ผู้เมตตาเสมอ[11] และจงสอดมือของเจ้า
เข้าไปในอกเสื้อของเจ้ามันจะออกมาขาวปราศจากอันตรายใด ๆ (นี่คือสอง) ในเก้าสัญญาณ (ที่เจ้าจะ
นำไป) ยังฟาโรห์และพวกพ้องของเขาแท้จริงพวกเขาเป็นหมูชนผู้ฝ่าฝืน [12]

(สุเราะฮ์อันนัมล : 9-12)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَلَقَدْ أَخَذْنَا آلَ فِرْعَوْنَ بِالسِّنِينَ وَنَقَصْنَا مِّنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَدْكُرُونَ ﴿١٣٠﴾ فِإِذَا جَاءَتْهُمْ الْحَسَنَةُ
قَالُوا لَنَا هَذِهِ ۚ وَإِن تُصِبْهُمْ سَيِّئَةٌ يَطَّيَّرُوا بِمُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ ۗ أَلَا إِنَّمَا طَّيَّرْتَهُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا
يَعْلَمُونَ ﴿١٣١﴾ وَقَالُوا مَهْمَا تَأْتِنَا بِهِ مِنْ آيَةٍ لِّتَسْحَرَنَا بِهَا فَمَا خُنَّكَ بِمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ
الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ ۚ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ فَاسْتَكْبَرُوا وَكَانُوا قَوْمًا مُّجْرِمِينَ ﴿١٣٣﴾﴾

سورة الاعراف : 130-133

ความว่า และแน่นอนเราได้ลงโทษวงศ์วานของฟาโรห์ด้วยความแค้นแค้นและขาดแคลนผลไม้ต่างๆ เพื่อ
ว่าพวกเขาจะได้รำลึก[130] ครั้นเมื่อความดีได้มายังพวกเขา พวกเขาก็กล่าวว่านี่คือสิทธิของเรา และหาก
ความชั่วใด ๆ ประสบแก่พวกเขาพวกเขาก็ถือเอาเป็นกลางร้ายและผู้ที่ร่วมอยู่กับเขาด้วย ฟังรู้เถิดว่า
ที่จริงกลางร้ายของพวกเขานั้นขึ้นอยู่กับที่อัลลอฮ์ต่างหาก แต่ทว่าส่วนมากของพวกเขาไม่รู้[131] และพวก
เขากล่าวว่า ไม่ว่าท่านจะนำสัญญาณหนึ่งสัญญาณใดมายังพวกเราก็ตามเพื่อที่จะลงโทษให้หลงเชื่อต่อ
สัญญาณนั้น เราก็จะไม่เป็นผู้ศรัทธาต่อท่าน[132] แล้วเราได้ส่งน้ำท่วม และตึกเตนและเหา และกบและ
เลือดมาเป็นสัญญาณ อันชัดเจนแก่พวกเขาแต่แล้วพวกเขาก็แสดงโอหังและได้กลายเป็นกลุ่มชนที่กระทำ
ความผิด [133]

(ซูเราะฮ์อัลอะอฺรอฟ : 130-133)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ فَانفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطُّوْدِ الْعَظِيمِ﴾

سورة الشعراء: 63

ความว่า คั้งนั้นเราได้วะฮีย์(วิวรณ์)มายังมูซาว่า เจ้าจงฟาดทะเลด้วยไม้เท้าของเจ้าแล้วมันจะแยกออก
คั้งนั้นปรากฏแต่ละค้ำประคุดคั้งภูเขาใหญ่

(ซูเราะฮ์อัลชุกรอ : 63)

ความหายนะที่ประสบกับพวกปฏิเสธอัลลอฮ์ ﷻ และนบีในอายะฮ์ต่างๆข้างคั้น จะไม่
เกิดขึ้นจนกว่าอัลลอฮ์จะส่งศาสนทูตมาตักเตือนและชี้แนะแนวทางที่ถูกต้อง โดยมีสัญญาณต่างๆที่อัลลอฮ์
ทรงประทานให้มายืนยันการเป็นนบี และทุกครั้งที่เกิดวิกฤตดิ้นหายนะพวกเขาจะกล่าวหาว่านบีมูซา
ﷺ เป็นต้นเหตุโดยพวกเขาไม่รู้ตัวเลยว่าต้นเหตุที่แท้จริงคือพวกเขา

สัญญาณและปาฏิหาริย์ต่างๆที่เกิดขึ้นทั้ง 9 คือการแสดงให้เห็นถึงการเป็นนบีอย่าง
แท้จริงต่อหน้าฟาโรห์และประชาชน นอกจากนี้ยังมีสัญญาณอื่นๆอีกเช่น การใช้ไม้เท้าตีหินและมีน้ำ
ไหลออกมา การทำให้เกิดรมเงาจากก้อนเมฆ การทำให้เกิดผลไม้ชนิดหนึ่งที่มีรสชาติหวานหอมนุ่ม
(ซัลวา)และอื่นๆ โดยสัญญาณต่างๆเหล่านี้เกิดขึ้นหลังการเดินทางออกจากอียิปต์

“รายงานจากค็อฟวานว่ามีชาวยะฮูดี(ยิว)คนหนึ่งมาหานบีมุฮัมมัด ﷺ และถามเกี่ยวกับ
ปาฏิหาริย์ทั้ง 9 ซึ่งถูกระบุในอัลกุรอานความว่า และแน่นอนเราได้ประทานให้แก่มูซา 9 สัญญาณ นั้น
คืออะไร นบีมุฮัมมัด ﷺ ตอบว่า พวกท่านอย่าได้ตั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีต่ออัลลอฮ์ และพวกท่านอย่า
ลัทธิโมย และพวกท่านอย่าฝิดประเวณีกับลูกหรือภรรยาผู้อื่น และพวกท่านอย่าฆ่าคนหนึ่งซึ่งอัลลอฮ์
ทรงห้ามยกเว้นด้วยสิทธิแห่งความชอบธรรม และพวกท่านอย่าใช้ไสยศาสตร์เพื่อการทำร้ายกัน และ
พวกท่านอย่ากินดอกเบ็ญ และพวกท่านอย่าเดินข้างผู้มีอำนาจเพื่อมาผู้บริสุทธ์ และพวกท่านอย่ากล่าวหา
ซึ่งกันและกัน และพวกท่านอย่าได้หนีทัพ และสำหรับพวกท่านที่เป็นยะฮูดีคือ พวกท่านอย่าละเมิดผิด
วันเสาร์” (al-Faham ; Sayyid Sabiq , 1983 : 195)

การปฏิเสศการศรัทธาต่ออัลลอฮ์ของฟาโรห์ ญาติสนิทมิตรสหาย ตลอดจนประชาชนของพระองค์ คือสาเหตุนำพาแผ่นดินอียิปต์ประสบกับความหายนะติดต่อกันนานหลายปี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งจากปาฏิหาริย์ของนบีมูซา แผ่นดินอียิปต์ที่เคยอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์เริ่มแห้งแล้ง ประชาชนขาดแคลนอาหารและน้ำ ผลิตผลทางการเกษตรที่ใช้หล่อเลี้ยงชาวอียิปต์ประสบภาวะขาดแคลน เสบียงที่เก็บกักตุนเริ่มลดน้อยลงทุกที ขณะที่ปัญหาสังคมด้านอื่นๆ เช่น ปล้นชิง การรุกรอนสิทธิผู้อื่นขยายตัวเพิ่มขึ้นตามมาเป็นลำดับ บางพื้นที่ๆสามารถทำการเพาะปลูกได้แต่กลับถูกฝูงตั๊กแตนบุกทำลายจนเสียหาย บางปีฝนตกหนักติดต่อกันจนเกิดปัญหาน้ำท่วม ผู้คนล้มตายอย่างนับไม่ถ้วน บ้านเรือนและสถานที่ต่างๆถูกฝูงแมลงและสัตว์สี่เท้าจ้ำพวกอื้ออาม คางคก นกกสร้างควมรำคาญถึงห้องนอนและห้องอาหารจนแทบจะอาศัยอยู่ต่อไปไม่ได้ น้ำในแม่น้ำไนล์ที่เคยใสสะอาดบริสุทธิ์ซึ่งเป็นเสมือนเส้นเลือดใหญ่หล่อเลี้ยงชาวอียิปต์ บัดนี้กลับกลายเป็นสีแดงจางเหมือนเลือดจนไม่สามารถใช้ดื่มกินได้ วิกฤติดังกล่าวคือการตอบแทนพวกปฏิเสธที่กล่าวหาว่าสิ่งทีนบีมูซานำมาจากอัลลอฮ์ ﷻ คือเรื่องโกหก พวกเขาไม่สำนึกผิดและยังเดินหน้าปฏิเสธต่อไป โดยวงศ์วานอิสราเอลแทบจะไม่ได้รับผลกระทบใดๆ

วิกฤติต่างๆที่อียิปต์กำลังประสบปัญหาอยู่ทำให้ฟาโรห์ต่อรองกับนบีมูซาว่า หากนบีมูซาสามารถช่วยเหลือพระองค์และประชาชนให้พ้นจากวิกฤติอันร้ายต่างๆได้ พระองค์และทุกคนจะศรัทธายอมรับการเป็นนบีและปฏิบัติตามความต้องการนบีมูซาโดยจะปล่อยวงศ์วานอิสราเอลเป็นอิสระ แต่หลังจากพวกเขาได้ช่วยเหลือจากนบีมูซา พวกเขากลับไม่ปฏิบัติตามคำพูด โดยไม่ยอมรับความจริงคือตั้งต่อต้าน และปฏิเสธเรื่อยมา ครั้งแล้วครั้งเล่า อัลลอฮ์ ﷻ ทรงแจ้งกับนบีมูซาถึงผลตอบแทนของการฝ่าฝืนดังกล่าวว่า

﴿وَلَمَّا وَقَعَ عَلَيْهِمُ الرِّجْزُ قَالُوا يَا مُوسَى ادْعُ لَنَا رَبَّكَ بِمَا عَهِدَ عِنْدَكَ لَئِن كَشَفْتَ عَنَّا الرِّجْزَ لَنُؤْمِنَنَّ لَكَ وَلَنُرْسِلَنَّ مَعَكَ بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿١٣٤﴾ فَلَمَّا كَشَفْنَا عَنْهُمْ الرِّجْزَ إِلَىٰ أَجَلٍ هُمْ بَلِغُوهُ إِذَا هُمْ يَنْكُتُونَ ﴿١٣٥﴾ فَاتَّقَمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾﴾

سورة الاعراف : 134-136

ความว่า และเมื่อมีการลงโทษเกิดขึ้นแก่พวกเขา พวกเขา กล่าวว่า โอ้มูซา!จงขอต่อพระเจ้าของท่านให้แก่เราตามที่พระองค์ได้สัญญาไว้ที่ท่านเถิด ถ้าหากท่านได้ปลดเปลื้องการลงโทษนั้นให้พ้นจากเราแน่นอนเราจะศรัทธาต่อท่านและแน่นอนเราจะส่งวงศ์วานอิสราเอลไปกับท่าน [134] ครั้นเมื่อเราได้ปลดเปลื้องการลงโทษนั้นให้พ้นจากพวกเขาไปยังกำหนดการหนึ่ง ซึ่งพวกเขาได้ไปถึงกำหนดการนั้นแล้ว ทันใดพวกเขาก็ผิดสัญญา [135] แล้วเราก็ได้ลงโทษพวกเขา โดยให้พวกเขาจมในทะเล เนื่องด้วยพวกเขาได้ปฏิเสธสัญญาต่าง ๆ ของเรา และพวกเขาจึงได้กลายเป็นที่ไม่ใส่ใจต่อสัญญาต่าง ๆ เหล่านั้น [136]

(สุเราะฮ์อัลอะอฺรอฟ : 134-136)

วันเวลาผ่านไปการเป็นนบีของมุซาและฮารูน عليه السلام ยังไม่เป็นที่ยอมรับในเครือราชวงศ์ของฟาโรห์ เสนาบดี ขุนนางและประชาชนชน บรรดาจำนวนผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์และหลักคำสอนของนบีมูซามีไม่มาก และฟาโรห์กำลังเป็นผู้นำพาประชาชาติสู่ความหายนะอัลกุรอานระบุว่า

﴿فَمَا أَمَّنَ لِمُوسَىٰ إِلَّا ذُرِّيَّةٌ مِّنْ قَوْمِهِ عَلَىٰ خَوْفٍ مِّنْ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِمْ أَن يَفْتِنَهُمْ وَإِنَّ فِرْعَوْنَ لَعَالٍ فِي الْأَرْضِ وَإِنَّهُ لَمِنَ الْمُسْرِفِينَ﴾

سورة يونس : 83

ความว่า โอ้มุซา! ไม่มีใครศรัทธาต่อมุซา นอกจากลูกหลานบางคนจากกลุ่มชนของเขา (ราชวงศ์) เนื่องจากความกลัวต่อฟาโรห์และหัวหน้าของพวกเขาจะทำความวุ่นวายแก่พวกเขา และแท้จริงฟาโรห์นั้นเป็นผู้หยิ่งผยองในแผ่นดินและแท้จริงเขาอยู่ในหมู่ผู้ละเมิด

(สุเราะฮ์ยูนุส : 83)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อิบน์อับบาสกล่าวว่าบรรดาผู้ศรัทธานั้นไม่ใช่เพียงนักมายากลเท่านั้น แต่ยังมีลูกหลานบางคนที่มาจากราชวงศ์ฟาโรห์ เพราะตามรูปการของสำนวนคำ *สรรพนาม* ที่ถูกกล่าวในอายะฮ์ข้างต้นกลับไปหาราชวงศ์ฟาโรห์ ซึ่งบางคนอาจจะกล่าวว่า มันกลับไปหาราชวงศ์วานนบีมูซา ” (Ibn Kathir , 1996 : 391) บางรายงานกล่าวว่า มีเพียง 3 คนที่ศรัทธา คือ (1) ภรรยาฟาโรห์ (2) ชายผู้ศรัทธาซึ่งได้เผชิญหน้ากับฟาโรห์ (3) และชายผู้หวังดีที่เดินทางมาบอกนบีมูซาถึงแผนการร้ายของฟาโรห์ที่คิดกำจัดท่าน

ความหายนะของฟาโรห์

เมื่อฟาโรห์ บรรดาเสนาบดี และชาวอียิปต์ไม่ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอزةและไม่ยึดมั่นตามคำสอนของนบีมูซา อีกทั้งพวกเขายังเดินหน้าต่อต้านการเผยแผ่อัลอิสลามของท่าน อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบัญชาให้นบีมูซาพาวงศ์วานอิสราเอลออกจากอียิปต์ เพื่อปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากการกดขี่ของฟาโรห์ “ นบีมูซาตกลงกับวงศ์วานอิสราเอลว่าจะออกเดินทางจากอียิปต์มุ่งหน้าไปยังแผ่นดินปาเลสไตน์ และจะแสดงคัมภีร์จากอัลลอฮ์เพื่อเป็นคำสอนแก่พวกเขา ท่านพววงศ์วานอิสราเอล 620,000 กว่าคนออกเดินทางเวลากลางคืนเมื่อประมาณ 1,213 ปีก่อนคริสตกาล โดยมุ่งหน้าไปยังทะเลแดง นบีมูซาเดินนำหน้าและนบีมูซาเดินดูแลท้ายกลุ่มผู้อพยพ และพวกเขาได้หยุดพัก ณ ชายฝั่งทะเลสาบยูซุฟ ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างคลองสุเอซกับทะเลสาบมาระฮุนจนถึงรุ่งเช้า พวกเขาคิดว่าฟาโรห์คงไม่สามารถตามมาทันอย่างแน่นอน ส่วนฟาโรห์ทราบเรื่องดังกล่าวตั้งแต่นั้นที่แรก จึงส่งคนไปรวบรวมกำลังพลตามหัวเมืองต่างๆจนมีจำนวนถึง 1,500,000 คนพร้อมอาวุธครบมือ และเดินทางติดตามวงศ์วานอิสราเอลโดยมีฟาโรห์นำทัพหน้าและมีทหารองครักษ์ฮามานดูแลทัพหลัง และกองทัพฟาโรห์ตามทันตอนใกล้รุ่ง ” (al-Faham ; Sayyid Sabiq , 1983 : 197) และเรื่องราวดังกล่าวถูกระบุในอัลกุรอานว่า

﴿ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِيٰ إِنَّكَ مُتَّبَعُونَ ﴿٥٢﴾ فَأَرْسَلْنَا فِرْعَوْنَ فِي الْمَدَائِنِ حَاشِرِينَ ﴿٥٣﴾ إِنَّ هَٰؤُلَاءِ لَشِرْذِمَةٌ قَلِيلُونَ ﴿٥٤﴾ وَإِنَّهُمْ لَنَا لَغَائِظُونَ ﴿٥٥﴾ وَإِنَّا لَجَمِيعٌ حَادِرُونَ ﴿٥٦﴾ فَأَخْرَجْنَاهُمْ مِّن جَنَّتِ وَعُيُونٍ ﴿٥٧﴾ وَكُنُوزٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٥٨﴾ كَذَٰلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا بَنِي إِسْرَائِيلَ ﴿٥٩﴾ فَاتَّبَعُوهُمْ مُّشْرِقِينَ ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا تَرَاءَ الْجَمْعَانِ قَالَ أَصْحَابُ مُوسَىٰ إِنَّا لَمُدْرِكُونَ ﴿٦١﴾ قَالَ كَلَّا إِنَّ مَعِيَ رَبِّي سَيَهْدِينِ ﴿٦٢﴾ فَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَضْرِبْ بِعَصَاكَ الْبَحْرَ ۖ فَانْفَلَقَ فَكَانَ كُلُّ فِرْقٍ كَالطَّوْدِ الْعَظِيمِ ﴿٦٣﴾ وَأَزَلَفْنَا ثَمَّ الْأَخْرِينَ ﴿٦٤﴾ وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَمَنْ مَّعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْأَخْرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾ ﴾

سورة الشعراء : 52-68

ความว่า และเราได้คิดใจให้มุซาออกเดินทางในเวลากลางคืนพร้อมกันกับปวงบ่าวของข้า แท้จริงพวกเขาเจ้ากำลังถูกติดตาม[52] แล้วฟาโรห์ได้ส่งคนไปตามหัวเมืองต่างๆ ให้มาร่วมชุมนุม[53] แท้จริงพวกเขาเหล่านั้นเป็นหมู่ชนส่วนน้อย[54] และแท้จริงพวกเขาทำให้เราเกิดโทษะ[55] และแท้จริงพวกเขาทั้งหมดอยู่ในสภาพเตรียมพร้อม[56] ดังนั้น เราได้ให้พวกเขา ออกจากเรือสวนและลำธารน้ำ[57] และทรัพย์สินอันมากมายและที่พำนักอันโอ้อ่า[58] เช่นนั้นแหละ และเราได้ให้วังศวานอิสราเอลได้รับมรดกครอบครองมัน[59] แล้วพวกเขา (ฟาโรห์) ได้ติดตามพวกเขา(วังศวานอิสราเอล) เมื่อเวลาตะวันขึ้น[60] ครั้นเมื่อแต่ละฝ่ายได้มองเห็นกัน พวกพ้องของมุซาได้กล่าวว่า แท้จริงเราถูกตามทันแล้ว [61] เขา (มุซา) ได้กล่าวว่า ไม่หรอกแท้จริงพระเจ้าของฉันทรงอยู่กับฉันท พระองค์ทรงชี้แนะทางแก่ฉันท[62] ดังนั้นเราได้คิดใจมุซาว่า จงฟาดทะเลด้วยไม้เท้าของเจ้าแล้วมันก็ได้แยกออก แต่ละข้างมีสภาพเหมือนภูเขาใหญ่[63] และเราได้ให้พวกอื่น ให้เข้ามาใกล้ ณ ที่นั้น[64] และเราได้ให้มุซาและผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาทั้งหมดรอดพ้นไป[65] และเราได้ให้พวกอื่นจมน้ำตาย[66] แท้จริงในการนั้นเป็นสัญญาณอย่างแน่นอน แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา[67] และแท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นแน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ[68]

(สุเราะฮ์ชุกรอฮ : 52-68)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ นักวิชาการด้านอรรถาธิบายอัลกุรอานกล่าวว่าฟาโรห์วางแผนกับทหารโดยปล่อยวังศวานอิสราเอลเดินทางออกไปและส่งกองทัพติดตาม กล่าวกันว่ามีจำนวนม้าศึกถึง 100,000 ตัวและจำนวนทหารถึง 1,600,000 คน ส่วนวังศวานอิสราเอลมีกำลังคนที่สามารถต่อสู้เพียง 600,000 กว่าคน ในจำนวนนั้นมีทั้งเพื่อนฝูงของนบีมุซาและเพื่อนฝูงชาวอิสราเอลของบิดาเข้ามาสมทบ ” (Ibn Kathir , 1998 : 372) ด้วยจำนวนทหารอันมากมายของกองทัพฟาโรห์ ทำให้วังศวานอิสราเอลกลายเป็นเพียง หมู่ชนส่วนน้อย ดังปรากฏในอัลกุรอานข้างต้น

อย่างไรก็ตาม Diya 'a al-Rahman นักวิจัยประวัติศาสตร์มุสลิมเกี่ยวกับพระคัมภีร์เก่า (โตราห์) ของเยรูซาเล็มได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับจำนวนวงศ์วานอิสราเอลว่า “ จำนวนดังกล่าวมันมากเกินไป เพราะขณะนั้นบิยะอูบอพยพครอบครัวเข้าสู่อียิปต์นั้น พวกเขามีจำนวนเพียง 70 กว่าคน ดังปรากฏใน พระคัมภีร์เก่าระบุว่ายาโคบ(นบิยะอูบ)พาบุตรหลานมายังอียิปต์ ขณะนั้นกอฮ์ตบุตรลาวีบุตรยาโคบ มีอายุเพียง 7 ขวบ หลังจากนั้นกอฮ์ตมีลูกหลาน 2 รุ่นด้วยกันคือ รุ่นอิมรอนบิดาของ นบีมูซากับรุ่นนบีมูซาและนบิฮารูน ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่าจากจำนวนคน 70 คนจะให้กำเนิดประชากรถึง 600,000 กว่าคนโดยผ่านคนเพียง 2 รุ่นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงพบว่านักค้นคว้าและวิจัยพระคัมภีร์เก่าและใหม่ วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับจำนวนตัวเลขที่ปรากฏในพระคัมภีร์ทั้งสอง โดยนักเขียนชาวอังกฤษท่านหนึ่ง ยอมรับว่าจำนวนวงศ์วานอิสราเอล(ข้ามทะเลแดง) ไม่น่าจะเกิน 15,000 คน ” (Diya 'a al-Rahman , 2001 : 88) และความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับสิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานข้างต้นว่า แท้จริงพวกเขาเหล่านั้นเป็นหมู่น้อย

ส่วนที่กล่าวกันว่าตั้งแต่วงศ์วานอิสราเอลอพยพเข้าสู่อียิปต์ยุคนบิยะอูบ จนถึงยุคโมเสส (นบีมูซา) พาออกจากอียิปต์เป็นเวลานานถึง 430 ปีนั้น “ อิบนูอิซหมให้ความเห็นว่า มันเป็นระยะเวลาที่ นานจนน่าเกลียด เพราะในพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)ระบุว่า เมื่อยาโคบ(นบิยะอูบ)เดินทางเข้าสู่อียิปต์พร้อม ลูกหลานนั้น ฟาฮาดบุตรลาวีบุตรนบิยะอูบมีอายุ 133 ปี และขณะที่โมเสส(นบีมูซา)บุตรอิมรอน บุตรฟาฮาดบุตรลาวีบุตรยาโคบ พวงศ์วานอิสราเอลออกจากอียิปต์มีอายุเพียง 80 ปี นั้นหมายความว่า ฟาฮาดบุตรลาวีขณะเดินทางเข้าสู่อียิปต์ต้องมีอายุแค่ 1 เดือนหรือมากกว่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้นซึ่งมันขัดแย้ง กัน ดังนั้นการอพยพเข้ามาตั้งแต่ยุคนบิยะอูบจนถึงยุคนบีมูซาพาเดินทางออกจากอียิปต์จึงเป็นเวลาเพียง 217 ปีเท่านั้น ” (Diya 'a al-Rahman , 2001 : 90)

การเดินทางออกจากอียิปต์ครั้งนี้มีนบิฮารูนและยูเซอบินนูน (ตามพระคัมภีร์โตราห์จะ เรียกว่า โยชูวา Joshua-يُوشوع بن نون เป็นคนสนิทของนบีมูซา) เป็นผู้ควบคุมดูแลการเดินทางด้านหน้า โดยมีกองทัพทหารของฟาโรห์ไล่ต้อนไปจนมุมที่ฝั่งทะเลแดง เพื่อหมายสังหารหมู่วงศ์วานอิสราเอล จำนวนดังกล่าวทั้งหมดแต่ด้วยความเมตตาแห่งอัลลอฮ์ผู้ทรงสามารถและผู้ทรงปรีชาญาณ พระองค์ทรง แสดงเดชานุภาพแห่งความเป็นพระเจ้าของพระองค์ให้ประจักษ์ต่อสายตาฟาโรห์ กองทัพทหารและวงศ์วานอิสราเอล “ โดยอัลลอฮ์ทรงบัญชาให้นบีมูซาใช้ไม้เท้าฟาดทะเลแดงน้ำทะเลแยกเป็น 12 สายและพาชนชาติอิสราเอลหนีข้ามทะเลแดงได้สำเร็จ ” (Ibn Kathir , 1998 : 373) อัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ทรง ปล่อยทะเลให้สงบนิ่ง (เหมือนเดิม) เพื่อรอนฟาโรห์และกองทัพทหารเดินทางตามมาทันในทะเล และพระองค์ได้ทรง ปล่อยทะเลให้สงบนิ่ง(กลับเป็นเช่นเดิม) ดังนั้นพวกเขาจึงถูกทะเลกลืนและจบชีวิตลงในทะเลอย่างน่าอนาถดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا قَبْلَهُمْ قَوْمَ فِرْعَوْنَ وَجَاءَهُمْ رَسُولٌ كَرِيمٌ ﴿١٧﴾ أَنْ أَذُوا إِلَىٰ عِبَادِ اللَّهِ إِنِّي لَكُمْ رَسُولٌ أَمِينٌ ﴿١٨﴾ وَأَنْ لَا تَعْلُوا عَلَى اللَّهِ إِنِّي آتَيْكُمْ بِسُلْطَنِ مُبِينٍ ﴿١٩﴾ وَإِنِّي عَذْتُ رَبِّي وَرَبِّكُمْ أَنْ تَرْجُمُونِ ﴿٢٠﴾ وَإِنْ لَمْ تُؤْمِنُوا لِي فَاغْتَرِلُونِ ﴿٢١﴾ فَدَعَا رَبَّهُ أَنْ هَتُولَاءِ قَوْمٌ مُجْرِمُونَ ﴿٢٢﴾ فَأَسْرِبِعِبَادِي لَيْلًا إِنَّكُمْ مُتَّبِعُونَ ﴿٢٣﴾ وَأَتْرَكَ الْأَبْحَرَ رَهْوًا إِنَّهُمْ جُنْدٌ مُغْرَقُونَ ﴿٢٤﴾ كَمْ تَرَكُوا مِنْ جَنَّاتٍ وَعَيْونِ ﴿٢٥﴾ وَزُرُوعٍ وَمَقَامٍ كَرِيمٍ ﴿٢٦﴾ وَنَعْمَةً كَانُوا فِيهَا فَسِكْهِينَ ﴿٢٧﴾ كَذَلِكَ وَأَوْرَثْنَاهَا قَوْمًا آخَرِينَ ﴿٢٨﴾ فَمَا بَكَتْ عَلَيْهِمُ السَّمَاءُ وَالْأَرْضُ وَمَا كَانُوا مُنظَرِينَ ﴿٢٩﴾ وَلَقَدْ جَعَلْنَا بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنَ الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٣٠﴾ مِنْ فِرْعَوْنَ إِنَّهُ كَانَ عَلِيًّا مِنَ الْمُسْرِفِينَ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ أَخْتَرْنَاهُمْ عَلَىٰ عِلْمٍ عَلَىٰ الْعَالَمِينَ ﴿٣٢﴾ وَآتَيْنَاهُمْ مِنَ الْآيَاتِ مَا فِيهِ بَلَتْوَأُ مُبِينٌ ﴿٣٣﴾﴾

سورة الدخان : 17-33

ความว่า และโดยแน่นอนเราได้ทดสอบหมู่ชนของฟาโรห์ก่อนหน้าพวกเขา และได้มีศาสนทูต (มุซา) ผู้มีเกียรติมายังพวกเขา[17] (โดยกล่าวว่า)จงมอบปวงบ่าวของอัลลอฮ์ให้แก่ฉัน แท้จริงฉันคือศาสนทูต ผู้ซึ่งอัลลีย์สำหรับพวกท่าน[18] และพวกท่านอย่ายกตนเหนืออัลลอฮ์ แท้จริงฉันมาหาพวกท่านพร้อมด้วย หลักฐานอันชัดแจ้ง[19] และแท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าของฉัน และพระเจ้าของพวกท่าน มิให้พวกท่านทำร้ายฉัน[20] และถ้าหากพวกท่านไม่เชื่อฉันก็จงถอยห่างไปจากฉัน[21] แล้วเขาก็วิงวอน ขอต่อพระเจ้าของเขาว่า ชนเหล่านี้เป็นหมู่ชนผู้กระทำความผิด[22] ดังนั้นจึงเดินทางในเวลากลางคืน พร้อมด้วยปวงบ่าวของข้าเพราะพวกเจ้าจะถูกติดตามอย่างแน่นอน[23] และจงปล่อยทะเลให้สงบนิ่ง (เหมือนเดิม) เพราะแท้จริงพวกเขาเป็นไฟรพลที่ถูกจมน้ำตาย[24] ก็มากน้อยที่พวกเขาได้ละทิ้งสวนต่างๆ และแหล่งน้ำหลายแห่ง [25] และเรือกสวนไร่นา และอาคารใหญ่โตอันมีเกียรติ[26] และความสะดวกที่ พวกเขาสนุกสนานร่าเริง[27] เช่นนั้นแหละ เราได้ให้หมู่ชนอื่นรับมรดกครอบครองมัน[28] และชั้นฟ้า และแผ่นดินมิได้รำให้ เพราะ (เสียตาย) พวกเขาและพวกเขาจะไม่ถูกประวิงเวลา[29] และแน่นอนเราได้ ให้ห้วงสวรรค์อิสราเอลรอดพ้นจากการทรมานที่น่าอดสู[30] จากฟาโรห์แท้จริงเขาเป็นผู้โอหังที่มาจาก ผู้ฝ่าฝืน[31]และแน่นอนเราได้เลือกพวกเขาเหนือประชาชาติทั้งหลายในยุคนี้ เนื่องจากความรอบรู้ของเรา[32] และเราได้ประทานสัญญาณต่าง ๆ แก่พวกเขา ซึ่งในนั้นมีข้อทดสอบอย่างชัดแจ้ง[33]

(สุเราะฮ์อดดุคอน : 17-33)

ตลอดเวลาที่ผ่านมาอัลลอฮ์ผู้ทรงอภิและผู้ทรงปรานีทรงประทานอำนาจ เกียรติยศ ชื่อเสียง ทรัพย์สินสมบัติ และความสุขสบายแก่ฟาโรห์และบรรดาผู้จงรักต่อพระองค์ แต่พวกเขากลับตอบแทนความเมตตาแห่งพระองค์ด้วยการกดขี่มุษชาติด้วยกันและหักงู้งันไปสู่เส้นทางหลงผิด โดยการตั้งตนเป็นเทพเจ้าและยกย่องสิ่งอื่นเป็นภาคีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ การทรยศของมหาอำนาจฟาโรห์และบรรดาผู้ตั้งภาคีทำให้พวกเขาไม่ได้รับการให้อภัย และเหตุการณ์ตอบแทนแก่ผู้ฝ่าฝืนคำสั่งแห่งอัลลอฮ์ผู้

อภิบาลแห่งสากลโลกยังคงเป็นบทเรียนอันยิ่งใหญ่แก่ชนชาติที่หลงอำนาจและความยิ่งใหญ่ของตนเอง ในยุคต่อๆมา โดยลืมไปว่ายังมีผู้มีอำนาจสูงสุดเหนือทุกสิ่งอยู่เบื้องหลังพวกเขาดังปรากฏในอัลกุรอานว่า ﴿وَجَوَزْنَا بِبَنِي إِسْرَائِيلَ الْبَحْرَ فَأَتَبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ وَجُنُودُهُ، بَغْيًا وَعَدْوًا ۗ حَتَّىٰ إِذَا أَدْرَكَهُ الْغَرَقُ قَالَ ءَأَمِنْتُ أَنَّهُ لَآ إِلَهَ إِلَّا الَّذِي ءَأَمَنْتُ بِهِ ۚ بَنُوآ إِسْرَائِيلَ وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ ﴿٩٠﴾ ءَأَلْكَنَ وَقَدْ عَصَيْتَ قَبْلُ وَكُنْتَ مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٩١﴾ فَآلْيَوْمَ نُنَجِّيكَ بَدَنِكَ لَتَكُونَ لِمَن خَلَفَكَ ءَأَيَّةٌ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ عَنِ ءَأَيِّنَا لَغَافِلُونَ ﴿٩٢﴾﴾

سورة يونس : 90-92

วามว่า และเราได้ให้อิสราเอลข้ามทะเล(พื้น)ไป ดังนั้นฟาโรห์และพลพรรคของเขาได้ติดตามพวกเขา (วงศ์วานอิสราเอล) ไปอย่างผู้อธรรมและเป็นศัตรู จนกระทั่งเมื่อการจมน้ำมาถึงเขาแล้ว เขาจึงกล่าวว่า ลันศรืทธาแล้วว่ แท้จริงไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจาก ผู้ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลได้ศรืทธาต่อพระองค์และ ลันคือคนหนึ่งในหมู่ผู้บ่อนน้อม[90] บัดนี้ และแน่นอนเจ้าเป็นผู้ทรยศก่อนหน้านี้ และเจ้าเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้บ่อนทำลาย[91] ดังนั้น วันนี้เราจะให้ร่างของเจ้าออกจากทะเล เพื่อจะได้เป็นสัญญาณแก่ชนรุ่น หลังจากเจ้า และแท้จริงส่วนใหญ่ของมนุษย์เฉยเมยต่อสัญญาณต่างๆ ของเรา[92]

(สุเราะฮ์ยูนุส : 90-92)

อัลกุรอานข้างต้นชี้ให้เห็นว่า ฟาโรห์พยายามสารภาพผิดขณะจมน้ำตายแต่การกลับตัว กลับใจยามวิญญูณจะหลุดออกร่างนั้นไร้ผล เพราะอัลลอฮ์จะไม่ลงโทษชนกลุ่มใดจนกว่าพระองค์จะ ทรงส่งศาสนทูต(นบีมุซา)มาเผยแผ่และชี้แนะพวกเขาเสียก่อน แต่ฟาโรห์รักษาความหลงผิด ความหยิ่ง ยโส การทำทายและการกดขี่ไว้จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرَبْ لَهُمْ طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَّا تَخَفُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَىٰ ﴿٧٧﴾ فَاتَّبَعَهُمْ فِرْعَوْنُ بِجُنُودِهِ ۖ فَغَشِيَهُم مِّنَ الْيَمِّ مَا غَشِيَهُمْ ﴿٧٨﴾ وَأَصَلَ فِرْعَوْنُ قَوْمَهُ وَمَا هَدَىٰ ﴿٧٩﴾﴾

سورة طه : 77-79

ความว่า และแน่นอนเราได้คิดใจแก่หมู่ชาว่ จงเดินทางในเวลากลางคืนพร้อมด้วยปวงบ่าวของข้า ดังนั้น จงพาดลงในทะเลให้เป็นทางเดินแห้งแก่พวกเขา เจ้าอย่าได้กลัวว่าจะถูกตามทันและเจ้าอย่าได้กลัวจมน้ำ [77] ฟาโรห์พร้อมด้วยกำลังพลของเขาได้ตามมาทันพวกเขา ดังนั้นน้ำจากทะเลได้ท่วม ทำให้พวกเขา จมน้ำ[78] และฟาโรห์ได้ทำให้กลุ่มชนของเขาหลงผิดและมีได้เนะทางที่ถูกต้อง[79]

(สุเราะฮ์ฮุฎอฮา : 77-79)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ พวกเขา³⁴ ประสบความหายนะทั้งหมด ยกเว้นคนสามัญธรรมดา และปศุสัตว์ อิบน์อิฏม์กล่าวว่า ตั้งแต่ยุคนี้เป็นต้นมาสตรีอียิปต์จึงเข้ามีบทบาทในกิจการงานต่างๆแทนผู้ชาย เนื่องจากสามีของพวกนางเสียชีวิตและพวกนางได้แต่งงานกับคนธรรมดา และบทบาทของสตรีอียิปต์ในด้านต่างๆคงอยู่เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน” (Ibn Kathir,1996:401)

วงศัวานอิสราเอลภายใต้การนำพาของนบีมูซาและนบีสารูนปลอดภัยจากวิกฤติดังกล่าวมาได้เป็นสิ่งบ่งบอกถึงความเมตตาของอัลลอฮฺ ﷻ ที่มีต่อวงศัวานอิสราเอลอย่างมากมาย และการจมน้ำตายของฟาโรห์และทหารในทะเลแดงเป็นอุทาหรณ์เตือนใจแก่บรรดาผู้ต่อต้านนบีมูซาและอัลลอฮฺผู้ทรงอยู่เหนือทุกสิ่ง ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَأَنْجَيْنَا مُوسَىٰ وَمَنْ مَعَهُ أَجْمَعِينَ ﴿٦٥﴾ ثُمَّ أَغْرَقْنَا الْآخَرِينَ ﴿٦٦﴾ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً ۖ وَمَا كَانَ أَكْثَرُهُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٦٧﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْعَزِيزُ الرَّحِيمُ ﴿٦٨﴾﴾

سورة الشعراء : 65-68

ความว่า และเราได้ให้มูซาและผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาทั้งหมดปลอดภัย[65] และเราได้ให้พวกอื่นจมน้ำตาย [66] แท้จริงในการนั้นเป็นสัญญาณอย่างแน่นอน แต่ส่วนมากของพวกเขาไม่เป็นผู้ศรัทธา[67] และแท้จริงพระเจ้าของเจ้า แน่แน่นอนพระองค์เป็นผู้ทรงอำนาจ ผู้ทรงเมตตาเสมอ [68]

(อัซซุอะรอฮฺ : 65-68)

ทะเลแดงเรียกตามภาษาอังกฤษว่า Red Sea และภาษาอาหรับเรียกว่า อัลบะฮฺร อัลอะฮฺมัด ในภาษาฮีบรูจะเรียกว่า Yam Suf เป็นอ่าวในมหาสมุทรอินเดียแบ่งระหว่างทวีปแอฟริกากับทวีปเอเชีย โดยทะเลแดงเชื่อมกับมหาสมุทรอินเดียที่อ่าวเอเดน (Gulf of Aden) ทะเลแดงมีความยาวประมาณ 1,900 กิโลเมตรและกว้างประมาณ 300 กิโลเมตร ร่องทะเลที่ลึกที่สุดประมาณ 2,500 เมตรและมีความลึกทั่วไปประมาณ 500 เมตร

³⁴ หมายถึงฟาโรห์ เสนาบดี ทหาร ข้าราชการบริวาร และบรรดาผู้มีอำนาจทางเศรษฐกิจในอียิปต์

วงศัวานอิสราเอลหลังผ่านวิกฤติ

เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นไปตามพระประสงค์ของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ต้องการให้ชนชาติ หรือ บรรดาผู้อ่อนแอและถูกกดขี่มาโดยตลอดกลายเป็นผู้นำ มีอำนาจ ครอบครองมรดกทรัพย์สินและ ดินแดนต่างเพื่อให้มหาอำนาจได้ลิ้มรสแห่งตกต่ำ ความหายนะ และความวิบัติ โดยนบีมูซา ﷺ คือผู้ ถูกเลือกให้เป็นผู้นำแห่งการปลดปล่อยวงศัวานอิสราเอลให้พ้นจากการกดขี่ การตกเป็นทาส การถูก เข่นฆ่า ความมมงาย และหลงผิด ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ فَاتَّقِمْنَا مِنْهُمْ فَأَغْرَقْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ بِآيِهِمْ كَذَبُوا بِبَايِعَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٣٦﴾ وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشْرِقَ الْأَرْضِ وَمَغْرِبَهَا الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا وَتَمَّتْ كَلِمَتُ رَبِّكَ الْحُسْنَىٰ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ بِمَا صَبَرُوا ۖ وَدَمَّرْنَا مَا كَانَ يَصْنَعُ فِرْعَوْنُ وَقَوْمُهُ ۖ وَمَا كَانُوا يَعْرِشُونَ ﴿١٣٧﴾ وَجَوَّزْنَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ آلِ الْيَمِّ فَأَتَوْا عَلَىٰ قَوْمٍ يَعْكُفُونَ عَلَىٰ أَصْنَامِهِمْ ۖ قَالُوا يَا مُوسَىٰ اجْعَلْ لَنَا إِلَهًا كَمَا لَهُمْ آلِهَةٌ ۚ قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ تَجْهَلُونَ ﴿١٣٨﴾ إِنَّ هَؤُلَاءِ مَتَّبِعُوا مَا هُمْ فِيهِ وَبَطِلُ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٣٩﴾ قَالَ أَغَيَّرَ اللَّهُ أَبْغِيكُمْ إِلَهًا وَهُوَ فَضَّلَكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿١٤٠﴾ وَإِذْ أَخْبَيْنَاكُمْ مِّنْ آلِ فِرْعَوْنَ يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ يُقْتُلُونَ آبَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ ۚ وَفِي ذَٰلِكُمْ بَلَاءٌ مِّنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿١٤١﴾ ۝

سورة الاعراف : 136-141

ความว่า แล้วเราได้ลงโทษพวกเขา โดยให้พวกเขาจมในทะเล เนื่องจากพวกเขาได้ปฏิเสธสัญญาต่าง ๆ ของเรา และพวกเขาจึงได้กลายเป็นที่ไม่ใส่ใจต่อสัญญาต่าง ๆ เหล่านั้น [136] และเราได้ให้เป็นมรดก แก่ชนกลุ่มอ่อนแอกว่าแผ่นดินทั่วทิศตะวันออกและทั่วทิศตะวันตก ซึ่งเป็นแผ่นดินที่เราได้ให้มีความ จำริญในนั้น และพระคำรัสอันงดงามยิ่งแห่งพระเจ้าของเจ้านั้น ได้มีมาครบถ้วนแล้วแก่วงศัวาน อิสราเอล เนื่องจากการที่พวกเขามีความอดทน โดยเราได้ทำลายสิ่งที่ฟาโรห์และพวกพ้องของเขาได้ กระทำไว้และสิ่งที่พวกเขาได้ก่อสร้างไว้ [137] และเราได้ให้วงศัวานอิสราเอลข้ามทะเลไปได้ ดังนั้น พวกเขามาหากลุ่มชนหนึ่ง ซึ่งพวกเขากำลังนั่ง(บูชา)ที่บรรดาเจว็ดของพวกเขา พวกเขา (ยะฮูดี) ได้ กล่าวขึ้นว่า โอ้มูซา!จงให้มีขึ้นแก่พวกเราด้วยเถิด สิ่งซึ่งเป็นที่เคารพสักการะสักองค์หนึ่งเหมือนดังที่ พวกเขามีสิ่งเคารพสักการะหลายองค์ เขากล่าวว่าแท้จริงพวกท่านเป็นพวกที่โง่เขลา [138] แท้จริง ชนเหล่านี้แหละสิ่งที่พวกเขาเคารพสักการะกันอยู่นั้นจะถูกทำลาย และสิ่งที่พวกเขาเคยกระทำกันมาไว้ ผล [139] เขากล่าวว่า สิ่งอื่นจากอัลลอฮฺกระนั้นหรือที่ให้ฉันจะแสวงหามาให้พวกท่านสักการะ ทั้งๆ ที่พระองค์ได้ให้เกียรติพวกท่านเหนือประชาชาติทั้งหลาย [140] และจงรำลึกขณะที่เราได้ช่วยพวกเจ้าให้ พ้นภัยจากพวกพ้องของฟาโรห์ขณะที่พวกเขาบังคับขู่เข็ญพวกเจ้าโดยการทรมานอันร้ายแรง พวกเขามา

บรรดาถูกผู้ชายของพวกเจ้าและใช้ชีวิตบรรดาถูกผู้หญิงของพวกเจ้า และในเรื่องนั้นคือการทดสอบอันสำคัญจากพระเจ้าของพวกเจ้า[141]

(สุเราะฮ์อัลอะอฺรอฟ : 136-141)

การเลียนแบบพิธีกรรมของศาสนาอื่น

หลังจากผ่านวิกฤติมา นบีมุซา عليه السلام พวงศวานอิสราเอลเดินทางผ่านทะเลทรายซีไนโดยมุ่งหน้าไปยังนครเยรูซาเล็มไปได้ 3 วัน ระหว่างทางพวกเขาเดินทางผ่านชนกลุ่มหนึ่งกำลังบูชาสักการะเทวรูป วงศวานอิสราเอลบางกลุ่มแสดงธาตุแท้และความเขลาเบาปัญญาของพวกเขาออกมา โดยนำเทวรูปที่ติดตัวมาจากอียิปต์ออกมาแสดงการสักการะ และเรียกร้องให้นบีมุซาหาเทพเจ้าองค์ใหม่ให้แก่พวกเขา ทั้งๆที่ผ่านมาพวกเขาได้รู้ได้เห็นทุกอย่างจากสัญญาณต่างๆแห่งการเป็นนบีและบทลงโทษอย่างเจ็บปวดแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนอัลลอฮ์ ﷻ แนวคิดดังกล่าวที่เกิดขึ้นในกลุ่มวงศวานอิสราเอลถือเป็นครั้งแรกที่พวกเขาคิดสร้างภาคีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะอย่างเปิดเผย โดยพวกเขาได้รับอิทธิพลความคิดดังกล่าวมาจากอียิปต์และช่วงเดินทางเร่ร่อนบนทะเลทรายซีไน

ความต้องการของวงศวานอิสราเอลดังกล่าวยังชี้ให้เห็นว่า พวกเขาไม่เคยศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ และนบีมุซาอย่างจริงจังและอย่างบริสุทธิ์ใจ นอกจากพวกเขาจะอาศัยความรู้ความสามารถของนบีมุซาปลดปล่อยพวกตนให้พ้นจากการถูกกดขี่จากฟาโรห์เท่านั้น ด้วยเหตุนี้เมื่อพวกเขาพ้นจากวิกฤติดังกล่าวพวกเขาจึงฝ่าฝืนคำสั่งผู้นำ(นบีมุซา) โดยพวกเขาไม่ต้องการเดินทางเข้าปาเลสไตน์เพื่อเผชิญหน้ากับพวกชนพื้นเมืองดั้งเดิมอาศัยอยู่ก่อนดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ ۖ يَنْقُومِ آذْكُمْ بِرَبِّكُمْ نِعْمَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ إِذْ جَعَلَ فِيكُمْ أَنْبِيَاءَ وَجَعَلَكُمْ مُلُوكًا وَآتَاكُمْ مَا لَمْ يَأْتِ أَحَدًا مِّنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٤﴾ يَنْقُومِ آذْكُمْ الْآرْضَ الْمَقَدَسَةَ الَّتِي كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَلَا تَرْتَدُّوا عَلَىٰ أَدْبَارِكُمْ فَتَنْقَلِبُوا خَاسِرِينَ ﴿٢٥﴾ قَالُوا يَمْوَسَىٰ إِنَّ فِيهَا قَوْمًا جَبَّارِينَ وَإِنَّا لَنَنْدْخُلُهَا حَتَّىٰ تَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِن تَخْرُجُوا مِنْهَا فَإِنَّا دَاخِلُونَ ﴿٢٦﴾ قَالَ رَجُلَانِ مِنَ الَّذِينَ يَخَافُونَ أَنَّ اللَّهَ عَلَيْهِمَا آذْكُمْ عَلَيْهِمَا آذْكُمْ فَإِذَا دَخَلْتُمُوهُ فَإِنَّكُمْ غَالِبُونَ ﴿٢٧﴾ وَعَلَى اللَّهِ فَتَوَكَّلُوا إِن كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿٢٨﴾ قَالُوا يَمْوَسَىٰ إِنَّا لَنَنْدْخُلُهَا أَبَدًا مَا دَامُوا فِيهَا فَاذْهَبْ أَنْتَ وَرَبُّكَ فَقَتِلَا إِنَّا هُنَا قَاعِدُونَ ﴿٢٩﴾ ﴾

سورة المائدة : 20-24

ความว่า และจงรำลึกถึงขณะที่มุซาได้กล่าวแก่ประชาชนชาติของเขา ว่าโอ้ประชาชนชาติของฉัน ! พึงรำลึกถึงความกรุณาเมตตาของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกท่านเถิด เพราะว่าพระองค์ได้ทรงให้มีบรรดานบีขึ้นในหมู่พวกท่านและได้ทรงให้พวกท่านเป็นกษัตริย์ และได้ทรงประทานแก่พวกท่านสิ่งที่มีได้ทรงประทาน

ให้แก่ผู้ใดในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย[20] โอ้ประชาชาติของฉันทัน ! จงเข้าไปในแผ่นดินอันบริสุทธิ์ที่อัลลอฮ์ได้ทรงกำหนดให้แก่พวกท่านเถิด และจงอย่าหันหลังของพวกท่านกลับเพราะจะทำให้พวกท่านกลับกลายเป็นผู้ขาดทุน[21] พวกเขาบอกว่า โอ้มุซาแท้จริงในแผ่นดินอันบริสุทธิ์นั้นมีพวกที่หยาบโหด และพวกเราจะไม่เข้าไปในแผ่นดินนั้นเป็นอันขาดจนกว่าพวกเขาจะออกไปจากที่นั่น แต่ถ้าพวกเขาออกไปจากที่นั่นแล้วพวกเราจึงจะเป็นผู้เข้าไป[22] มีชายสองคนในหมู่ผู้ยำเกรงที่อัลลอฮ์ได้ทรงกรุณาเมตตาแก่เขาทั้งสองได้กล่าวว่า พวกท่านจงเข้าประตูนั้นไปเผชิญหน้ากับพวกเขาเถิด ครั้นเมื่อพวกท่านเข้าประตูนั้นไป แน่อนพวกท่านจะเป็นผู้ชนะ และแต่อัลลอฮ์นั้นพวกเจ้าจงมอบหมายเถิด หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา [23] พวกเขาบอกว่าโอ้มุซาแท้จริงพวกเราจะไม่เข้าไปที่นั่นโดยเด็ดขาด トラบใดที่พวกเขายังอยู่ที่นั่น คังนั้นท่านและพระเจ้าของท่านจงไปเถิดแล้วจงต่อสู้พวกเราจะนั่งรออยู่ที่นี้[24]

(สุเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : 20-24)

นบีมุซา عليه السلام พากศวานอิสราเอลเดินทางมาถึงทะเลทรายซีน (صحراءسيناء) โดยจะพากศวานอิสราเอลเดินทางเข้าแผ่นดินปาเลสไตน์ซึ่งอยู่ไม่ไกลมากนัก แต่แผ่นดินปาเลสไตน์ยุคนั้นมีชนเผ่าพื้นเมืองอาศัยอยู่ก่อนแล้ว เช่น เผ่าฮัยซาน เผ่าฟิรซาร และชาวกันอาน(คานาอัน) เผ่าต่างๆเหล่านี้มีรูปร่างค่อนข้างสูงใหญ่ น่ากลัว นิสัยดุร้ายโหดเหี้ยม มีความเชี่ยวชาญในการทำสงครามและไม่ได้นับถือในสิ่งทีนบีมุซานับถือ นบีมุซาได้แจ้งข่าวดีแก่กศวานอิสราเอลถึงความเมตตาของอัลลอฮ์ ﷻ ที่จะทรงทำให้บรราดานบีและกษัตริย์เกิดขึ้นในหมู่กศวานอิสราเอล เพียงแค่พวกเขาจะต้องเดินทางเข้าสู่แผ่นดินปาเลสไตน์อย่างผู้กล้าหาญและเด็ดเดี่ยวเพื่อทดสอบการยึดมั่นตามแนวทางและคำสั่งของนบีมุซา นั้นหมายความว่าหากกศวานอิสราเอลปฏิบัติตามคำสั่งของท่าน แน่อนพวกเขาต้องเผชิญหน้าและทำสงครามกับชนเผ่าเหล่านั้น และหากพวกเขาชนะเผ่าต่างๆพวกเขาจึงมีสิทธิเข้าถึงนครเยรูซาเล็ม เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้กศวานอิสราเอลแสดงความรักตัวกลัวตายออกมาโดยปฏิเสธการปฏิบัติตามคำสั่งผู้นำ และเสนอให้นบีมุซาออกสมรภูมิมรบเพียงลำพังโดยพวกเขาจะนั่งคอยอยู่แนวหลัง นบีมุซาจึงดูอาว (ขอพร)จากอัลลอฮ์ ﷻ ทรงคิดแยกระหว่างกลุ่มที่ศรัทธาต่อท่านและกลุ่มที่ต่อต้าน อัลกุรอานระบุว่า

﴿ قَالَ رَبِّ إِنِّي لَا أَمْلِكُ إِلَّا نَفْسِي وَأَخِي فَافْرِقْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ الْفَاسِقِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَ فَإِنَّهَا مُحَرَّمَةٌ عَلَيْهِمْ أَرْبَعِينَ سَنَةً يَتِيهُونَ فِي الْأَرْضِ فَلَا تَأْسَ عَلَى الْفَاسِقِينَ ﴿٢٦﴾ ﴾

سورة المائدة : 25-26

ความว่า ข้าแต่อัลลอฮ์ แท้จริงฉันทันไม่สามารถปกครองเว้นแต่ตัวฉันทันและพี่ชายฉันทันเท่านั้น คังนั้นขอพระองค์ทรงแยกระหว่างเราและระหว่างพวกคนชั่วทั้งหลาย[25] พระองค์ตรัสว่า แท้จริงแผ่นดินนั้นเป็นที่ต้องห้ามแก่พวกเขาสี่สิบปี พวกเขาจะระเห่ร่อนไปในพื้นแผ่นดิน คังนั้นเจ้าจงอย่าเสียใจให้แก่ประชาชาติผู้ละเมิดเหล่านั้นเลย [26]

(สุเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : 25-26)

แนวคิดและพฤติกรรมของวงศ์วานอิสราเอลที่เสนอให้ผู้นำออกรบด้วยตัวเอง โดยพวกเขาจะเป็นผู้บังคับคอยอยู่แนวหลังเป็นพฤติกรรมที่แตกต่างจากยุคคนบีมัมมัด ﷺ อย่างสิ้นเชิง เพราะหลังการอพยพมายังนครมะดีนะฮ์เพียง 2 ปีได้เกิดสงครามบะดร์ (Badar War) บรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านมิได้กล่าวอย่างที่ว่าวงศ์วานอิสราเอลกล่าวแก่คนบีมูซา(โมเสส) แต่พวกเขากล่าวคำเสนอแนะให้คำปรึกษาแก่คนบี ﷺ “ชะอัด บิน มูอาศ กล่าวว่า ขอสาบานต่อผู้ซึ่งที่แต่งตั้งท่านเป็นศาสนทูตด้วยความสัตย์จริง หากมีทะเลมาขวางหน้าพวกเราแล้วท่านข้ามไปพวกเราจะข้ามไปพร้อมกันท่าน จะไม่มีใครถอยหลังจากพวกเราสักคนเดียว โดยที่พวกเราไม่เคยรังเกียจกับการเผชิญหน้ากับศัตรูในวันพรุ่งนี้เลย แท้จริงพวกเราทุกคนคือผู้มีความอดทนในสงครามครั้งนี้ และจะเผชิญหน้าอย่างผู้มีสติจะจริง หวังว่าอัลลอฮ์ทรงทำให้ท่านเห็นสิ่งที่อยู่ในตัวพวกเราสิ่งที่อยู่ไม่ไกลสายตาท่าน ท่านจงออกเดินพร้อมพวกเราด้วยความศรัทธาแห่งอัลลอฮ์ ﷻ และด้วยคำพูดของชะอัด ท่านจึงออกเดินทาง ” (Ibn Kathir , 1996 : 407)

al-Tabari นักประวัติศาสตร์มุสลิมกล่าวว่า “ รายงานจากอิบนุอับบาสว่าเมื่อคนบีมูซาขอความช่วยเหลือจากอัลลอฮ์ ﷻ ว่า ข้าแต่อัลลอฮ์แท้จริงฉันไม่สามารถปกครองเว้นแต่ตัวฉันและพี่ชายฉันเท่านั้น ดังนั้นขอพระองค์ทรงแยกระหว่างเราและระหว่างพวกคนชั่วทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ทุกคนจึงไม่สามารถเข้าแผ่นดินปาเลสไตน์ได้โดยพวกเขาแค่อาศัยอยู่ที่เมืองฮัตติส(حطّاء)ของปาเลสไตน์ (ต่อมา)ทุกคนที่ได้เข้าปาเลสไตน์นั้นล้วนร่ำร้อนมาไม่ต่ำกว่า 20 ปี คนบีมูซาและคนบีฮารูนสิ้นชีวิต ณ เมืองนี้ พวกยะฮูดีร่ำร้อนวนเวียนอยู่บริเวณเมืองนี้ถึง 40 ปี จนกระทั่งถึงยุค ยูซะอู บิน นูน (โยชัว) เขาได้นำพวกวงศ์วานอิสราเอลเข้าพิชิตแผ่นดินปาเลสไตน์ ส่วนรายงานของฮัซซุดีเล่าว่า วงศ์วานอิสราเอลทุกคนที่ปฏิเสธการทำสงครามกับเผ่าพื้นเมืองของปาเลสไตน์ค่อยๆล้มหายตายกันไปหมด จนไม่เหลือใครเลยโดยไม่สามารถเข้ายึดแผ่นดินปาเลสไตน์ได้เลย ต่อมาอัลลอฮ์ได้ทรงแต่งตั้ง ยูซะอู บิน นูน เป็นนบีเพื่อให้เขาเป็นผู้นำทางศาสนาและเป็นผู้นำทางปกครอง หลังจากพวกยะฮูดียอมสวามิภักดิ์และเชื่อฟังต่อเขา พวกเขาจึงสามารถทำสงครามรบชนะพวกเผ่าต่างๆของพื้นเมืองที่มีความดุร้าย โหดเหี้ยมและเข้ายึดครองนครเยรูซาเล็มได้ในที่สุด ” (al-Tabari , 1991 : 256-257)

ดังนั้นขณะคนบีมูซาสิ้นชีวิต ณ เมืองฮัตติสของปาเลสไตน์ ท่านและวงศ์วานอิสราเอลได้เพียงเห็นนครเยรูซาเล็มเท่านั้นโดยไม่สามารถเข้าถึงนครเยรูซาเล็มได้ คนบีมูซาสิ้นชีวิตขณะมีอายุ 120 ปี และถูกฝังที่กะฮิบอะฮ์มัด ส่วนคนบีฮารูนสิ้นชีวิตก่อนคนบีมูซาและถูกฝังที่ภูเขาสูร ณ เมืองฮัตติสเช่นเดียวกัน โดยช่วงเวลาร่ำร้อนกลางทะเลทราย 40 กว่าปีก่อนถึงยุคยูซะอูบินนูนได้เกิดเหตุการณ์ต่างๆมากมายซึ่งจะกล่าวต่อไป

มีข้อสังเกตอย่างหนึ่งคือขณะคัมภีร์อัลกุรอานกล่าวถึงความรักตัวกลัวตายของวงศ์วานอิสราเอลในยุคคนบีมูซา(โมเสส) พระคัมภีร์โตราห์ฉบับปัจจุบันไม่กล่าวถึงเลย โดยกล่าวเพียงว่า “ เมื่อวงศ์วานอิสราเอลปฏิเสธ(การเดินทางเข้าปาเลสไตน์) คนบีมูซาจึงส่ง ยูซะอูบินนูน ไปต่อสู้กับพวกเผ่าต่างๆแทน นอกจากนั้นพระคัมภีร์โตราห์ยังกล่าวถึงการเดินทางของพวกยะฮูดีเมื่อมาถึงเมืองฮัตติส

(التيه) ของทะเลทรายซีไนโดยใช้เวลาเดินทาง 3 เดือนนับตั้งแต่ออกจากอียิปต์ พวกเขาได้อาศัยอยู่บริเวณภูเขาซีไน (طور سيناء) หลังจากนั้นนบีมูซาได้ขึ้นภูเขาเพื่อพบกับพระเจ้า โดยพระเจ้าได้ตั้งเสียนบีมูซาให้กล่าวตักเตือนวงศ์วานอิสราเอลอย่าได้ลืมความโปรดปรานของพระองค์ที่ได้ช่วยพวกเขาให้พ้นจากเหตุการณ์อันเลวร้ายต่างๆ และสั่งให้พวกเขาอาบน้ำทำความสะอาด แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่สะอาดเพื่อเตรียมทำการสักการะพระเจ้าในวันที่ 3 หลังครบกำหนด 3 วัน พวกเขาไปรวมตัวกันรอบภูเขาโดยนบีมูซาอยู่บนภูเขา ขณะพระเจ้ากำลังตรัสกับนบีมูซา ภูเขาถูกเมฆดำก้อนใหญ่มหึมาปกคลุม เกิดเสียงดังกัมปนาท ภูเขาเกิดการสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง พระเจ้าสั่งให้นบีมูซาลงจากภูเขาและสั่งให้วงศ์วานอิสราเอลเข้าเฝ้าใกล้ๆ เพื่อฟังคำสั่งเสียจากพระองค์ และสั่งบรรดาบาทหลวงยิวและนักปราชญ์ให้เข้ามาใกล้ๆ ดังนั้นบรรดาบาทหลวงจึงขึ้นภูเขาเพื่อจะได้ใกล้ชิดพระเจ้าที่สุด นบีมูซากล่าวว่า พวกเขาไม่สามารถขึ้นภูเขาเข้าไปใกล้หรือ ดังนั้นพระเจ้าจึงใช้ให้นบีมูซาพานบิฮารุนขึ้นบนภูเขา โดยพานบาทหลวงและคนที่เหลือรออยู่ไม่ไกล และอัลลอฮ์จึงตรัสกับนบีมูซาเกี่ยวกับบัญญัติ 10 ประการ ” (Ibn Kathir , 1996 : 410) ด้วยเหตุนี้พวกเขาจะรู้สึกได้ว่า พวกเขาคือกลุ่มคนที่ได้ยื่นพระคำรัสของพระเจ้า ดังนั้นพวกเขาคือชนชาติที่ถูกพระเจ้าคัดเลือกและประเสริฐกว่าชนชาติอื่น เพราะพระเจ้าทรงรัก และพระเจ้าทรงติดต่อกับพวกเขาโดยตลอด

เหตุการณ์ช่วงเร่ร่อนกลางทะเลทราย 40 ปี

ได้กล่าวมาแล้วถึงสาเหตุที่ทำให้วงศ์วานอิสราเอลต้องเร่ร่อนกระจายไปทั่วทะเลทรายซีไนเนื่องมาจากพวกเขากลัวพวกโหดเหี้ยมที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินปาเลสไตน์ และพวกเขาต้องการนับถือในสิ่งที่นบีมูซาไม่ได้นับถือ แต่ถ้าจะให้พวกเขาศรัทธาเหมือนกับการศรัทธาของนบีมูซาและนบิฮารุน นบีมูซาต้องไปนำคัมภีร์จากพระเจ้ามาเป็นหลักคำสอนแก่พวกเขา และการเปิดเผยเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าพวกเขาต้องการแยกตัวออกจากรุ่นนบีมูซา ทั้งด้านความเชื่อ แนวคิด ศาสนา และคำสอนของนบีมูซา แต่ยามประสบกับความอดอยาก หิวโหย พวกเขากลับเรียกร้องให้นบีมูซาแสดงปาฏิหาริย์เพื่อขออาหาร และขนมปังดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿يَبْنَئِي إِسْرَائِيلَ قَدْ أَجْنَيْتَكُمْ مِّنْ عَدْوِكُمْ وَوَعَدْنَاكُمْ جَانِبَ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكُمُ الْمَنَّاءَ وَالسَّلْوَىٰ ۗ كُلُوا مِن طَيِّبَاتِ مَا رَزَقْنَاكُمْ وَلَا تَطْغَوْا فِيهِ فَيَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبِي ۖ وَمَن يَحِلِّ عَلَيْهِ غَضَبِي فَقَد هَوَىٰ ۗ﴾

سورة طه: 80-82

ความว่า โอ้ วงศ์วานของอิสราเอลเอ๋ย !แน่นอนเราได้ช่วยพวกเขาให้พ้นจากศัตรูของพวกเขา และเราได้สัญญาพวกเขาด้วยทางขวาของภูเขาฏอ และเราได้ให้อาหารหวานนุ่มและนก(ที่เนื้อของมันอร่อยที่สุด) แก่พวกเขา [80] พวกเขาจึงกินจากสิ่งที่ดีทั้งหลายที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่พวกเขา และพวกเขาอย่าได้ฝ่าฝืนมิฉะนั้นความกริ้วของข้าจะเกิดขึ้นแก่พวกเขา และผู้ใดที่ความกริ้วของข้าจะเกิดขึ้นแก่เขา

แน่นอนเขาจะประสบความสำเร็จ[81] และแท้จริง ข้าเป็นผู้ภัยอย่างมากหลายแก่ผู้สำนึกผิด โดยศรัทธา และประกอบความดี หลังจากนั้นยึดมั่นอยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง[82]

(สุเราะฮุฏอฮา : 80-82)

นบีมูซา عليه السلام เดือนนางศวานอิสราเอลถึงความเมตตาของอัลลอฮ์ ﷻ ที่ทรงช่วยเหลือพวกเขาให้รอดพ้นจากการถูกกดขี่ ตลอดจนการช่วยเหลือพวกเขาให้รอดพ้นจากการจมน้ำตายในทะเลแดง การลำดับความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อวงศวานอิสราเอลได้ดำเนินไปอย่างดีที่สุดคือ เริ่มต้นด้วยความโปรดปรานให้พ้นจากกดขี่ของศัตรูและรอดพ้นจากการจมน้ำตายในทะเลแดง ต่อมาก็ด้วยความโปรดปรานของพระองค์ที่มีต่อวงศวานอิสราเอลในด้านอาหารและความเป็นอยู่ที่ดี สิ่งต่างๆเหล่านี้คือสิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประทานให้แก่พวกเขา ดังนั้นการขอบคุณต่ออัลลอฮ์ด้วยการจงรักภักดีต่อพระองค์เพียงองค์เดียวจึงเป็นสิ่งจำเป็นเหนือพวกเขาตั้งอัลกุรอานระบุว่า

﴿يَبْنَىٰ إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاَوْفُوا بِعَهْدِي اَوْفِ بِعَهْدِكُمْ وَاِيْنِي فَاَرْهَبُوْنِ ﴿١٠﴾ وَاٰمِنُوْا بِمَا اَنْزَلْتُ مُصَدِّقًا لِّمَا مَعَكُمْ وَلَا تَكُوْنُوْا اَوَّلَ كٰفِرٍ بِهٖ ۗ وَلَا تَشْتَرُوْا بِاِيْتِي ثَمٰنًا قَلِيْلًا وَاِيْنِي فَاتَّقُوْنَ ﴿١١﴾ وَلَا تَلْبِسُوْا الْحَقَّ بِالْبٰطِلِ وَتَكْتُمُوْا الْحَقَّ وَاَنْتُمْ تَعْمُوْنَ ﴿١٢﴾ وَاَقِيْمُوْا الصَّلٰوةَ وَاَتُوْا الزَّكٰوةَ وَاَرْكَبُوْا مَعَ الرَّٰكِعِيْنَ ﴿١٣﴾ اَتَاْمُرُوْنَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنْسَوْنَ اَنْفُسَكُمْ وَاَنْتُمْ تَتْلُوْنَ الْكِتٰبَ اَفَلَا تَعْقِلُوْنَ ﴿١٤﴾ وَاَسْتَعِيْنُوْا بِالصَّبْرِ وَالصَّلٰوةِ وَاِيْنهَا لَكَبِيْرَةٌ اِلَّا عَلَى الْخٰشِعِيْنَ ﴿١٥﴾ الَّذِيْنَ يَظُنُّوْنَ اَنْهُمْ مُّقْتَدُوْا رَبِّهِمْ وَاَنْهُمْ اِلَيْهِ رٰجِعُوْنَ ﴿١٦﴾ يَبْنَىٰ إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي اَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَاِنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعٰلَمِيْنَ ﴿١٧﴾ وَاَتَّقُوا يَوْمًا لَا تَجْزِيْ نَفْسٌ عَن نَّفْسٍ شَيْئًا وَلَا يُقْبَلُ مِنْهَا شَفَعَةٌ وَلَا يُؤْخَذُ مِنْهَا عَدْلٌ وَلَا هُمْ يُنصَرُوْنَ ﴿١٨﴾ وَاِذْ نَجَّيْنٰكُمْ مِّنْ اِلٍ فِرْعَوْنَ يَسُوْمُوْنَكُمْ سُوْءَ الْعٰدٰبِ يَذِيْحُوْنَ اَبْنَآءَكُمْ وَيَسْتَحْيُوْنَ نِسَآءَكُمْ وَفِيْ ذٰلِكُمْ بَلَاٌ مِّنْ رَّبِّكُمْ عَظِيْمٌ ﴿١٩﴾ وَاِذْ فَرَقْنَا بِكُمْ الْبَحْرَ فَاٰجِيْنٰكُمْ وَاَغْرَقْنَا اِلَ فِرْعَوْنَ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ ﴿٢٠﴾ وَاِذْ وَاَعَدْنَا مُوسٰى اَرْبَعِيْنَ لَيْلَةً ثُمَّ اَتَّخَذْتُمْ الْعِجْلَ مِنْۢ بَعْدِهٖ وَاَنْتُمْ ظٰلِمُوْنَ ﴿٢١﴾ ثُمَّ عَفَوْنَا عَنْكُمْ مِنْۢ بَعْدِ ذٰلِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٢٢﴾ وَاِذْ اٰتَيْنَا مُوسٰى الْكِتٰبَ وَالْفُرْقٰنَ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُوْنَ ﴿٢٣﴾ وَاِذْ قَالَ مُوسٰى لِقَوْمِهٖ يٰقَوْمِ اِنِّكُمْ ظَلَمْتُمْ اَنْفُسَكُمْ بِاِتِّخٰذِكُمْ الْعِجْلَ فَتُوبُوْا اِلَىٰ بَارِيْكُمْ فَاقْتُلُوْا اَنْفُسَكُمْ ذٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ عِنْدَ بَارِيْكُمْ فَتَابَ عَلَيَّكُمْ اِنَّهٗ هُوَ التَّوَّابُ الرَّحِيْمُ ﴿٢٤﴾ وَاِذْ قُلْتُمْ يٰمُوسٰى لَنْ نُّؤْمِنَ لَكَ حَتّٰى نَرٰى اِلٰهَ جَهْرَةً فَاَخَذْتُمْ الصَّعِقَةَ وَاَنْتُمْ تَنْظُرُوْنَ ﴿٢٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَا مِنْۢ بَعْدِ مَوْتِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ﴿٢٦﴾ وَظَلَلْنَا عَلَيَّكُمْ الْغَمَامَ وَاَنْزَلْنَا عَلَيْكُمْ الْمَنَّٰنَ وَالسَّلْوٰى ۗ كُلُوْا مِنْ طَيِّبٰتِ مَا رَزَقْنٰكُمْ وَمَا ظَلَمُوْنَا وَلٰكِنْ كَانُوْا

أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾ وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَاَدْخُلُوا الْبَابَ
 سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةً نَّغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتَكُمْ وَسَيَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٤١﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي
 قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٤٢﴾ وَإِذْ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ
 لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ الْحَجَرَ فَانفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ
 كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْتُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ ﴿٤٣﴾ وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نَّصْبِرَ عَلَىٰ طَعَامٍ
 وَاحِدٍ فَادْعُ لَنَا رَبَّنَا يُخْرِجْ لَنَا مِمَّا تُثْبِتُ الْأَرْضُ مِنْ بَقْلِهَا وَقِثَّائِهَا وَفُومِهَا وَعَدَسِيهَا وَبَصَلِهَا قَالَ
 أَتَسْتَبْدِلُونَ الَّذِي هُوَ أَدْنَىٰ بِالَّذِي هُوَ خَيْرٌ أَهْبِطُوا مِصْرًا فَإِنَّ لَكُمْ مَّا سَأَلْتُمْ وَضُرِبَتْ عَلَيْهِمُ
 الذِّلَّةُ وَالْمَسْكَنَةُ وَبَاءُوا بِغَضَبٍ مِّنَ اللَّهِ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ كَانُوا يَكْفُرُونَ بِعَايَتِ اللَّهِ وَيَقْتُلُونَ النَّبِيِّنَ
 بِغَيْرِ الْحَقِّ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٤٤﴾

سورة البقرة : 40-61

ความว่า โอ้วางศ์วานของอิสราเอลเอ๋ย จงรำลึกถึงความโปรดปรานที่ฉันได้ประทานให้แก่พวกสูเจ้า
 และจงปฏิบัติตามสัญญาของฉันให้ครบ ส่วนฉันจะปฏิบัติตามสัญญาของฉันที่ทำกับพวกสูเจ้าให้ครบ
 ด้วยและเฉพาะฉันเท่านั้นที่พวกสูเจ้าต้องยำเกรง[40] และจงศรัทธา(ในอัลกุรอาน)ที่ฉันได้ประทานลงมา
 เพราะมันยืนยันคัมภีร์ที่สูเจ้ามีอยู่ และจงอย่านำอายะฮ์ทั้งหลายของฉันไปแลกเปลี่ยนด้วยราคาเพียง
 เล็กน้อย และเฉพาะฉันเท่านั้นที่สูเจ้าจะต้องสำรวมตน[41] และจงอย่านำความเท็จผสมกับความจริงและ
 จงอย่าปิดบังความจริง ทั้งๆที่เจ้ารู้อยู่[42] และจงดำรงนมาซ และจ่ายซะกาต และจงโค้งคำนับต่อฉัน
 ร่วมกับบรรดาผู้ที่โค้งคำนับ[43] สูเจ้ากำชับคนอื่นให้ปฏิบัติตามคุณธรรม แต่สูเจ้ากลับลืมตัวเองกระนั้น
 หรือ ทั้งๆที่สูเจ้าอ่านคัมภีร์แล้วสูเจ้ายังไม่ใช้ปัญญาอีกหรือ[44] และจงขอความช่วยเหลือ ด้วยความ
 ออดทนและการนมาซ แน่นนอนการนมาซนั้นเป็นงานหนัก แต่ไม่ใช่กับบรรดาผู้่อมตน[45] ผู้ที่ตระหนัก
 ว่าในที่สุด พวกเขาจะได้พบกับพระผู้อภิบาลของพวกเขา และพวกเขาจะกลับไปยังพระองค์[46] วงศ์วาน
 ของอิสราเอลเอ๋ย จงรำลึกถึงความโปรดปรานของฉันที่ฉันได้ให้แก่สูเจ้า และจงจำไว้ว่า ฉันได้ยกย่อง
 สูเจ้าเหนือประชาชาติทั้งหลาย[47] และจงสำรวมตนต่อวันหนึ่ง เมื่อชีวิตหนึ่งไม่สามารถที่จะช่วยแทน
 อีกชีวิตหนึ่งได้และการขอไถ่แทนจากใคร ก็จะไม่เป็นที่ยอมรับและก็จะไม่มีใครถูกไถ่แทน และคนผิดก็
 จะไม่ได้รับการช่วยเหลือจากใครด้วย[48] และจงนึกถึงเมื่อตอนที่เราได้ช่วยสูเจ้า ให้อรอดพ้นจากการเป็น
 ทาสของคนฟาโรห์ผู้กดขี่สูเจ้าด้วยการทรมานอันแสนสาหัส พวกเขา ฆ่าลูกชายของสูเจ้าและไว้ชีวิตลูก
 หลิงของสูเจ้า และในนี้ คือการทดสอบอันใหญ่หลวงสำหรับสูเจ้า จากพระผู้อภิบาลของสูเจ้า[49] และจง
 นึกถึง เมื่อตอนที่เราได้แยกน้ำทะเล เพื่อนำทางให้สูเจ้าและให้พวกสูเจ้าผ่านทางนั้น ไปได้โดยปลอดภัย
 และเราได้ทำให้บริวารของฟาโรห์จมน้ำไปต่อหน้าต่อตาของสูเจ้า[50] และจงนึกถึง เมื่อตอนที่เราได้

เชิญมุซาเป็นเวลา 40 คืน หลังจากที่มุซาไม่อยู่พวกสุเจ้าก็ได้เฝ้าดูวัวขึ้นเคารพบูชา ดังนั้นพวกสุเจ้าจึงเป็นผู้ธรรม[51] แต่ถึงกระนั้นเราก็ได้ยกโทษให้สุเจ้าหลังจากนั้น เพื่อที่ว่าสุเจ้าจะได้ขอบคุณ[52] และจนถึงเมื่อตอนที่ (สุเจ้ากำลังสร้างความอธรรม) เราได้ประทานคัมภีร์ และหลักเกณฑ์ตัดสินแยกสิ่งที่ถูกและสิ่งผิดแก่มุซาเพื่อที่ว่าสุเจ้าจะได้อยู่ในทางนำ[53] และจนถึง เมื่อตอนที่มุซาได้กล่าวแก่ประชาชนของเขาว่าประชาชนของฉันเอ๋ย แท้จริงพวกท่าน ได้กระทำผิดต่อตัวพวกท่านที่ไปเฝ้าดูวัวมาเคารพบูชา ดังนั้นพวกท่านควรจะหันไปยังพระผู้ทรงบังเกิดพวกท่านเพื่อขออภัยต่อพระองค์ และจงฆ่าผู้กระทำความผิดในหมู่พวกท่าน นี่เป็นการดีที่สุดสำหรับพวกท่าน ในสายตาของพระผู้ทรงบังเกิดพวกท่านแล้วพระองค์ได้ทรงนิรโทษสุเจ้า เพราะพระองค์คือผู้ทรงอภัยยิ่งและผู้ทรงปรานีผู้ทรงเมตตาเสมอ[54] และจนถึง เมื่อตอนที่สุเจ้าได้กล่าวว่า มุซาเอ๋ยเราจะไม่เชื่อท่าน จนกว่าเราจะได้เห็นอัลลอฮฺ(พูดกับท่าน)ด้วยตาเรา ท่านใดนั้นสายฟ้าก็ได้ฟาดลงมายังพวกสุเจ้าในขณะที่สุเจ้ากำลังมองอยู่จนสุเจ้าล้มสิ้นชีวิตไป[55] หลังจากนั้นเราก็ได้ให้สุเจ้าฟื้นขึ้นจากความตาย เพื่อที่ว่าสุเจ้าจะได้ขอบคุณ สำหรับความโปรดปรานอันนี้[56] (จนถึงเมื่อ)เราได้ให้म्मมายังสุเจ้า และเราได้ประทานมันนะและซัลวาเป็นอาหารสำหรับสุเจ้า และกล่าวว่าจงกินจากสิ่งที่ดีที่เราได้ประทานให้แก่สุเจ้า (แต่กระนั้นก็ตามบรรดาบรรพบุรุษของสุเจ้า ก็ยังละเมิดคำบัญชาของเรา) อย่างไรก็ตามพวกเขามีค้อธรรมต่อเรา หากแต่พวกเขาอธรรมต่อตัวของพวกเขา[57] และจนถึง เมื่อตอนที่เราได้กล่าวว่า จงเข้าไปยังเมืองนี้และจงกินจากสิ่งที่มีอยู่ในเมือง ตามที่สุเจ้าต้องการแต่จงเข้าไปอย่างนอบน้อม และจงกล่าวคำ ฮิตญะฮฺแล้วเราจะอภัยความผิดของสุเจ้า และเราจะเพิ่มพูนรางวัลแก่ผู้ประกอบการดี[58] แต่บรรดาผู้อธรรมได้เปลี่ยนถ้อยคำที่ถูกกล่าวแก่เขาให้เป็นอย่างอื่น ดังนั้นเราจึงได้ส่งการลงโทษจากเบื้องบนมายังบรรดาผู้อธรรม ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่พวกเขาฝ่าฝืน[59] และจนถึง เมื่อตอนที่มุซาได้ขอน้ำดื่มเพื่อประชาชนของเขา แล้วเราได้กล่าวว่า จงเอาไม้เท้าของเจ้าฟาดหินก้อนนั้นซึ่งทำให้มีน้ำพุพุ่งออกมาจากมัน(ก้อนหิน)สิบสองตา(น้ำ) ดังนั้นผู้คนจากทุกเผ่าจึงได้รู้ถึงแหล่งน้ำดื่มของพวกเขา(แล้วพวกเขาได้ถูกสั่งว่า)จงกิน และจงดื่มจากสิ่งที่อัลลอฮฺได้ประทานให้ และจงอย่าเป็นผู้ก่อการเสียหายขึ้นบนหน้าแผ่นดิน[60] และจนถึง เมื่อตอนที่สุเจ้ากล่าวว่า มุซาเอ๋ย เราไม่สามารถทน(ทาน)ต่ออาหารอย่างเดียวได้ ดังนั้นจงวอนขอต่อพระผู้อภิบาลของท่าน ให้นำผลผลิตที่งอกเงยออกจากพื้นดิน คือพืชผัก แดงกวา กระเทียม ถั่ว และหัวหอม มาให้แก่เราเถิด มุซาได้กล่าวตอบว่า พวกท่านต้องการเปลี่ยนเอาสิ่งที่เร็วกว่าแทนสิ่งที่ดีกว่ากระนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้นจงไปอยู่ในเมือง และพวกท่านจะได้สิ่งที่พวกท่านต้องการที่นั่น หลังจากนั้นพวกเขาตกต่ำจนต้องถูกความอภัย และความซัดสนฟาดกระหน่ำและได้รับความกริ้วจากอัลลอฮฺ นั่นเป็นเพราะเขาปฏิเสธอายะฮฺทั้งหลายของอัลลอฮฺ และฆ่านบีบางคนโดยปราศจากสาเหตุที่ยุติธรรม นั่นเป็นเพราะพวกเขาคือคิ่งและพวกเขาละเมิด[61]

อัลกุรอานข้างต้นได้กล่าวถึงความเมตตา ความโปรดปรานของอัลลอฮ์ ﷻ แม้ว่าวงศวานอิสราเอลจะกระทำผิดต่อพระองค์และศาสนทูตของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อพวกเขาสำนึกผิด พระองค์ทรงอภัยให้และประทานปัจจัยยังชีพให้พวกเขาอย่างอุดมสมบูรณ์เหมือนชนชาติอื่น

40 วัน ณ ภูเขาฏูร

แม้ว่านบีมุซา عليه السلام พยายามชักจูงวงศวานอิสราเอลให้ยึดมั่นต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว โดยการพยายามทำให้วงศวานอิสราเอลรำลึกถึงความเมตตาความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกเขา ในด้านต่างๆที่ผ่านมาแต่วงศวานอิสราเอลหาศรัทธาไม่ พวกเขาขอให้นบีมุซาไปนาคัมภีร์จากพระเจ้ามาแสดงเพื่อเป็นหลักฐานและหลักคำสอนแก่พวกเขา ดังนั้นนบีมุซาจึงส่งเสี่ยววงศวานอิสราเอลให้ปฏิบัติตามคำสั่งนบีนารูณ عليه السلام ขณะที่ท่านไม่อยู่ 40 วันดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَوَاعَدْنَا مُوسَى ثَلَاثِينَ لَيْلَةً وَأَتَمَّمْنَاهَا بِعَشْرِ فِتْمٍ مِيقَاتُ رَبِّهِ - أَرْبَعِينَ لَيْلَةً وَقَالَ مُوسَى لِأَخِيهِ هَارُونَ أَخْلِفْنِي فِي قَوْمِي وَأَصْلِحْ وَلَا تَتَّبِعْ سَبِيلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٤٢﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَى لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ قَالَ رَبِّ أَرِنِي إِلَيْكَ قَالَ لَنْ تَرِنِي وَلَكِنِ أَنْظُرْ إِلَى الْجَبَلِ فَإِنِ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ تَرِنِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ سُبْحَانَكَ تُبْتُ إِلَيْكَ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٤٣﴾ قَالَ يَمُوسَى إِنِّي أَصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ بِرِسَالَتِي وَبِكَلِمِي فَخُذْ مَا آتَيْتُكَ وَكُنْ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٤٤﴾ وَكَتَبْنَا لَهُ فِي الْأَلْوَابِ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْعِظَةً وَتَفْصِيلًا لِكُلِّ شَيْءٍ فَخُذْهَا بِقُوَّةٍ وَأْمُرْ قَوْمَكَ يَأْخُذُوا بِأَحْسَنِهَا سَأُورِيكُمْ دَارَ الْفَنَاقِينَ ﴿١٤٥﴾ سَأَصْرِفُ عَنْ آيَاتِيَ الَّذِينَ يَتَكَبَّرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَإِنْ يَرَوْا كُلَّ آيَةٍ لَا يُؤْمِنُوا بِهَا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الرُّشْدِ لَا يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا وَإِنْ يَرَوْا سَبِيلَ الْغِيِّ يَتَّخِذُوهُ سَبِيلًا ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَكَانُوا عَنْهَا غَافِلِينَ ﴿١٤٦﴾ وَالَّذِينَ كَذَّبُوا بِآيَاتِنَا وَلِقَاءِ الْآخِرَةِ حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ هَلْ يُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٧﴾﴾

سورة الاعراف : 142-147

ความว่า และเราได้สัญญาแก่ประชาสามสิบคืน เราได้ให้มั่นครบอีกสิบคืน ดังนั้นกำหนดเวลาแห่งพระเจ้าของเราจึงครบสี่สิบคืน และมุซาได้กล่าวแก่ฮารูนพี่ชายของเขาว่าจงทำหน้าที่แทนฉันในหมูชนของฉัน และจงปรับปรุงแก้ไขและจงอย่าปฏิบัติตามทางของผู้ก่อความเสียหาย [142] และเมื่อมุซาได้มาตามกำหนดเวลาของเราและพระเจ้าของเขาได้ตรัสแก่เขา เขาได้กล่าวขึ้นว่าโอ้พระเจ้าของข้าพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์เห็นด้วยเถิดโดยที่ข้าพระองค์จะได้มองดูพระองค์ พระองค์ตรัสว่าเจ้าจะเห็นข้าไม่ได้

เป็นอันขาด แต่ทว่าเจ้าจงมองดูภูเขานั้นเถิดถ้าหากมันมันอยู่ ณ ที่ของมัน เจ้าก็จะเห็นข้า ครั้นเมื่อพระเจ้าของเขาได้ประจักษ์ที่ภูเขานั้นก็ทำให้มันพังทลายตัวลงอย่างราบเรียบ และมุซาก็ล้มลงในสภาพหมดสติ ครั้นเมื่อเขาฟื้นขึ้น เขาก็กล่าวว่า มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่านข้าพระองค์ขออุกแกโทษต่อพระองค์และข้าพระองค์นั้นคือคนแรกในหมู่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย[143] พระองค์ตรัสว่า โอ้มุซา! แท้จริงข้าได้เลือกเจ้าให้เหนือกว่ามนุษย์ทั้งหลาย เนื่องด้วยบรรดาสารของข้าและด้วยถ้อยคำของเขา ดังนั้นจงยึดถือสิ่งที่ข้าได้ให้แก่เจ้าและจงอยู่ในหมู่ผู้ชอบคุณ [144] และเราได้บันทึกคำดักเตือนจากทุกสิ่งและการแจกแจงในทุกอย่างไว้ให้แก่เขาในบรรดาแผ่นจารึก ดังนั้นเจ้าจงยึดถือมันไว้ด้วยความเข้มแข็งและจงใช้พวกพ้องของเจ้าเถิด พวกเขาจะยึดถือสิ่งที่ดีที่สุดของมัน ข้าจะให้พวกเจ้าได้เห็นที่อยู่ของผู้ละเมิดทั้งหลาย [145] ข้าจะหันเหออกจากบรรดาโองการของข้าซึ่งบรรดาผู้ที่ยโสในแผ่นดินโดยไม่บังควร และแม้ว่าพวกเขาจะให้เห็นสัญญาณทุกอย่าง พวกเขาจะไม่ศรัทธาต่อสัญญาณนั้น และหากพวกเขาเห็นทางแห่งความถูกต้องพวกเขาก็จะไม่ถือมันเป็นทางนำ และหากพวกเขาเห็นทางแห่งความผิดพวกเขาก็ยึดถือมันเป็นทางนำ นั่นก็เพราะว่าพวกเขาปฏิเสธบรรดาโองการของเรา และพวกเขาจึงได้เป็นผู้ละเลยอายะฮฺเหล่านั้น[146] และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธบรรดาโองการของเราและการพบกับอาทิเราะฮฺนั้น บรรดาการงานของพวกเขาจะไม่ถูกตอบแทนนอกจากสิ่งที่พวกเขากระทำเท่านั้น[147]

(สุเราะฮฺอัลอะอฺรอฟ : 142-147)

อายะฮฺดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงการฟานักของนบีมุซา عليه السلام บนภูเขาฏูร์เป็นเวลา 30 วัน ในสภาพถือศีลอดและปฏิบัติศาสนกิจต่ออัลลอฮฺ ﷻ เมื่อครบกำหนด 30 วันอัลลอฮฺทรงเพิ่มให้ 10 วัน จึงเป็น 40 วัน นักวิชาการชาวสะลัฟเช่น อิบนุอับบาส มัสรูก และมุญาฮิดต่างกล่าวว่า “ 30 คีนดังกล่าวคือเดือนชุลเกาะฮฺอะฮฺ³⁵ 1 เดือนและอีก 10 คีนของเดือนชุลฮิจยะฮฺโดยครบ 40 คีนในเดือนชิลฮิจยะฮฺ ดังนั้นการตรัสของอัลลอฮฺกับนบีมุซาจึงตรงกับวันตรุษอฎุฮา³⁶ ” (Ibn Kathir , 1996 : 414) นบีมุซาได้รับฟังพระคำรัสและรับคำสอนต่างจากพระองค์โดยนบีมุซาไม่สามารถมองเห็นพระเจ้าได้นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่า

(حجابه النور وفي رواية لو كشفه لاحرقت سبحات وجهه ما انتهى إليه بصره من خلق)

ความว่า สิ่งปิดกั้นของพระองค์คือ รัศมี อีกรายงานหนึ่งกล่าวว่า หากถูกเปิดออก แน่อนมันจะทำลายทุกสิ่งที่สายตามองไปสู่ที่สิ่งนั้น

(รายงานโดยมุสลิม หมายเลข 179)

³⁵ เดือนตามปฏิทินอิสลามมี 12 เดือนได้แก่ ชุลเกาะฮฺอะฮฺ ชุลฮิจยะฮฺ มุฮัรรอหม ซอฟิร เราะบิอูลเอาวัล เราะบิอูลอะกีร์ ญะมาดีลเอาวัล ญะมาดีลอะกีร์ เราะญับ ชะอฺบาน เราะมะฎอน และเซาวาล

³⁶ วันรื่นเริงและวันแห่งการเชือดสัตว์พลีทาน

บัญญัติ 10 ประการ

อาเยฮุดังกล่าวข้างต้นยังชี้ให้เห็นว่า นบีมุซา عليه السلام ได้รับบัญญัติคำสอนจากอัลลอฮ์ ﷻ โดยท่านบันทึกคำสอนต่างๆลงบนแผ่นจารึก นักประวัติศาสตร์อิสลามกล่าวว่า “ นบีมุซาตั้งวงศัวานอิสราเอลให้ปฏิบัติตามคำสั่งของนบีมูซาเพราะท่านจะเดินทางไปรับคัมภีร์จากอัลลอฮ์โดยใช้เวลา 30 วันเพื่อการถือศีลอดในเดือน(อาหรับ)ชุลเกาะฮะฮะและอีก 10 วันในเดือนชุลฮิจยะฮะ ณ ภูเขาฏูรและอัลลอฮ์ได้ทรงดำรัสกับนบีมุซา และพระองค์ทรงเลือกนบีมุซาเป็นผู้เผยแผ่ตามบัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงประทานคำสอน 10 ประการที่จารึก(ซุซุฟ)แก่นบีมุซาซึ่งนักอรรถาธิบายอัลกุรอานกล่าวว่า มีจำนวนระหว่าง 20 แผ่นแต่ยังหาหุดีไม่ได้ว่ามันทำมาจากไม้แผ่น แผ่นหินหรือสิ่งใดและบัญญัติ 10 ประการที่ปรากฏในคัมภีร์เตารอต(ฉบับเดิม)ที่อัลลอฮ์ประทานให้แก่วงศัวานอิสราเอลคือ ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาปราณีเสมอ สิ่งนี้คือคัมภีร์มาจาก อัลลอฮ์ผู้ทรงอำนาจเจ็ดขนาดผู้ทรงยิ่งใหญ่และศาสนทูตของพระองค์นบีมุซา การที่ท่านจะต้องเกิดเกียรติและสคูดีแก่เราว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกกราบไหว้อย่างเที่ยงแท้แต่วันแต่เรา ดังนั้นท่านจงแสดงความรักภักดีต่อเราเท่านั้น และท่านจะต้องไม่ตั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับเรา และท่านจงขอบคุณเราและบิดามารดาของท่าน บั้นปลายของท่านคือการกลับมาซึ่งเราผู้ประทานชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีแก่ท่าน และท่านอย่าได้ฆ่าชีวิตหนึ่งซึ่งอัลลอฮ์ทรงห้ามเหนือท่านแล้ว ดังนั้นเราจะทำให้ฟ้าผ่าทับเศบเหนือท่านด้วยขอบฟ้าและสูดแผ่นดิน และท่านอย่าได้นำพระนามของเราไปสาบานอย่างโกหก เพราะแท้จริงเราจะไม่ทำให้สะอาดบริสุทธิ์กับบุคคลที่ไม่ยกย่องให้เกียรติต่อพระนามของเรา และท่านจะต้องไม่เป็นพยานกับสิ่งที่หูของท่านไม่ได้ยินตาของท่านไม่ได้เห็น หัวใจท่านไม่ได้หุดีเหนือมัน แท้จริงเราจะเอาการเป็นพยานของบรรดาพยานเหล่านั้นในวันอาคิเราะฮ์ และเราจะถามพวกเขาจากสิ่งที่พวกเขาได้เป็นพยาน และท่านอย่าได้โอ้อวดมนุษย์บนสิ่งที่เราได้ประทานให้แก่พวกเขาจากความเมตตาของเราและให้การยังชีพของเรา แท้จริงผู้โอ้อวดนั้นเป็นศัตรูกับความโปรดปรานของเรา(และ)เป็นสิ่งที่ขวางกั้นส่วนได้ของท่านที่อยู่กับเรา และท่านอย่าผิดประเวณี และท่านอย่าลักขโมย ดังนั้นเราจะปกปิดใบหน้าท่านให้พ้นจากพระพักตร์ของเราและเราจะปิดบรรดาประตูแห่งท้องฟ้านอกจากคำขอพรของท่าน และท่านอย่าเชือดสัตว์บูชาต่อสิ่งอื่นนอกนอกจากเพื่อเรา แท้จริงการเชือดสัตว์พลีทานของมนุษย์นั้นยอมไปไม่ถึงเราจนวันนั้นจะถูกกล่าวพระนามของเราเหนือมัน และท่านอย่าสร้างความชั่วกับนาง(สตรี)ด้วยการวิจารณ์กับเพื่อนบ้านท่าน แท้จริงมันเป็นความผิดอย่างร้ายแรงสำหรับเรา และท่านจงรักเพื่อนมนุษย์เหมือนท่านรักเพื่อตัวท่าน และจงเกลียดเพื่อพวกเขาเหมือนท่านเกลียดเพื่อตัวท่าน ” (al-Faham ; Sayyid Sabiq , 1983 : 202-203)

ที่กล่าวมาคือบัญญัติ 10 ประการที่นบีมุซาได้รับจากอัลลอฮ์ ﷻ ณ ภูเขาฏูรและเรียกว่าคัมภีร์เตารอตฉบับดั้งเดิมไม่ใช่พระคัมภีร์เก่าโตราห์ที่อยู่ในมือยิวในปัจจุบัน โดยนบีมุซาได้บันทึกบัญญัติต่างๆเหล่านี้ในวัสดุหลายชิ้นด้วยกัน และเนื้อหาสาระต่างๆของคัมภีร์เตารอตสอดคล้องกับคำสอนต่างๆที่ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอานดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿ قُلْ تَعَالَوْا أَتْلُ مَا حَرَّمَ رَبُّكُمْ عَلَيْكُمْ ۖ أَلَّا تُشْرِكُوا بِهِ شَيْئًا ۖ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۖ وَلَا تَقْتُلُوا
 أَوْلَادَكُمْ مِمَّنْ إِمْلَقَ ۖ نَحْنُ نَرْزُقُكُمْ وَإِيَّاهُمْ ۖ وَلَا تَقْرَبُوا الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَّنَ ۖ وَلَا
 تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّكُمْ بِهِ ۖ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ
 إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۖ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ وَالْمِيزَانَ بِالْقِسْطِ ۖ لَا نُكَلِّفُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا ۖ وَإِذَا
 قُلْتُمْ فَاعْدِلُوا وَلَوْ كَانَ ذَا قُرْبَىٰ ۖ وَبِعَهْدِ اللَّهِ أَوْفُوا ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّكُمْ بِهِ ۖ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٢﴾ وَأَنَّ هَذَا
 صِرَاطِي مُسْتَقِيمًا فَاتَّبِعُوهُ ۖ وَلَا تَتَّبِعُوا السُّبُلَ فَتَفَرَّقَ بِكُمْ عَن سَبِيلِهِ ۚ ذَٰلِكُمْ وَصَلَّكُمْ بِهِ ۖ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ

سورة الانعام : 151-153

ความว่า จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า ท่านทั้งหลายจงมาถือนัดฉันจะอ่านให้ฟังสิ่งที่พระเจ้าของพวกท่าน
 ได้ห้ามไว้แก่พวกท่านคือ พวกเจ้าอย่าให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดเป็นภาคีกับพระองค์ และจงทำดีต่อผู้บังเกิดเกล้า
 ทั้งสองจริง ๆ และอย่าฆ่าลูกของพวกเจ้าเนื่องจากกลัวความยากจนเราคือผู้ให้ปัจจัยยังชีพแก่พวกเจ้า และ
 แก่พวกเขา และจงอย่าเข้าใกล้บรรดาสิ่งชั่วช้าทั้งที่เปิดเผยและที่ปกปิด และอย่าฆ่าชีวิตหนึ่งซึ่งอัลลอฮ์
 ทรงห้ามไว้วันนอกจากด้วยสิทธิอันชอบธรรมเท่านั้น นั่นแหละที่พระองค์ได้ทรงสั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า
 เพื่อว่าพวกเจ้าจะใช้ปัญญา[151] และจงอย่าเข้าใกล้ทรัพย์สินสมบัติของเด็กกำพร้า เว้นโดยวิถีทางที่ดียิ่ง
 จนกว่าเขาจะบรรลุนิติภาวะ และจงให้ครบเต็มซึ่งเครื่องตวงและเครื่องชั่งด้วยความเที่ยงตรง เราจะไม่
 บังคับชีวิตหนึ่งชีวิตใดเว้นแต่ด้วยความสามารถแห่งชีวิตนั้น และเมื่อพวกเจ้าพูด ก็จงพูดด้วยความ
 ยุติธรรม และแม้ว่าเขาจะเป็นญาติที่ใกล้ชิดก็ตาม และสัญญาของอัลลอฮ์นั้นก็จงปฏิบัติตามให้ครบถ้วน
 นั่นแหละที่พระองค์ได้ทรงสั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รำลึก และแท้จริงนี่คือทางของ
 ขำอันเที่ยงตรงพวกเจ้า จงปฏิบัติตามมันเถิดและอย่าปฏิบัติตามแนวทางอื่นๆ เพราะมันจะทำให้พวกเจ้า
 แยกตัวออกไปจากแนวทางของพระองค์ นั่นแหละคือสิ่งที่พระองค์ได้สั่งเสียมันไว้แก่พวกเจ้า เพื่อว่า
 พวกเจ้าจะยำเกรง[153]

(สุเราะฮ์อัลอันอาม : 151-153)

ส่วนรายละเอียดที่ปรากฏในอายะฮ์ข้างต้นยังถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอาน สุเราะฮ์อัลอิสรออ
 ตั้งแต่อายะฮ์ที่ 23-39 ว่า

﴿ وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا ۖ إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا
 تَقُلْ لَهُمَا أَفٍّ وَلَا تَنْهَرُهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿٢٣﴾ وَأَخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ
 أَرْحَمُهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا ﴿٢٤﴾ رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ ۚ إِنَّ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلأَوَّلِينَ

غَفُورًا ﴿٢٤﴾ وَءَاتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْدِرْ تَبْدِيرًا ﴿٢٥﴾ إِنَّ الْمُبْدِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ
 الشَّيْطَانِ ۗ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٦﴾ وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِّن رَّبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ
 قَوْلًا مَّيْسُورًا ﴿٢٧﴾ وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا ﴿٢٨﴾ إِنَّ
 رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن يَشَاءُ وَيَقْدِرُ ۗ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٢٩﴾ وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةً إِمْلَاقٍ ۗ
 نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ ۚ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا ﴿٣٠﴾ وَلَا تَقْرَبُوا الزَّوْجَ إِنَّهُ كَانَ فَحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣١﴾
 وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ ۗ وَمَن قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَيْهِ سُلْطَانًا فَلَا يَسْرِفُ فِي
 الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٢﴾ وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ ۗ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ
 إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٣﴾ وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كَلَّمْتُمْ بِالْقِسْطِ ۗ أَلَمْ تَرَ أَنَّكُمْ كُنْتُمْ خَيْرًا وَأَحْسَنُ
 تَأْوِيلًا ﴿٣٤﴾ وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ ۗ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَٰئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٥﴾
 وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا ۚ إِنَّكَ لَن تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَن تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٦﴾ كُلُّ ذَٰلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِندَ
 رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٧﴾ ذَٰلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ ۗ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آٰخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ
 مَلُومًا مَّدْحُورًا ﴿٣٨﴾ ﴿٣٩﴾

سورة الاسراء : 23-39

ความว่า และพระเจ้าของเจ้าบัญญัติว่าพวกเจ้าอย่าเคารพภักดีผู้ใดนอกจากพระองค์เท่านั้น และจงทำดีต่อ
 บิดามารดาเมื่อผู้ใดในทั้งสองหรือทั้งสองบรรลุด้วยชราอยู่กับเจ้า ดังนั้นอย่ากล่าวแก่ทั้งสองว่า อูฟ ! และ
 อย่าขู่เชิญท่านทั้งสองและจงพูดแก่ท่านทั้งสองด้วยถ้อยคำที่อ่อนโยน[23] และจงนอบน้อมแก่ท่านทั้ง
 สองซึ่งการถ่อมตนเนื่องจากความเมตตา และจงกล่าวว้าข้าแต่พระเจ้าของฉันทรงโปรดเมตตาแก่ท่านทั้ง
 สองเช่นที่ทั้งสองได้เลี้ยงดูฉันเมื่อเยาว์วัย[24] พระเจ้าของพวกเจ้าทรงรู้ดียิ่งถึงสิ่งที่อยู่ในจิตใจของพวก
 เจ้าหากพวกเจ้าเป็นคนดี ดังนั้นพระองค์เป็นผู้ทรงอภัยแก่บรรดาผู้กลับเนื้อกลับตัวอย่างแน่นอน [25]
 และจงให้สิทธิแก่ญาติที่ใกล้ชิด และผู้ขัดสน และผู้เดินทางและอย่าสุร่ยสุร่ายอย่างฟุ่มเฟือย[26] แท้จริง
 บรรดาผู้สุร่ยสุร่ายนั้นเป็นพวกพ้องของเหล่าชัศตอนและชัศฏอนนั้นนรคุณต่อพระเจ้าของมัน[27] และ
 หากเจ้าผินหลังให้พวกเขาเพื่อแสวงหาความเมตตาจากพระเจ้าของเจ้าโดยหวังมันอยู่ ดังนั้นจงกล่าวแก่
 พวกเขาด้วยถ้อยคำที่นุ่มนวล[28] และอย่าให้มีมือของเจ้าถูกตรึงอยู่ที่คอของเจ้าและอย่าแบมมันจนหมดสิ้น
 มิฉะนั้นเจ้าจะกลายเป็นผู้ถูกประณามเศร้าโศกเสียใจ[29] แท้จริงพระเจ้าของเจ้าทรงเพิ่มพูนปัจจัยยังชีพ
 แก่ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์และทรงให้คับแคบ แท้จริงพระองค์เป็นผู้ทรงรอบรู้เป็นผู้ทรงเห็นปวงบ่าว
 ของพระองค์[30] และพวกเจ้าอย่าฆ่าลูกๆของพวกเจ้า เพราะกลัวความยากจนเราให้ปัจจัยยังชีพแก่พวก
 เขาและแก่พวกเจ้า โดยเฉพาะแท้จริงการฆ่าพวกเขานั้นเป็นความผิดอันใหญ่หลวง[31] และพวกเจ้าอย่า

เข้าใกล้การผิดประเวณีแท้จริงมันเป็นการลามกและทางอันชั่วช้า[32] และพวกเจ้าอย่าฆ่าชีวิตที่อัลลอฮ์ทรงห้ามไว้เว้นแต่ด้วยความเที่ยงธรรม และผู้ใดถูกฆ่าอย่างยุติธรรมคั้งนั้นเราได้ให้อำนาจแก่ผู้ปกครองของเขา ฉะนั้นอย่าได้ล่วงเกินขอบเขตในเรื่องการฆ่า แท้จริงเขา(ผู้ถูกฆาตกรรม)จะได้รับความช่วยเหลือ [33] และพวกเจ้าอย่าเข้าใกล้ทรัพย์สินของเด็กกำพร้าเว้นแต่โดยวิธีที่ดียิ่งจนกว่าเขาจะบรรลุนิติภาวะและจงให้ครบตามสัญญา (เพราะ) แท้จริงสัญญานั้นจะถูกสอบสวน[34] และจงดวงให้เต็มเมื่อพวกเจ้าดวง และจงชั่งด้วยตาชั่งที่เที่ยงตรงนั้นเป็นการดียิ่งและเป็นการตัดสินใจที่ดีกว่า[35] และอย่าติดตามสิ่งที่เจ้าไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น แท้จริงหู และตาและหัวใจ ทุกสิ่งเหล่านั้นจะถูกสอบสวน[36]และอย่าเดินบนแผ่นดินอย่างเย่อหยิ่ง แท้จริงเจ้าจะแยกแผ่นดินไม่ได้โดยและไม่อาจบรรลุความสูงของภูเขา[37] ทั้งหมดนั้น ความเลวของมันเป็นที่รังเกียจยิ่ง ณ พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า[38]นั่นคือส่วนหนึ่งจากที่พระเจ้าของเจ้าทรงประทานอิกมะฮแก่เจ้า และเจ้าอย่าตั้งพระเจ้าอื่นใดเคียงคู่กับอัลลอฮ์มิฉะนั้นเจ้าจะถูกโยนลงในนรกขณะอันนัมเป็นผู้ถูกครหา ถูกขับไล่ [39]

(สุเราะฮ์อัลอิสรออ : 23-39)

สิ่งที่กล่าวมาคือข้อห้ามข้อใช้ในคัมภีร์อัลกุรอานที่สอดคล้องกับบัญญัติ 10 ประการที่ปรากฏในคัมภีร์เตารอตฉบับที่อัลลอฮ์ทรงประทานแก่ชนชาติอิสราเอลให้ยึดถือและปฏิบัติตาม แต่มันเป็นเพียงคำสั่งที่เคยปรากฏหลังจากนั้นไม่นานจึงได้สูญหายไปเพราะชะฮูดีเชื่อถือและปฏิบัติเพียงยูนบีมุซาเท่านั้น วงศ์วานอิสราเอลรุ่นต่อมาได้เลิกยึดถือและแก้ไข เปลี่ยนแปลงคำสั่งดังกล่าว ทั้งหลักอะกีดะฮ(การศรัทธา) และหลักชะรีอะฮ(นิติศาสตร์) จนกลายเป็นพระคัมภีร์ฉบับใหม่ การเข้าไปแก้ไข เพิ่มเติม สร้างความเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นในคัมภีร์เตารอตคือ ส่วนหนึ่งที่ทำให้คัมภีร์เตารอตกลายเป็นคำสั่งใช้ที่ถูกยกเลิกทั้งหมดทั้งๆที่คำสั่งต่างๆเหล่านั้นเคยปรากฏอย่างสมบูรณ์

การแก้ไขและเพิ่มเติมดังกล่าวเกิดขึ้นหลังจากพวกเขาได้รับการปลดปล่อยจากการเป็นทาสและเชลยศึกในนครบาบิโลน นักบวชชาวยิวและบรรดาศาวกได้ทำการเปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมหลักคำสอน และเรียบเรียงคัมภีร์เตารอตใหม่โดยแบ่งออกเป็นส่วนๆ คัมภีร์โตราห์ที่ถูกเรียบเรียงขึ้นมาใหม่กลายเป็นพื้นฐานแห่งการเกิดศาสนายูดายโดยคัมภีร์ดังกล่าวได้กลายมาเป็นบทบัญญัติทางการศรัทธา หลักการปฏิบัติ ประเพณีและวัฒนธรรม นอกจากนั้นยังมีคัมภีร์ตัลมุคและเล่มอื่นๆ ซึ่งเป็นคัมภีร์เกี่ยวกับบัญญัติพื้นฐานและงานที่เป็นความลับของศาสนายูดาย

“ คัมภีร์ตัลมุค (Talmud) ถูกเขียนขึ้นมาในช่วงแรกของคริสต์ศักราช ซึ่งตรงกับการปกครองของกษัตริย์ดัยเทส โรม (Taithas Rome ค.ศ. 70) เขาเป็นผู้ทำลายแผนการร้ายของยิวในดินแดนปาเลสไตน์ และทำลายเทวรูปฮัยกัล สาเหตุที่เขียนพระคัมภีร์ขึ้นมาใหม่คือ เมื่อบรรดานักบวชชาวยิวได้รวบรวมบทบัญญัติในคัมภีร์เตารอต และได้พบว่ามิบบทบัญญัติต่างๆขัดแย้งขัดมาหลายศตวรรษ คั้งนั้นพวกเขาจำเป็นต้องมีคัมภีร์ใหม่เพื่อเป็นคัมภีร์ที่สามารถอธิบายและให้ความกระจ่างแจ้งได้มากขึ้น

จากนั้นพวกเขาได้พยายามกับเรื่องดังกล่าวจนได้คัมภีร์ใหม่ชื่อว่า คัมภีร์มาซีนา (Masyna) หมายถึงการทบทวนการกลับมาใหม่ และจากคัมภีร์เล่มนี้พวกเขาได้เขียนคัมภีร์ใหม่ขึ้นมาอีกเล่มคือ คัมภีร์กามารา (Gamara) ซึ่งในคัมภีร์กามาราพวกเขาได้พบความหมายของคำอธิบายและกล่าวอ้างในทางที่น่าสังเวชยิ่งซึ่งไม่เคยมาพบมาก่อนในหลักคำสอนของศาสนาใดในโลกนี้ โดยเฉพาะเรื่องการเกลียดชังมนุษยชาติ” (มุหามะ เจะอารง , 2545 : 15-16)

วงศวานอิสราเอลกับเทวรูปลูกวัวทองคำ

หลังจากนบีมูซา عليه السلام ได้รับบัญญัติ 10 ประการจากอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตา ท่านรีบเดินทางกลับมาหาวงศวานอิสราเอลด้วยความดีใจ แต่ท่านต้องเสียใจเมื่อพบว่าวงศวานอิสราเอลกำลังหลงผิดด้วยการบูชาลูกวัวทองคำที่สร้างขึ้นโดยมีอิชชามีรีย์เป็นแกนนำ ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَآخَذَ قَوْمُ مُوسَىٰ مِنْ بَعْدِهِ مِنْ حُلِيِّهِمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورٌ أَلْمَ يَرَوْنَ أَنَّهُ لَا يُكَلِّمُهُمْ وَلَا يَهْدِيهِمْ سَبِيلًا اتَّخَذُوهُ وَكَانُوا ظَالِمِينَ ﴿١٤٨﴾ وَلَا سُقِطَ فِي أَيْدِيهِمْ وَرَأَوْا أَنَّهُمْ قَدْ ضَلُّوا قَالُوا لَئِن لَّمْ يَرْحَمْنَا رَبُّنَا وَيَغْفِرْ لَنَا لَنَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ ﴿١٤٩﴾ وَلَمَّا رَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضَبًا قَالَ إِنِّي مِنكُمْ وَأَنَا مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٥٠﴾ خَلَقْتُمُونِي مِنْ بَعْدِي أَعْجَلْتُمْ أَمْرَ رَبِّكُمْ وَأَلْقَى الْأَلْوَابَ وَأَخَذَ بِرَأْسِ أَخِيهِ يَجُرُّهُ إِلَيْهِ قَالَ ابْنَ أُمَّ إِنَّ الْقَوْمَ اسْتَضَعُّوْنِي وَكَادُوا يَكْتُلُونِي فَلَا تُشْمِتْ بِيَ الْأَعْدَاءَ وَلَا تَجْعَلْنِي مَعَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿١٥١﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلَا لِعِبَادِي وَأَدْخِلْنَا فِي رَحْمَتِكَ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ ﴿١٥٢﴾ إِنَّ الَّذِينَ اتَّخَذُوا الْعِجْلَ سَيَنَاءُهُمْ غَضَبٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَذَلَّةٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَكَذَلِكَ نَجْزِي الْمُفْتَرِينَ ﴿١٥٣﴾ وَالَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِهَا وَآمَنُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٥٤﴾ وَلَمَّا سَكَتَ عَنْ مُوسَى الْغَضَبَ أَخَذَ الْأَلْوَابَ وَفِي نُسْخَتِهَا هُدًى وَرَحْمَةٌ لِلَّذِينَ هُمْ لِرَبِّهِمْ يَرْهَبُونَ ﴿١٥٥﴾﴾

سورة الاعراف : 148-154

ความว่า และหลังจากเขา(ไม่อยู่)พวกพ้องของมูซา(วงศวานอิสราเอล)ได้ยึดถือลูกวัวที่มีรูปร่างซึ่งทำมาจากเครื่องประดับของพวกเขาซึ่งลูกวัวนั้นมีเสียงร้อง พวกเขามิได้เห็นดอกหรือว่า แท้จริงมันพุดกับพวกเขาไม่ได้และมันก็นำหนทางนำใดๆแก่พวกเขาไม่ได้ด้วย? พวกเขาได้ยึดถือลูกวัวนั้นและพวกเขาจึงได้กลายเป็นผู้อธรรม[148]และเมื่อถูกทำให้ตกลงในมือของพวกเขาโดยพวกเขาเห็นว่าพวกเขาได้หลงผิดไป พวกเขาก็จึงกล่าวว่า แน่نونถ้าหากพระเจ้าของเรามิได้เอ็นดูเมตตาแก่เรา และมีได้อภัยโทษให้แก่เราแล้ว แน่نونพวกเราจะต้องอยู่ในหมู่ผู้ขาดทุน[149] และเมื่อมูซาได้กลับมายังพวกพ้องของเขาด้วยความโกรธและเสียใจเขาได้กล่าวว่า ช่างเลวร้ายจริง ๆ ที่พวกท่านทำหน้าที่แทนฉันหลังจากฉัน

พวกท่านด่วนกระทำก่อนคำสั่งของพระเจ้าของพวกท่านกระนั้นหรือ? และเขา(นบีมูซา)ได้โยนบรรดาแผ่นจารึกลงและจับศีรษะพี่ชายของเขาโดยดึงมันมายังเขา เขากล่าวว่า โอ้ลูกแม่ แท้จริงพวกพ้องเหล่านั้นเห็นว่าฉันเป็นผู้อ่อนแอและพวกเขาเกือบจะฆ่าฉันแล้ว ดังนั้นจงอย่าให้ศัตรูทั้งหลายคิดใจต่อสิ่งที่ประสบกับฉันเลย และจงอย่าให้ฉันร่วมอยู่ในกลุ่มชนที่อธรรมเหล่านั้นเลย[150] เขา(มูซา)กล่าวว่าโอ้พระเจ้าแห่งข้าพระองค์โปรดอภัยโทษแก่ข้าพระองค์และแก่พี่ชายของข้าพระองค์ด้วย และโปรดได้ทรงให้พวกข้าพระองค์เข้าอยู่ในความเมตตาของพระองค์เถิด และพระองค์นั่นคือผู้ที่ทรงเอ็นดูเมตตายิ่งกว่าผู้เอ็นดูเมตตาทั้งหลาย[151] แท้จริงบรรดาผู้ที่ยึดลู่กันนั้นจะได้แก่พวกเขาซึ่งความกริ้วโกรธจากพระเจ้าของพวกเขาคือความต่ำช้าในชีวิตความเป็นอยู่แห่งโลกนี้ และในทำนองเดียวกันเราจะตอบแทนแก่บรรดาผู้อุปโลกน์ความเท็จขึ้น[152] และบรรดาผู้ที่กระทำสิ่งที่ชั่วแล้วสำนึกผิดกลับตัวหลังจากนั้นและศรัทธาแล้วไซ้ แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้น หลังจากนั้นแล้วแน่นอนย่อมเป็นผู้ทรงอภัยโทษทรงเมตตา[153]และเมื่อความกริ้วโกรธได้สงบลงจากมูซาเขาก็เอาบรรดาแผ่นจารึกนั้นไปและในสิ่งที่ถูกจารึกไว้ในมันนั้นมีคำแนะนำและความเมตตาแก่บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าของพวกเขา[154]

(สุเราะฮ์อัลอะฮฺรอฟ : 148-154)

อายะฮ์ข้างต้นกล่าวถึง ความความเขลาและการสร้างภาคีต่ออัลลอฮ์ ﷻ ของวงศ์วานอิสราเอลขณะนบีมูซาไม่อยู่เพียง 40 วันโดยท่านมอบหมายให้นบิฮารูนเป็นผู้ดูแลพวกเขา แต่พวกเขาหันไปรวบรวมทรัพย์เพื่อนำไปสร้างรูปปั้นลู่กันทองคำภายใต้การชักจูงของอัสซามิริย (السامري) โดยอ้างว่านบีมูซาไม่ลงจากภูเขาฏูรภายใน 30 วันตามที่ตกลงกันไว้ และข้ออ้างดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า ชาวอิสราเอลมิได้มีใจศรัทธาต่อนบีมูซาอย่างจริงใจและยอมจำนนในเดชานุภาพของอัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะอย่างผู้จงรักภักดี เรื่องราวดังกล่าวยังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَمَا أَعْجَلَكَ عَنْ قَوْمِكَ يَمُوسَىٰ ﴿١٤٧﴾ قَالَ هُمْ أَوْلَاءُ عَلَىٰ أَثَرِي وَعَجَلْتُ إِلَيْكَ رَبِّ لِتَرْضَىٰ ﴿١٤٨﴾ قَالَ فَإِنَّا قَدْ فَتَنَّا قَوْمَكَ مِنْ بَعْدِكَ وَأَضَلَّهُمُ السَّامِرِيُّ ﴿١٤٩﴾ فَرَجَعَ مُوسَىٰ إِلَىٰ قَوْمِهِ غَضْبَانَ أَسِفًا قَالَ يَقَوْمِ أَلَمْ يَعِدْكُمْ رَبِّكُمْ وَعَدًّا حَسِنًا أَفَطَالَ عَلَيْكُمُ الْعَهْدُ أَمْ أَرَدْتُمْ أَنْ نَحِلَّ عَلَيْكُمْ غَضَبٌ مِّن رَّبِّكُمْ فَأَخْلَفْتُم مَّوْعِدِي ﴿١٥٠﴾ قَالُوا مَا أَخْلَفْنَا مَوْعِدَكَ بِمَلِكِنَا وَلَكِنَّا حُمُلْنَا أَوْزَارًا مِّن زِينَةِ الْقَوْمِ فَقَدْ فَتَنَّا فَكَذَّبَكَ الْقَوِيُّ السَّامِرِيُّ ﴿١٥١﴾ فَأَخْرَجَ لَهُمْ عِجْلًا جَسَدًا لَهُ خُورًا فَقَالُوا هَذَا إِلَهُكُمْ وَإِلَهُ مُوسَىٰ فَنَسِيَ ﴿١٥٢﴾ أَفَلَا يَرَوْنَ أَلَّا يَرْجِعُ إِلَيْهِمْ قَوْلًا وَلَا يَمْلِكُ لَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ﴿١٥٣﴾ وَلَقَدْ قَالَ لَهُمْ هَارُونُ مِن قَبْلِ يَنْقُومِ إِنَّمَا فُتِنْتُمْ بِهِ ۗ وَإِنَّ رَبَّكُمُ الرَّحْمَنُ فَاتَّبِعُونِي وَأَطِيعُوا أَمْرِي ﴿١٥٤﴾ قَالُوا لَنْ نَبْرَحَ عَلَيْهِ عَنكِفِينَ حَتَّىٰ يَرْجِعَ إِلَيْنَا مُوسَىٰ ﴿١٥٥﴾ قَالَ يَهْرُونَ مَا مَنَعَكَ إِذْ رَأَيْتَهُمْ ضَلُّوا ﴿١٥٦﴾ أَلَّا تَتَّبِعَنِ ۗ أَفَعَصَيْتَ أَمْرِي ﴿١٥٧﴾ قَالَ يَبْنَؤُمَّ لَا تَأْخُذْ بِلِحْيَتِي وَلَا بِرَأْسِي ۗ إِنِّي خَشِيتُ أَنْ تَقُولَ فَرَّقْتَ بَيْنَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَلَمْ تَرْقُبْ قَوْلِي ﴿١٥٨﴾ قَالَ فَمَا

خَطْبُكَ يَسْمِعِي ﴿١٥﴾ قَالَ بَصُرْتُ بِمَا لَمْ يَبْصُرُوا بِهِ فَقَبَضْتُ قَبْضَةً مِّنْ أَثَرِ الرَّسُولِ فَنَبَذْتُهَا
 وَكَذَلِكَ سَوَّلَتْ لِي نَفْسِي ﴿١٦﴾ قَالَ فَادَّهَبْ فَإِنَّ لَكَ فِي الْحَيَاةِ أَنْ تَقُولَ لَا مِسَاسَ وَإِنَّ لَكَ مَوْعِدًا
 لَّنْ تَخْلَفَهُ ۗ وَأَنْظُرْ إِلَى إِلْهِكَ الَّذِي ظَلْتَ عَلَيْهِ عَاكِفًا لَّنُحَرِّقَنَّهُ ثُمَّ لَنَنْسِفَنَّهُ فِي الْيَمِّ نَسْفًا ﴿١٧﴾ إِنَّمَا
 إِلْهِكُمُ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿١٨﴾ ﴿١٨﴾

سورة طه : 83-98

ความว่า และอะไรเล่าที่ทำให้เจ้ารีบเร่งออกจากกลุ่มชนของเจ้า โอ้มุซาเอ๋ย ! [83] เขากล่าวว่า พวกเขา
 เหล่านั้นตามหลังข้าพระองค์มาอยู่แล้ว และข้าพระองค์ก็ได้รับเรื่องมายังพระองค์เท่านั้น โอ้พระเจ้าของข้า
 พระองค์ก็เพื่อให้พระองค์ทรงพอพระทัยเท่านั้น [84] พระองค์ตรัสว่า แท้จริงเราได้ทดสอบกลุ่มชนของ
 เจ้าหลังจากที่เจ้าได้จากมา และซามิรีย์ก็ได้ทำให้พวกเขาหลงทาง [85] มูซาได้กลับมายังกลุ่มชนของเขา
 ด้วยความกริ้วโกรธเสียใจเขากล่าวว่า โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย พระเจ้าของพวกท่านมิได้ทรงสัญญากับ
 พวกท่านด้วยสัญญาที่ดีดอกหรือ คำมั่นสัญญานั้นนานเกินไปสำหรับพวกท่านกระนั้นหรือ ? หรือว่า
 พวกท่านประสงค์ที่จะให้ความกริ้วจากพระเจ้าของพวกท่านเกิดขึ้นแก่พวกท่าน ? พวกท่านจึงได้บิดพริ้ว
 สัญญาของฉัน [86] พวกเขาบอกว่า เรามีได้บิดพริ้วสัญญาของท่านตามความสมัครใจของเรา แต่ที่เรา
 ต้องแบกน้ำหนักเครื่องประดับของพรรคพวกอย่างมากมายเราจึงโยนมันลงไป เช่นเดียวกัน ซามิรีย์ก็ได้
 โยนมันลงไปด้วย [87] แล้วซามิรีย์ก็ได้ทำลูกวัวออกมาเป็นรูปร่างมีเสียงร้อง พวกเขาจึงกล่าวว่านี่คือ
 พระเจ้าของพวกท่าน และพระเจ้าของมูซา แต่เขาลืมเสีย [88] พวกเขาไม่รู้ดอกหรือว่า มันไม่อาจจะให้
 คำตอบแก่พวกเขา และมันไม่สามารถจะให้โทษและให้คุณแก่พวกเขาเลย [89] และโดยแน่นอนฮารูนกล่าว
 กับพวกเขาแล้วว่า โอ้กลุ่มชนของฉันเอ๋ย แท้จริงพวกท่านถูกทดสอบให้หลงเสียแล้ว และแท้จริง
 พระเจ้าของพวกท่านนั้นคือพระผู้ทรงกรุณาปรานี ดังนั้นพวกท่านจงปฏิบัติตามฉัน และจงเชื่อฟังคำสั่ง
 ของฉัน [90] พวกเขาบอกว่า เรายังคงจะเคารพบูชามัน โดยจะจงรักภักดี(ต่อมัน)จนกว่ามูซาจะกลับมาหา
 พวกเรา [91] (เมื่อมูซากลับมาแล้ว) เขากล่าวว่า โอ้ฮารูนเอ๋ย อันใดเล่าที่ยั่วยุท่าน เมื่อท่านเห็นพวกเขา
 หลงผิด [92] ทำไมท่านจึงไม่ปฏิบัติตามฉันท่านฝ่าฝืนคำสั่งของฉันกระนั้นหรือ ? [93] ฮารูน กล่าวว่า โอ้
 ลูกของแม่ฉันเอ๋ย อย่าตั้งเกราและศีรษะของฉันซิ แท้จริงฉันกลัวว่า ท่านจะกล่าว (แก่ฉัน) ว่า ท่านได้
 ก่อการแตกแยกขึ้นในหมู่วงศ์วานอิสราเอล และท่านไม่คอยฟังคำสั่งของฉัน [94] มูซาบอกว่า เจ้า
 ต้องการอะไร โอ้ซามิรีย์เอ๋ย ! [95] เขากล่าวว่า ฉันเห็นในสิ่งที่พวกเขา มองไม่เห็น ดังนั้นฉันจึงกำเอาขอบ
 หนึ่งจากรอยของผู้นำสาส์น(ญิบริล) แล้วฉันได้โยนมันลงไป และเช่นนั้นแหละจิตใจของฉันได้เห็นดี
 เห็นงาม [96] มูซาบอกว่า ท่านจงออกไป แท้จริงสำหรับท่านในชีวิตนี้ จะได้รับการลงโทษโดยท่านกล่าว
 ว่าอย่ามาแตะต้องฉัน และแท้จริงสำหรับท่านนั้นมีสัญญาหนึ่งท่านจะไม่ถูกทำให้ผิดสัญญา และจงดู
 พระเจ้าของท่านซึ่งท่านยึดถือบูชามัน แน่แน่นอนเราจะเผามันแล้วเราจะไปรรมันลงในทะเลให้กระจาย

[97] แท้จริงพระเจ้าของพวกเขาเท่านั้นคือ อัลลอฮ์ซึ่งไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ พระองค์ทรง
แผ่ความรอบรู้ในยังทุกสิ่ง[98]

(สุเราะฮุฏอฮา : 83-98)

al-Tabari กล่าวว่า “ เมื่อหนีมาออกเดินทาง นบีฮารูนได้สั่งเก็บรวบรวมทรัพย์สินประเภทเครื่องประดับทั้งหมดที่เก็บมาได้จากฟาโรห์และชุดหุ้มฝิงทรัพย์สินทั้งหมด เพื่อรอนบีมุซา
กลับมาแบ่ง แต่อัชชามิรีย์ปฏิเสธ บุคคลนี้ชื่อว่ามุซาบุตรเศาะฟิรเป็นคนเมืองบะฮ์รมา เขาเกิดที่อียิปต์
และเข้ามารวมกลุ่มกับวงศ์วานอิสราเอล โดยญาติพี่น้องและพวกพ้องของเขานับถือและบูชาวัวเป็น
เทพเจ้าขณะเขาเข้านับถืออิสลามพร้อมวงศ์วานอิสราเอล เขายังมีใจรักต่อความเชื่อดังกล่าวอยู่ ” (al-
Tabari , 1991 : 250-251)

ส่วน Ibn Kathir กล่าวว่า “ อิบน์อับบาสเล่าว่า แนวคิดการสร้างลูกวัวอ่อนเป็นทองคำ
เพื่อบูชาและกราบไหว้นั้นได้รับอิทธิพลมาจากพวกอื่นเมื่อครั้งพวกเขาได้ข้ามทะเลแดงมา และเห็นชน
กลุ่มอื่นสักการะกราบไหว้ ดังนั้นพวกเขาจึงกล่าวแก่นบีมุซาว่า โอ้มุซาจงทำให้พวกเรามีพระเจ้าสักหนึ่ง
องค์เหมือนพระเจ้าของพวกเขาบ้าง ” (Ibn Kathir , 1996 : 422) แนวคิดดังกล่าวคือแนวคิดการบูชารูปปั้น
ที่กระจายอยู่ในหมู่วงศ์วานอิสราเอลก่อนพวกเขาเดินทางเข้านครเยรูซาเล็ม บางรายงานกล่าวว่า “ นบีมุซา
ลงโทษผู้ละเมิดคิดวันแรกจำนวนถึง 3,000 คน ” (Ibn Kathir , 1996 : 414)

แม้จะปรากฏหลักฐานอย่างชัดเจนในอัลกุรอานว่า บุคคลที่แนะนำแนวคิดดังกล่าวและ
เป็นผู้สนับสนุนวงศ์วานอิสราเอลให้สร้างลูกวัวทองคำขึ้นมาสักการะเป็นเทพเจ้าคือ *อัชชามิรีย์* แต่ใน
พระคัมภีร์โตราห์ระบุว่า นบีฮารูนคือบุคคลที่อนุญาตและสนับสนุนพวกเขา ดังปรากฏใน “ พระ
คัมภีร์เก่า(โตราห์)ว่าเมื่อวงศ์วานอิสราเอลเห็นโมเสส(นบีมุซา)ขึ้นภูเขาสูงเพื่อรับบัญญัติและกลับลงมาช้า
กว่ากำหนด พวกเขาจึงรวมตัวกันไปหานบีฮารูนและขอให้นบีฮารูนหาพระเจ้าองค์ใหม่ให้แก่พวกเขา
นบีฮารูนกล่าวว่า พวกเขาจึงไปเก็บรวบรวมเครื่องประดับทรัพย์สินที่เป็นทองจากเด็ก หญิงสาว และ
สตรีทุกคนมาให้ฉัน ดังนั้นพวกเขาจึงไปเก็บรวบรวมและนำมันมาให้นบีฮารูน และนบีฮารูนได้นำสิ่งมี
ค่าต่างๆมาหลอมเป็นรูปปั้นลูกวัวทองคำขึ้น ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 68)

ที่มาของคำว่าอะฮ์ลียะฮ์

หลังจากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวว่ามีมุซาจึงคัดเลือกว่าอิสราเอล 70 คนเพื่อไปทำการสักการะ และขอภัยโทษต่ออัลลอฮ์จากสิ่งที่วงศ์วานอิสราเอลได้กระทำผิดโดยสร้างรูปปั้นลูกวัวทองคำเพื่อสักการะบูชา ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَاخْتَارَ مُوسَىٰ قَوْمَهُ سَبْعِينَ رَجُلًا لِّمِيقَاتِنَا فَلَمَّا أَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ قَالَ رَبِّ لَوْ شِئْتَ أَهْلَكْتَهُم مِّن قَبْلُ وَإِنِّي أَهْلِكُنَا بِمَا فَعَلَ السُّفَهَاءُ مِنَّا إِن هِيَ إِلَّا فِتْنَتُكَ تُضِلُّ بِهَا مَن تَشَاءُ وَتَهْدِي مَن تَشَاءُ أَنْتَ وَلِيُّنَا فَاغْفِرْ لَنَا وَارْحَمْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْغَافِرِينَ ﴿١٥٥﴾ وَأَكْتَبْنَا لَنَا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ إِنَّا هُدْنَا إِلَيْكَ قَالَ عَذَابِيَ أُصِيبُ بِهِ مَن أَشَاءُ وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ فَسَأَكْتُبُهَا لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَالَّذِينَ هُمْ بِآيَاتِنَا يُؤْمِنُونَ ﴿١٥٦﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ يَأْمُرُهُم بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَاهُمْ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُحِلُّ لَهُمُ الطَّيِّبَاتِ وَيُحَرِّمُ عَلَيْهِمُ الْخَبَائِثَ وَيَضَعُ عَنْهُمْ إِصْرَهُمْ وَالْأَغْلَالَ الَّتِي كَانَتْ عَلَيْهِمْ فَالَّذِينَ ءَامَنُوا بِهِ وَعَزَّرُوهُ وَنَصَرُوهُ وَاتَّبَعُوا النُّورَ الَّذِي أُنزِلَ مَعَهُ ۗ أُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ ﴿١٥٧﴾﴾

سورة الاعراف : 155-157

ความว่า และมุซาได้เลือกจากพวกฟองของเขาชายเจ็ดสิบคนสำหรับกำหนดเวลาของเรา ครั้นเมื่อการสิ้นเสเทือนอย่างรุนแรงได้คร่าพวกเขา เขากล่าวว่าโอ้พระเจ้าแห่งข้าพระองค์ หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ก็ทรงทำลายพวกเขาไปก่อนแล้ว และข้าพระองค์ด้วยพระองค์จะทรงทำลายพวกข้าพระองค์เนื่องด้วยสิ่งที่บรรดาผู้โหดเขลาในหมู่ผู้ข้าพระองค์ได้กระทำขึ้นกระนั้นหรือ? มันมิใช่อื่นใดคอกนอกจากการทดสอบของพระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงให้ผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์หลงผิดไปเนื่องด้วยการทดสอบนั้น และจะทรงแนะนำผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ พระองค์นั้นคือผู้ทรงคุ้มครองพวกข้าพระองค์คั้งนั้น โปรดได้ทรงอภัยให้แก่พวกข้าพระองค์และเอ็นดูเมตตาพวกข้าพระองค์ด้วยเถิด และพระองค์นั้นคือผู้ทรงเยี่ยมกว่าในหมู่ผู้ให้อภัยทั้งหลาย[155] และโปรดได้ทรงกำหนดความดีให้แก่พวกข้าพระองค์ในโลกนี้และในอาคิเราะฮ์ด้วย แท้จริงพวกข้าพระองค์สำนึกผิดและกลับมายังพระองค์แล้ว พระองค์ตรัสว่า การลงโทษของข้าฉันจะให้มันประสบแก่ผู้ที่ข้าประสงค์ และความเอ็นดูเมตตาของข้าฉันครอบคลุมทั่วทุกสิ่ง ซึ่งข้าจะกำหนดมันให้แก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงจ่ายชะกาดและแก่บรรดาผู้ที่พวกเขาศรัทธาต่อบรรดาอายะฮ์ต่างๆของเรา [156] บรรดาผู้ปฏิบัติตามศาสนทูต ผู้เป็นนบีที่เขียนอ่านไม่เป็นซึ่งพวกเขาพบเขาถูกจารึกไว้ ณ ที่พวกเขาแล้วทั้งในอัลเตารอตและในอัลอินญีล โดยที่เขากจะใช้พวกเขาให้กระทำในสิ่งที่ชอบและห้ามพวกเขามิให้กระทำในสิ่งที่ไม่ชอบ และจะอนุญาติให้แก่พวกเขาซึ่งสิ่งสิ่งๆ

ทั้งหลาย และจะให้เป็นที่ต้องห้ามเหนือพวกเขาสิ่งที่เลวทั้งหลาย และจะปลดเปลื้องออกจากพวกเขา
ภาระอันหนักของพวกเขาและห่วงคอที่ปรากฏอยู่บนพวกเขา ดังนั้นบรรดาผู้ที่ศรัทธาต่อเขาและให้
ความสำคัญแก่เขาและช่วยเหลือ[157]

(สุเราะฮ์อัลอะอฺรอฟ : 155-157)

อัลกุรอานชี้ให้เห็นว่ามีฆานำชาวอิสราเอลทั้ง 70 คนขอสารภาพผิดต่ออัลลอฮ์ ﷻ
ด้วยสำนวนที่ว่า (كَلِمَةً) แท้จริงพวกข้าพระองค์คำนึกผิดและกลับมายังพระองค์แล้ว ซึ่ง ณ จุดนี้
ทำให้วงศวานอิสราเอลถูกเรียกว่า อัลอะฮฺลุคฺ, ฮุคฺ และอะฮฺลุคฺียฺ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อัซซุคฺียฺและอิบนุอับบาสเล่าว่าคน 70 คนดังกล่าวคือบรรดาผู้มีความ
รู้จากวงศวานอิสราเอล ไม่ว่าจะเป็นนบีฆาน นบิฮารุน ยูษะอฺ นาซาบ และอะบิฮฺลุ พวกเขากลับ
ใช้ให้ชำระล้างร่างกายและสวมใส่เสื้อผ้าที่สะอาด โดยออกเดินทางพร้อมนบีฆานไปยังภูเขาฏูร เพื่อ
แสดงการสำนึกผิดต่ออัลลอฮ์ เนื่องจากความผิดของวงศวานอิสราเอลที่ไปกราบไหว้รูปปั้นลูกวัวอ่อน
ทองคำ โดยชาวอิสราเอลเชื่อว่าบุคคลทั้ง 70 คนที่ได้รับการคัดเลือกไปกับนบีฆานคือพวกที่ได้ฟัง (คำ
คำรัส) และเห็นพระเจ้า แต่ความเชื่อดังกล่าวเป็นความเชื่อที่ผิด ” (Ibn Kathir , 1997 : 406) เพราะชาว
อิสราเอลทั้ง 70 คนที่อยู่ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างนบีฆานกับอัลลอฮ์จริง แต่พวกเขาไม่เห็นและ
ไม่ได้ฟังพระคำรัสของพระเจ้าดังอัลกุรอานที่ระบุว่า

﴿ أَتَطْمَعُونَ أَنْ يُؤْمِنُوا لَكُمْ وَقَدْ كَانَ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ يَسْمَعُونَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ خَرَّفُونَهُ مِن بَعْدِ مَا عَقَلُوهُ
وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴾

سورة البقرة: 75

ความว่า พวกเจ้าต้องการมากหรือที่จะให้พวกเขาศรัทธาอย่างพวกท่าน โดยแท้จริงปรากฏกลุ่มหนึ่ง
จากพวกเขานั้นได้ยินคำคำรัสของอัลลอฮ์ต่อมากพวกเขาก็บิดเบือนมันหลักจากสิ่งหนึ่งที่พวกเขาใช้ปัญญา
กับมันโดยพวกเขารู้

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 75)

คำว่า พวกเขานั้นได้ยินคำคำรัสของอัลลอฮ์ ในอายะฮ์ข้างต้น Ibn Kathir กล่าวว่า “ เรื่อง
นี้ไม่จำเป็นต้องอาศัยการตีความ(ตะวิล)เพราะอัลกุรอานสุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ที่ 6 ระบุว่า ดังนั้นเจ้า
ผู้ครองเขาเถิดจนกว่าเขาจะได้ยินคำคำรัสของอัลลอฮ์ ซึ่งสำนวนการได้ยินคำคำรัสในอายะฮ์นี้หมายถึง
พวกเขาได้ยินสิ่งที่นบีฆานนำมาประกาศ ” (Ibn Kathir , 1997 : 407) ดังนั้นพระคำรัสของอัลลอฮ์ใน
อายะฮ์ข้างต้นคือบทบัญญัติของพระองค์ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَإِنْ أَحَدٌ مِّنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلِمَ اللَّهِ ثُمَّ ابْلِغْهُ مَا مَنَعَهُ ۚ ذَٰلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا
يَعْلَمُونَ ﴾

ความว่า และหากมีบุคคลใดในหมู่ผู้ตั้งภาคีมาขอความคุ้มครองของท่าน ดังนั้นเจ้าคุ้มครองเขาเถิด จนกว่าเขาจะได้ยินคำดำรัสของอัลลอฮ์(บทบัญญัติ) หลังจากนั้นจงส่งตัวเขาไปที่ปลอดภัยของเขา นั่น เพราะว่าแท้จริงพวกเขาคือกลุ่มชนที่ไม่รู้

(สุเราะฮ์อัลเตบะฮะฮ์ : 6)

พวกเขาเคยขอนบีมุซา عليه السلام ทำให้พวกเขาเห็นพระเจ้าด้วยสายตาเพื่อพวกเขาจะได้ยอมรับการเป็นนบีแต่อัลลอฮ์ทรงตอบรับคำโดยทำให้พวกเขาเห็นการลงโทษด้วยสายฟ้าแทนอัลกุรอานระบุว่า ﴿وَإِذْ قُلْتُمْ يَا مُوسَىٰ لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّىٰ نَرَىٰ اللَّهَ جَهْرَةً فَأَخَذَتْكُمُ الصَّعِقَةُ وَأَنْتُمْ نَنْظُرُونَ ﴿٥٥﴾ ثُمَّ بَعَثْنَاكَ مِنْ بَعْدِ مَوْتِكَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٥٦﴾﴾

سورة البقرة : 55-56

ความว่า และเมื่อพวกเขาได้กล่าวว่า โอ้มุซาเราจะไม่ศรัทธาต่อท่าน จนกว่าพวกเราเห็นอัลลอฮ์ด้วยสายตา [55] ทันใดนั้นสายฟ้าก็ฟาดลงมายังพวกเขาในขณะที่พวกเขากำลังมองอยู่จนพวกเขาสิ้นชีวิตไป ต่อมาเราได้ทำให้ฟื้นขึ้นมาหลังจากพวกเขาโดยหวังว่าพวกเขาจะขอบคุณ[56]

(สุเราะฮ์อัลเตบะฮะฮะฮ์ : 55-56)

อายะฮ์ข้างต้นบ่งบอกให้รู้ว่าพวกเขาจะศรัทธาไม่ได้เห็นพระเจ้าตามที่พวกเขาต้องการ นอกจากพวกเขาเห็นสายฟ้าฟาดกระหน่ำลงพวกเขาจนบางคนเสียชีวิต หลังจากนั้นอัลลอฮ์ผู้ทรงสามารถเหนือทุกสิ่งทรงทำให้พวกเขาฟื้นคืนชีวิตกลับมาอีกครั้ง เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นต่อหน้าพวกเขาหลายคนเพื่อต้องการให้พวกเขายอมรับถึงเดชานุภาพของอัลลอฮ์ ﷻ และเกรงกลัวอำนาจของพระองค์มากกว่าการเห็นพระองค์ และเหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้วงศ์วานอิสราเอลแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ กลุ่มที่ยอมรับและเชื่อถือคำสอนบัญญัติ 10 ประการของนบีมุซา และกลุ่มที่ปฏิเสธคำสอนของนบีมุซาอันเนื่องมาจากความสงสัยและแคลงใจในเรื่องของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ยะฮูดีจึงได้เห็นเดชานุภาพของอัลลอฮ์ผู้ทรงสามารถเหนือทุกสิ่งอีกครั้งดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَإِذْ أَخَذْنَا مِيثَاقَكُمْ وَرَفَعْنَا فَوْقَكُمُ الطُّورَ خُذُوا مَا آتَيْنَاكُمْ بِقُوَّةٍ وَاذْكُرُوا مَا فِيهِ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿٦٣﴾﴾

سورة البقرة : 63

ความว่า และจงนึกถึง เมื่อตอนที่เราได้ทำสัญญาเกี่ยวกับพวกเขา และเราได้ยกภูเขาทูร์ขึ้นเหนือพวกเขา (และกล่าวไว้ว่า)พวกเขา จงยึดมั่นต่อสิ่งที่เราได้ประทานแก่สุเจ้า และจงรำลึกถึง (หลักธรรมคำสอน) ที่อยู่ในนั้น หวังว่าพวกเขาจะยำเกรง

(สุเราะฮ์อัลเตบะฮะฮะฮ์ : 63)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อิบนอับบาสและบรรดานักปราชญ์ชาวสะลัฟกล่าวว่าเมื่อนบีมุซา นำแผ่นจารึกคำสอน(บัญญัติ 10 ประการ)ทั้งหมดมาให้แก่วงศ์วานอิสราเอล และกำชับให้พวกเขายึดมั่นด้วยแรงศรัทธาและความมุ่งมั่นอย่างจริงจัง พวกเขา กล่าวว่า ท่านจงเผยคำสอนให้เราดูซิ หากข้อห้าม

ข้อใช้เป็นสิ่งง่ายสะดวกพวกเรารับมัน นบีมุฮากล่าวว่า มิใช่ออย่างนั้นหรือพวกเจ้าต้องรับคำสอนต่างๆ นั้น พวกเขาได้กลับไปกลับมากับนบีมุฮากหลายครั้ง ดังนั้นอัลลอฮฺได้ทรงบัญชาเขาถูกรอนตัวเองออกจากพื้นดิน โดยลอยตัวอยู่นือศีรษะของพวกเขาจนคูด้ายก่อนเมฆขนาดใหญ่ บางคนกล่าวแก่พวกเขา ว่าถ้าหากพวกเจ้าไม่รับสิ่งที่ปรากฏในเตารอดไปปฏิบัติภูเขาจะตกใส่ศีรษะพวกเจ้าแน่ ดังนั้นพวกเขาจึงรับและเมื่อพวกเขาถูกใช้ให้สujud พวกเขาจึงก้มสujudในสภาพตะแคงใบหน้ามองดูภูเขา ” (Ibn Kathir , 1997 : 413-414) และลักษณะการสujud(ก้มกราบ)สภาพตะแคงหน้ากลายเป็นส่วนหนึ่งของแนวทางพวกยะฮูดีจนถึงปัจจุบัน

เรื่องว้วกับความโลภของวงศ์วานอิสราเอล

นอกจากอัลกุรอานได้กล่าวถึงเรื่องราวของยะฮูดีในเชิงความเชื่อ การศรัทธา และหลักยึดมั่นแล้ว อัลกุรอานได้กล่าวถึงความโลภในทรัพย์สิน เงินทองและผลประโยชน์ต่างๆทางโลก สิ่งต่างๆเหล่านี้ทำให้ยะฮูดีบางกลุ่มลอบฆ่าคนร่ำรวยในวงศ์วานของตนเอง โดยไม่คำนึงถึงข้อห้ามข้อใช้ที่ปรากฏในบัญญัติ 10 ประการ เมื่อมีการสอบสวนหาผู้กระทำความผิดพวกเขาช่วยกันปกป้องโดยพยายามถ่วงเวลาการค้นหาเพื่อจะได้เข้าไม่ถึงตัวผู้กระทำความผิด เรื่องราวดังกล่าวมีปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تَذْخَبُوا بَقْرَةَ قَالُوا أَتَتَّخِذُنَا هُزُؤًا قَالِ أَعُوذُ بِاللَّهِ أَنْ أَكُونَ مِنَ الْجَاهِلِينَ ﴿٧٧﴾ قَالُوا آدَعُ لَنَا رَبِّكَ يُبَيِّنُ لَنَا مَا هِيَ ۚ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ لَا فَارِضٌ وَلَا بَكْرٌ عَوَانِ بَيْنَ ذَلِكَ فافْعَلُوا مَا تُؤْمَرُونَ ﴿٧٨﴾ قَالُوا آدَعُ لَنَا رَبِّكَ يُبَيِّنُ لَنَا مَا لَوْئِهَا ۚ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ صَفْرَاءُ فَاقْع لَوْئِهَا تُسْرُ النَّظِيرِينَ ﴿٧٩﴾ قَالُوا آدَعُ لَنَا رَبِّكَ يُبَيِّنُ لَنَا مَا هِيَ ۚ إِنَّ الْبَقْرَ تَشَبَهَ عَلَيْنَا وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ ﴿٨٠﴾ قَالَ إِنَّهُ يَقُولُ إِنَّهَا بَقْرَةٌ لَا ذَلُولٌ تُثِيرُ الْأَرْضَ وَلَا تَسْقِي الْحَرْثَ مُسَلِّمَةٌ لَا شِيَةَ فِيهَا قَالُوا الْكَيْنَ جِئْتَ بِالْحَقِّ ۚ فَذْخَبُوهَا وَمَا كَادُوا يَفْعَلُونَ ﴿٨١﴾ وَإِذْ قَتَلْتُمْ نَفْسًا فَادَّارْتُمْ فِيهَا وَاللَّهُ مُخْرِجٌ مَا كُنْتُمْ تَكْتُمُونَ ﴿٨٢﴾ فَعَلْنَا أَصْرَبُوهُ بَعْضَهَا كَذَلِكَ يُحْيِي اللَّهُ الْمَوْتَىٰ وَيُرِيكُمْ ءَايَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَعْقِلُونَ ﴿٨٣﴾﴾

سورة البقرة: 67-73

ความว่า และจนถึงถึง เมื่อตอนที่มุฮากได้กล่าวแก่คนของเขาว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงบัญชาพวกท่าน ให้เชือดวัวตัวหนึ่งพวกเขาตอบว่า ท่านกำลังล้อเล่นกับเราใช่ไหม มุฮากตอบว่า ฉันขอความคุ้มครองจากอัลลอฮฺให้พ้นจากการประพฤดิเยี่ยงผู้โง่เขลา[67] แล้วพวกเขาได้กล่าวว่าจะขอพระผู้อภิบาลของท่านให้บอกรายละเอียดให้กระจำงด้วย ว่ามันเป็นอย่างไรมุฮากได้กล่าวว่าจะองศ์ตรัสว่า เป็นวัวตัวเมียที่ไม่แก่ และไม่อ่อนแต่เป็นวัววัยปานกลาง ดังนั้นจงทำตามที่ท่านถูกบัญชาเถิด[68] พวกเขาได้ถามต่อไปอีก

ว่า จงขอต่อพระผู้อภิบาลของท่านให้บอกถึงสีของวัว ให้เป็นที่กระจ่างแก่เราด้วย มูซาได้ตอบว่าพระองค์ตรัสว่า วัวตัวนั้น ควรจะมีสีเหลืองเข้มสดใสเป็นที่ถูกใจแก่ผู้พบเห็น[69] พวกเขาจึงกล่าวอีกว่า จงขอต่อพระผู้อภิบาลของท่านให้กำหนดชนิดของวัวที่ต้องการให้แก่เรา เพราะวัวนั้นมีลักษณะคล้ายกันโดยทั่วไป แล้วเราจะได้หามันพบถ้าหากอัลลอฮฺทรงประสงค์[70] มูซากล่าวว่า อัลลอฮฺทรงตรัสว่าวัวตัวนั้นเป็นวัวที่ไม่เคยถูกเทียมคันไถ ให้ไถดินและไม่เคยถูกใช้ให้ทค่น้ำเข้านา เป็นวัวที่สมบูรณ์ปราศจากตำหนิตามตัว พวกเขาก็ร้องออกมาว่า ท่านได้ให้รายละเอียดที่ชัดเจนแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงได้เชือดพลีวัวตัวนั้นโดยที่พวกเขาไม่เต็มใจ[71] และจงนึก เมื่อตอนที่สุเจ้ามาชายคนหนึ่งและสุเจ้าก็เริ่มขัดทอกันในเรื่องนี้ แต่อัลลอฮฺก็ได้้นำเรื่องที่สุเจ้าปีคบังออกมาเปิดเผย[72] ดังนั้น เราจึงได้บัญชาว่า พวกเจ้าจงศัพของคนที่ถูกฆ่าด้วยส่วนหนึ่งของ(เนื้อ)วัวที่ถูกเชือด จงคว่าอัลลอฮฺทรงทำให้คนตายกลับฟื้นมีชีวิตได้อย่างไร และพระองค์ ได้ทรงแสดงสัญญาณให้เห็นเพื่อที่ว้าสุเจ้าจะได้เข้าใจ[73]

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 67-73)

อายะฮ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นพฤติกรรมของยะฮูดีย์กลุ่มคนหนึ่งจากวงศวานอิสราเอล ซึ่งลงมือสังหารญาติผู้ร่ำรวยเพื่อนำทรัพย์มรดกมาแบ่งกัน การสืบหาผู้กระทำความผิดของนบีมูซาจึงเต็มไปด้วยอุปสรรคเพราะพวกยะฮูดีย์ไม่ให้ความร่วมมือในการพิสูจน์หาตัวคนร้าย โดยยะฮูดีย์เห็นว่าวิธีการต่างๆ ของนบีมูซาเป็นเพียงสิ่งไร้สาระและไม่สามารถสืบหาความจริงได้ แต่ด้วยปาฏิหาริย์แห่งการเป็นนบีเมื่อท่านได้นำส่วนหนึ่งของเนื้อวัวที่ถูกเชือดไปสัมผัส(ดี)ที่ตัวของผู้ตายทำให้ผู้ตายกลับฟื้นมีชีวิตอีกครั้งเพื่อชี้ตัวผู้กระทำความผิด เหตุการณ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นได้ว่าแผนการของอัลลอฮฺอยู่เหนือแผนการของผู้ปฏิเสธ

ก่อนนบีมูซาสิ้นชีวิตท่านได้วางรากฐานที่สำคัญให้แก่ชาวอิสราเอลคือ (1) ด้านสังคมจัดทำกฎหมายและกำหนดระเบียบการปกครองพวกอิสราเอลขึ้น กฎหมายและระเบียบการปกครองดังกล่าวต้องผ่านการเห็นชอบของผู้นำที่เรียกว่า Judge แปลว่า ผู้วินิจฉัย ทำหน้าที่เป็นตุลาการพิพากษาคดี และแผ่นดินทั้งหมดเป็นสมบัติของพระเจ้า ห้ามซื้อขาย ผู้ใดฝ่าฝืนกฎหมายเกี่ยวกับข้อห้ามทางศาสนาจะต้องได้รับโทษอย่างหนัก ผู้กระทำความผิดทางอาญาเช่นไรจะต้องได้รับโทษตอบแทนในทำนองเดียวกันชนิดตาต่อตาฟันต่อฟัน (2) ด้านศาสนากำหนดให้มีการแสดงการจงรักภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวโดยยึดถือตามบัญญัติ 10 ประการและต้องรักษาสัญญาที่ให้ไว้กับอัลลอฮฺ ﷻ ทั้งหมด หากพวกเขาปฏิเสธพวกเขาจะเป็นพวกที่อยู่ในหนทางที่หลงผิดและประสบความหายนะอีกครั้ง ดังอัลกุรอานได้ระบุว่า

﴿وَلَقَدْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ بَنِي إِسْرَائِيلَ وَبَعَثْنَا مِنْهُمُ اثْنَيْ عَشَرَ نَقِيبًا وَقَالَ اللَّهُ إِنِّي مَعَكُمْ لَئِنْ أَقَمْتُمُ الصَّلَاةَ وَآتَيْتُمُ الزَّكَاةَ وَآمَنْتُمْ بِرُسُلِي وَعَزَّرْتُمُوهُمْ وَأَقْرَضْتُمُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا لَأُكَفِّرَنَّ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَلَأُدْخِلَنَّكُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ فَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَقَدْ ضَلَّ سَوَاءَ

السَّبِيلِ ﴿

ความว่า และแท้จริงอัลลอฮ์ได้ทรงเอาสัญญาแก่งศ์วานอิสราเอล และเราได้แต่งตั้งผู้ดูแลจากหมู่พวกเขา ขึ้นสิบสองคน และอัลลอฮ์ได้ทรงกล่าวว่า แท้จริงข้าพเจ้าจะอยู่กับพวกเจ้าถ้าหากพวกเจ้าดำรงไว้ซึ่ง การละหมาดและจ่ายซะกาตและศรัทธาต่อบรรดาศาสนทูตของข้า และสนับสนุนพวกเขาและให้อัลลอฮ์ ยืมหนี้ที่ดี(หมายถึงการบริจาคทรัพย์เพื่อพระองค์) แน่นอนข้าจะลงล้างให้พ้นจากพวกเจ้าความชั่ว ทั้งหลายของพวกเจ้า และแน่อนข้าจะให้พวกเจ้าเข้าบรรดาสวนสวรรค์ซึ่งมีแม่น้ำหลายสายไหลอยู่เบื้อง ล่างของสวนสวรรค์เหล่านั้น และผู้ใดในหมู่พวกเจ้าปฏิเสธหลังจากนั้น แน่อนเขาจะยอมหลงทางผิด

(สุเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : 12)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อัลลอฮ์ทรงใช้ให้นบีมุซาทำการบันทึกรายชื่อคนรับผู้กล้าจากวงศ์ วานอิสราเอลที่พร้อมออกทำสงครามซึ่งมีอายุ 20 ปีหรือมากกว่า และให้ทุกเผ่าหรือสาย (سبط) มี หัวหน้าหรือผู้ปกครองคอยควบคุมดูแลวงศ์วานอิสราเอล

สายแรก	เผ่ารูบีน ภายใต้นำของอัลยะสุรอนบุตรชะคิอูรอนพร้อมคนจำนวน 46,500 คน
สายที่สอง	เผ่าซามูอน ภายใต้นำของชะโลมีเอลบุตรสุริชคัย พร้อมคนจำนวน 59,300 คน
สายที่สาม	เผ่าเยซุซา โดยการนำของ นักซุนบุตรอะมีนาซาบ พร้อมคนจำนวน 74,600 คน
สายที่สี่	เผ่าอิซาคัร โดยการนำของ นะซาเอลบุตรชูเมอร์ พร้อมคนจำนวน 45,400 คน
สายที่ห้า	เผ่านบียูซุฟ โดยการนำของ ยูชะอบุตรนูน พร้อมคนจำนวน 40,500 คน
สายที่หก	เผ่ามิษา โดยการนำของ ฉะมะลียเอลบุตรพะคะซุร พร้อมคนจำนวน 31,200 คน
สายที่เจ็ด	เผ่าเบนญะมีน โดยการนำของ อะบีคันบุตรยัคอูน พร้อมคนจำนวน 35,400 คน
สายที่แปด	เผ่าฮาต โดยการนำของ อิลยะซาบุตรเราะอูเอล พร้อมคนจำนวน 45,600 คน
สายที่เก้า	เผ่าอะซัร โดยการนำของ ฟัฎยิเอลบุตรอัครอน พร้อมคนจำนวน 41,500 คน
สายที่สิบ	เผ่าดาน โดยการนำของ อักกะอซัรบุตรอัมชะคัย พร้อมคนจำนวน 62,700 คน
สายที่สิบเอ็ด	เผ่านัฟตาลี โดยการนำของอักกะบะเราะบุตรอิน พร้อมคนจำนวน 35,400 คน
สายที่สิบสอง	เผ่าซาบิลูน โดยการนำของ เอลบาบุตรฮัยลูน พร้อมคนจำนวน 57,400 คน

สายต่างๆเหล่านี้คือสิ่งที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ โดยไม่กล่าวถึงสายของลาวีและลูกหลานของลาวีที่มี หน้าที่ปกป้องดูแลรักษาหีบกุบะฮ์อัสซะมาน (قبة الزمان) ” (Ibn Kathir , 1996 : 470-471)

นักประวัติศาสตร์มุสลิมหลายท่าน เช่น อิบนูอิสฮากและอิบนุญะรียร์เรียกหีบดังกล่าวว่า ตาบูตอัลมิฮาก (تابوت الميثاق) ส่วนชาวคริสต์และยะฮูดีย์เรียกว่า หีบพระโอวาท (Ark of the Covenant) พวกเขาเชื่อว่า “ กุบะฮ์คือหีบที่นบีมุซาสั่งให้ บัสลียาล เป็นผู้ทำขึ้นมาจากไม้ หนังสัตว์ และขนแพะขนแกะ โดยถูกประดับประดาตกแต่งด้วยผ้าไหมเงินและทอง มีความยาว 28 ศอก กว้าง 4 ศอก มีฝาเปิด 4 ฝา หีบถูกมัดด้วยเชือกที่ทำมาจากไหมอย่างดี ” (Ibn Kathir , 1996 : 440) และใน ยุคนบีสุลัยมาน ﷺ ท่านได้ใช้ให้ญินไปนำหีบดังกล่าวมาให้ท่านดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ التَّابُوتُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّن رَّبِّكُمْ وَبَقِيَّةٌ مِّمَّا تَرَكَ آلُ مُوسَىٰ وَآلُ هَارُونَ تَحْمِلُهُ الْمَلَائِكَةُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّكُمْ إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ﴾

سورة البقرة : 248

ความว่า และศาสดาของพวกเขาได้กล่าวกับพวกเขาว่า แท้จริงสัญลักษณ์แสดงอำนาจทางอาณาจักรของเขาคือ จะมีหีบมายังพวกท่าน ซึ่งในนั้นมีความสะดวกจากองค์อภิบาลแห่งพวกท่านและมีส่วนที่เหลืออยู่จากที่วงศ์วานแห่งมูซาและวงศ์วานแห่งฮารูนได้ทิ้งไว้ซึ่งมาลาอิกะฮฺจะแบกมันมา แท้จริงในนั้น ย่อมเป็นสัญลักษณ์แก่พวกเจ้าทั้งมวลทั้งนี้หากพวกเจ้าเป็นผู้ที่มีความศรัทธา

(สุเราะฮฺอัลบะเกาะเราะฮฺ : 248)

ยูซะฮฺ บิน นูน

หลังจากยะฮูดีเย่ร่ร่อนอาศัยอยู่ตามทะเลทรายซีไนอย่างกระจัดกระจาย ใช้ชีวิตอยู่อย่างลำบาก ขาดเอกภาพ ไร้ความสามัคคี และหลงผิดกับหลักการศรัทธาที่พวกเขาคิดค้นขึ้นมาเป็นเวลา 40 ปี จึงเข้าสู่ยุคของยูซะฮฺบุตรนูน (Joshua- يشوع بن نون) และเป็นที่รู้จักกันตามพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)ว่า โยชัว เขาเป็นบุคคลหนึ่งที่มีบทบาทหลังจากนบีมูซาสิ้นชีวิต เพราะเขาสามารถทำให้ความหวังของนบีมูซาเป็นจริงขึ้นมา โดยการนำวงศ์วานอิสราเอลเข้าสู่แผ่นดินปาเลสไตน์ได้สำเร็จ Ibn Kathir กล่าวถึงเชื้อสายของยูซะฮฺ บิน นูนว่า “ ยูซะฮฺ บุตร นูน บุตร อัฟรอซิม บุตร นบียูซุฟ บุตร นบียะอูกูบ บุตร นบียีฮซาค บุตร นบียิบรอฮีม ” (Ibn Kathir , 1996 : 468) ยูซะฮฺ บิน นูน เกิดที่อียิปต์ขณะอายุ 45 ปี เขาอพยพเดินทางจากอียิปต์พร้อมนบีมูซาและได้รับการแต่งตั้งจากนบีมูซาเป็นผู้นำและแม่ทัพของวงศ์วานอิสราเอลตอนอายุ 85 ปี และเขาเป็นหนึ่งใน 12 คนที่นบีมูซาส่งเข้าไปสอดแนมคูสถานการณ์และความเคลื่อนไหวของพวกชนพื้นเมืองที่อาศัยในปาเลสไตน์ เมื่อทั้ง 12 คนกลับมาหานบีมูซา ยูซะฮฺ บินนูนและกาลิบบินยัฟนะฮฺกล่าวว่า ปาเลสไตน์เป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์และเราประเมินกำลังศัตรูได้ ส่วนอีก 10 คนกล่าวว่า ศัตรูมีกำลังมากกว่าและโหดเหี้ยมพวกเราไม่มีทางเอาชนะได้

นบีมูซาแบ่งวงศ์วานอิสราเอลออกเป็น 12 สายโดยแต่งตั้งแต่ละสายให้มีผู้นำ เพื่อวัตถุประสงค์สองประการคือ (1) เพื่อความสะดวกในการควบคุม ดูแล สอดส่องวงศ์วานอิสราเอลทุกคนให้ปฏิบัติตามบัญญัติศาสนา (2) และสะดวกในการเคลื่อนกองทัพและอพยพประชาชนเข้าสู่แผ่นดินปาเลสไตน์ โดยสายที่ 5 คือสายนบียูซุฟภายใต้การดูแลของยูซะฮฺบินนูนเป็นสายที่มีความกล้าหาญ เด็ดเดี่ยว และเป็นกลุ่มแรกที่ออกเดินทางนำสายทั้ง 11 สายข้ามแม่น้ำจอร์แดน และตั้งฐานทัพที่ตำบลญิลญาล (حلاجل) ทางตอนใต้ของเมืองอะเรธา หลังจากนั้นจึงเคลื่อนทัพข้ามภูเขาบูกียัดเมืองอัยย์ (ديا) Diya'a al-Rahman กล่าวว่า “ ทหารยะฮูดีเย่ร่ร่อนและชนฆ่าชาวเมืองทั้งเมือง ไม่ว่าจะเป็นเด็กคนชราและสตรีกล่าวกันว่าไม่ต่ำกว่า 12,000 คนและจับกษัตริย์ของเมืองดังกล่าวที่มาขอประนีประนอม

แขวนบนไม้ตั้งแต่เช้าจรดเย็น(จนถึงพระชนม์) และนำศพลงมาโยนหน้าเมืองโดยอ้างว่าเป็นการปฏิบัติ ตามคำสั่งเสียของโมเสส(นบีมุซา)” (Diya 'a al-Rahman , 2001 : 94)

ความโหดเหี้ยมดังกล่าวสร้างความหวาดกลัวจากเมืองบริเวณใกล้เคียง เช่น เมืองฮับอูน เมืองกูฟัยเราะฮฺ เมืองเบรุตและเมืองยะฮาริม จนในที่สุดเมืองที่อยู่บริเวณรอบข้างตกอยู่ใต้การปกครอง ของยะฮูดีย์ทั้งหมด ยกเว้นเมืองที่มีชาวปาเลสไตน์อาศัยอยู่ เช่น เมืองอิซชะฮฺ เมืองยาฟา และนคร เยรูซาเล็ม เพราะข้อได้เปรียบทางอาวุธสงครามที่เหนือกว่าพวกยะฮูดีย์ ส่วนปฏิบัติทางทหารอย่าง โหดเหี้ยม และอ้างว่าเป็นคำสั่งเสียของโมเสสนั้นคือสิ่งที่ขัดแย้งกับประวัติของนบีมุซา ﷺ อย่างชัดเจน เพราะการกระทำดังกล่าวขัดกับบัญญัติศาสนาที่ท่านได้รับมา แต่การใช้ชีวิตของยะฮูดีย์อย่างลำบากและ ไร้ถิ่นฐานในช่วงเวลา 40 ปีกลางทะเลทรายซึ่งในขณะที่ชาวเมืองอื่น ๆ มีถิ่นฐานที่อยู่อาศัยอย่างมั่นคง ต่างหาก คือส่วนหนึ่งที่ทำให้ยะฮูดีย์เจ็บแค้น โหดเหี้ยม จนนำไปสู่การฝ่าฝืนคำสั่งผู้นำ (ยูซะอฺ บิน นูน)

เมื่อยะฮูดีย์สามารถยึดเมืองต่างๆ ได้ยกเว้นเมืองที่มีชาวปาเลสไตน์อาศัยอยู่ “ พวกยะฮูดีย์ จำเป็นต้องอาศัยอยู่บนแผ่นดินปาเลสไตน์ร่วมกับพวกอมอไรท์(Amorite-عموري) ที่เดินทางมาจากนครบา บิโลน พวกฮัยมีน (الحشميون) ที่มีพื้นเพมาจากอินเดียเข้ามาตั้งถิ่นฐานทางตอนเหนือของซีเรีย และพวก กานาอันที่เป็นพวกที่มีอำนาจมากที่สุดยุคนั้น เช่น เผ่าฟาราซี (الفريزيين) ที่ยึดพื้นที่บริเวณภูเขาเป็นที่ อาศัย เผ่าญารุฆา (الجرحاشين) เผ่าฮุวัยย (الحويين) เผ่าเยบูน (اليوسيين) เผ่าต่างๆเหล่านี้อาศัยอยู่แถวเมือง ยะบูน(หรืออูเราะฮฺ) ” (Diya 'a al-Rahman , 2001 : 98) ดังนั้นจึงไม่พบหลักฐานว่าชาวเมืองต่างๆ เหล่านี้อพยพออกไปตามคำกล่าวอ้างเพื่อตั้งรัฐอิสราเอล แต่พบหลักฐานว่าพวกยะฮูดีย์พยายามขับไล่ ชนพื้นเมืองเผ่าต่างๆอพยพออกจากดินแดนของพวกเขา

ยูซะอฺ บิน นูน ใช้เวลา 70 กว่าปีในการปราบปรามกษัตริย์ที่แข็งข้อและเข้ายึดหัวเมือง ต่างๆในบริเวณปาเลสไตน์ หลังจากนั้นได้แบ่งเมืองต่างๆให้ชาวยะฮูดีย์ทั้ง 12 สายปกครองด้วยระบบ ตุลาการ (The Judge-عهد القضاة) ก่อนที่ยูซะอฺ บิน นูน สิ้นชีวิตเมื่ออายุ 120 ปี Saud Ibn Abd al-'Aziz กล่าวว่า “ ยูซะอฺ บิน นูน ได้แบ่งดินแดนดังกล่าวให้ทุกเผ่าของวงศ์วานอิสราเอลได้ปกครอง (ตาม แผนการบริหารที่นบีมุซาได้บันทึกไว้) โดยแต่ละเผ่าจะมีผู้นำปกครองดูแลเพียง 1 คน และผู้นำทุกคน จะอยู่ภายใต้การดูแลของผู้พิพากษาหรือตุลาการ(กอดี)ผู้มีอำนาจสูงสุดตัดสินและคลี่คลายปัญหาต่างๆ ” (Saud Ibn Abd al-'Aziz , 1997 : 44)

การปกครองลักษณะดังกล่าว “ ตั้งแต่เสาะมุเอลถึงผู้พิพากษาคนสุดท้ายตามพระคัมภีร์เก่า (โตราห์)ของยะฮูดีย์ระบุนานถึง 450 ปี แต่หลังการตรวจสอบทางประวัติศาสตร์พบว่าไม่น่าเกิน 150 ปี เพราะโมเสส(นบีมุซา)พวงศ์วานอิสราเอลออกจากอียิปต์เมื่อประมาณ 1,210 ปีก่อนคริสตกาลโดย หลังยูซะอฺ บิน นูน สิ้นชีวิตในราว 1,130 ปีก่อนคริสตกาลเพิ่งเริ่มปกครองด้วยระบบผู้พิพากษาจนถึงราว

102 ปีก่อนคริสตกาล ส่วนสาเหตุที่เกิดความผิดพลาดดังกล่าวเนื่องจากผู้แต่งบทกวี³⁷ ไม่ทราบประวัติศาสตร์จึงใส่ระยะการปกครองของผู้พิพากษาแต่ละคน 40 ปี” (Diya'a al-Rahman, 2001 : 105)

อัลกุรอานได้กล่าวสภาพของพวกยะฮูดีย์หลังจากทำสงครามชนะชนพื้นเมืองที่อาศัยในแผ่นดินปาเลสไตน์ โดยพวกเขาเพิกเฉยต่อคำสั่งผู้นำของพวกเขาดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَإِذْ قِيلَ لَهُمْ اسْكُنُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ وَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ وَقُولُوا حِطَّةٌ وَادْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتِكُمْ سَتَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿١٦١﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِجْزًا مِنْ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَظْلِمُونَ ﴿١٦٢﴾﴾

سورة الاعراف : 161-162

ความว่า และเมื่อถูกกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงอยู่ในเมืองนี้(บัยตุลมักดิส)และพวกเจ้าจงบริโภคน้ำจากเมืองนั้น ณ ที่ใดก็ได้ที่พวกเจ้าประสงค์ และจงกล่าวว่ายินยอม และพวกเจ้าจงเข้าประตูนั้นไปในสภาพผู้โน้มศีรษะลงนอนน้อม เราจะอภัยโทษให้แก่พวกเจ้าในบรรดาความผิดของพวกเจ้า ต่อไปเราจะเพิ่มพูนแก่บรรดาผู้กระทำความดี[161] บรรดาผู้ธรรมจากพวกเขาได้เปลี่ยนคำพูดซึ่งมิใช่คำพูดที่ถูกกล่าวแก่พวกเขา ดังนั้นเราจึงได้ส่งการลงโทษจากฟากฟ้ามายังพวกเขาเนื่องจากพวกเขาละเมิด [162]

(สุเราะฮ์อัลอะอฺรอฟ : 161-162)

นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวถึงสภาพทหารยะฮูดีย์ขณะเข้ายึดหัวเมืองต่างๆว่า

(قيل لبني إسرائيل " ادخلوا الباب سجداً وقولوا حطة" فدخلوا يزحفون على أستاههم، فبدلوا، وقالوا: حطة، حبة في شعرة)

ความว่า เมื่อถูกกล่าวกับวงศ์วานอิสราเอลว่า พวกเจ้าจงเข้าทางประตูเมืองอย่างสงบ นอนน้อม ถ่อมตน และจงกล่าวว่ายินยอม แต่พวกเขากลับเดินทางเข้าอย่างพวยไสบอนทำลาย พวกเขาเปลี่ยนแปลง(คำสั่ง)และกล่าวประโยคว่า ฮับบะตุณ ฟี ชะฮฺเราะฮ์ดิน แทน³⁸

(รายงานโดยบุคอรี หมายเลข : 4209)

³⁷ บทหนึ่งจากพระคัมภีร์ของยิว ชาวยิวแบ่งพันธสัญญาเดิมออกเป็น 3 ตอนคือ (1) พระคัมภีร์โตราห์ประกอบด้วยหนังสือ 5 เล่มโดยเล่มที่ 1 กล่าวถึงการเกิดมนุษย์ เล่มที่ 2 กล่าวถึงการอพยพ เล่มที่ 3 กล่าวถึงวิธีการประกอบศาสนกิจ ข้อห้ามข้อใช้ต่างๆ เล่มที่ 4-5 กล่าวถึงการเร่ร่อนกลางทะเลทรายและเฉลยธรรมบัญญัติและดินแดนแห่งพันธสัญญา (2) ศาสดาพยากรณ์ซึ่งจะกล่าวถึงคำทำนายต่างๆของศาสดาชาวยิว เช่น โยชูวา กูฏอ สอมูเอล มุลูค 1-2 และอื่นๆ (3) ประกอบไปด้วยเพลงสดุดี สุภาษิต และวรรณคดีหลักของพันธสัญญาเดิม

³⁸ ยะฮูดีย์เปลี่ยนคำว่า "ฮิญาเราะฮ์" เป็น "ฮับบะฮ์" โดยอ้างว่าฮิญาเราะฮ์ไม่รู้ว่าหมายถึงอะไร แต่ฮับบะฮ์หมายถึง "เมล็ดข้าวสาลี"

นอกจากนั้นยังปรากฏในอัลกุรอานอายะฮ์อื่นอีกว่า

﴿وَإِذْ قُلْنَا ادْخُلُوا هَذِهِ الْقَرْيَةَ فَكُلُوا مِنْهَا حَيْثُ شِئْتُمْ رَغَدًا وَاَدْخُلُوا الْبَابَ سُجَّدًا وَقُولُوا حِطَّةٌ نَغْفِرْ لَكُمْ خَطِيئَتِكُمْ⁵⁸ وَسَنَزِيدُ الْمُحْسِنِينَ ﴿٥٩﴾ فَبَدَّلَ الَّذِينَ ظَلَمُوا قَوْلًا غَيْرَ الَّذِي قِيلَ لَهُمْ فَأَنْزَلْنَا عَلَى الَّذِينَ ظَلَمُوا رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ ﴿٦٠﴾﴾

سورة البقرة : 58-59

ความว่า และ(จงนึกถึง)เมื่อเราได้กล่าวว่ พวกเจ้าจงเข้าไปยังเมืองนี้ดังนั้นพวกเจ้าจงกินจากสิ่งที่มีอยู่ในเมืองตามที่พวกเจ้าต้องการและพวกเจ้าจงเข้าประตูไปอย่างนอบน้อม และพวกเจ้าจงกล่าวคำว่า ฮิฏฏาะฮฺ แล้วเราจะอภัยความผิดของพวกเจ้าและเราจะเพิ่มพูนรางวัลแก่ผู้ประกอบการดี [56] แต่บรรดาผู้อธรรม (จากยะฮูดี) ได้เปลี่ยนถ้อยคำที่ถูกกล่าวแก่พวกเขาให้เป็นอย่างอื่น ดังนั้นเราจึงได้ส่งการลงโทษจากเบื้องบนมายังบรรดาผู้อธรรม ทั้งนี้เนื่องมาจากการที่พวกเขาฝ่าฝืน [59]

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 58-59)

เรื่องราวของ ยูซุอฺ บิน นูน ซึ่งเป็นแกนนำคนสำคัญในการสร้างอาณาจักรยะฮูดีในยุคแรกๆและเป็นผู้ได้ร่วมเดินทางกับนบีมุซา عليه السلام ไปสู่หุมทางแห่งสองทะเล³⁹ มีปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتْنِهِ لَا آْبْرُحُ حَتَّىٰ آَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾ فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾ فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتْنِهِ آَاتِنَا عَذَابَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِن سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾﴾

سورة الكهف : 60-62

³⁹ เรื่องราวของจุดบรรจบแห่งสองทะเลหรือหุมทางแห่งสองทะเลมีปรากฏในอัลกุรอานเพียงเท่านี้ โดยมิได้ระบุว่าเป็นสถานที่ใด เวลาใด และช่วงไหนของนบีมุซาไม่ว่าจะเป็นขณะที่ท่านอยู่ในอียิปต์หรือหลังเดินทางออกจากอียิปต์ แม้ว่ามียางานมาจากอิบน์อับบาสและคนอื่นๆเกี่ยวกับเรื่องนี้แต่เราขอติดตามตัวบทที่มีปรากฏอยู่ในอัลกุรอาน เนื่องจากเรามีความเชื่อมั่นว่าการที่อัลกุรอานได้นำมากล่าวไว้โดยมิได้มิได้กำหนดสถานที่ วัน เวลา และชื่อต่าง ๆ นั้นเป็นเคล็ดลับ โดยเฉพาะ อย่างไรก็ตามนักตีฟซีร์(อรรถธิบายอัลกุรอาน)ส่วนใหญ่มีความเห็นว่า หุมทางของทะเลเมดิเตอร์เรเนียนและทะเลแดงคือบิรวินทะเลสาบอัลมุเราะฮ์กับทะเลสาบอัลติมาซุสหรือหุมทางของอ่าวอะเกาะบะฮ์และสุเอซ เพราะอาณาบริเวณนี้เป็นสถานที่เกิดเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ของวงศัวานอิสราเอลช่วงเดินทางออกจากอียิปต์

ความว่า และจงรำลึกเมื่อมุซาได้กล่าวแก่เด็กหนุ่ม (ยูซะอฺบุตรนูน) ของเขาว่า ฉันจะยังคงเดินทางต่อไป จนกว่าจะบรรลุสู่ชุมทางแห่งสองทะเลหรือฉันจะคงเดินต่อไปอีกหลายปี [60] ดังนั้นเมื่อทั้งสองถึงชุมทางระหว่างสองทะเล ทั้งสองลืมน้ำของเขา ดังนั้นมันจึงหาวิธีของมันลงทะเลไปตามทาง[61] เมื่อทั้งสองเดินเลยต่อไปอีก เขาได้กล่าวแก่คนใช้หนุ่มของเขาว่า จงนำอาหารกลางวันของเราออกมาแน่นอนเราได้รับความลำบากจากการเดินทางของเราครั้งนี้[62]

(สุเราะฮ์อัลกะฮฟู : 60-62)

Ibn Kathir กล่าวถึงเด็กหนุ่มในอายะฮ์ข้างต้นว่า “ รายงานจากอุมัยยะ บิน กะบุ จากนบีมุฮัมมัด ﷺ ว่าชายหนุ่มคนนี้คือ ยูซะอฺบิน(บุตร)นูน ซึ่งรายงานดังกล่าวเชื่อถือได้และสอดคล้องกับสิ่งที่ปรากฏอย่างชัดเจนในคัมภีร์เตารอตว่า เด็กหนุ่มคนนี้ได้รับการแต่งตั้งเป็นนบีหลังนบีมุซาเช่นกัน ส่วนอิบน์ญะรียร์และนักอรรถาธิบายอัลกุรอานคนอื่นๆกล่าวว่า แท้จริงการเป็นนบีถูกเปลี่ยนช่วงวาระสุดท้ายของนบีมุซาไปยังยูซะอฺบินนูน โดยนบีมุซาได้ขอต่ออัลลอฮ์ ﷻ ให้ทรงประทานคำสั่งซื้อห้ามซื้อใช้ต่างๆมาเพื่อให้ยูซะอฺ ได้นำไปปฏิบัติ หลังจากกวศวานอิสราเอลพิชิตแผ่นดินปาเลสไตน์ พวกเขาได้อาศัยอยู่ในนครเยรูซาเล็มภายใต้บริหารและการปกครองของยูซะอฺโดยใช้บทบัญญัติต่างๆจากคัมภีร์เตารอต จนกระทั่งยูซะอฺสิ้นชีวิตขณะมีอายุ 127 ปี ” (Ibn Kathir , 1996 : 468) นั้นหมายความว่าเขามีชีวิตหลังนบีมุซาสิ้นชีวิต 17 ปี

กาลิบ บิน ยูฟัยนา และ อิบน์อัลอะยูซ

เมื่อหมดยุคยูซะอฺบินนูนเข้าสู่ยุคของอิบน์อัลอะยูซปกครองชนชาติอิสราเอล al-Tabari กล่าวว่า “ บรรดานักประวัติศาสตร์และนักปราชญ์ไม่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับนักบริหาร และนักปกครองกวศวานอิสราเอลหลังจากยูซะอฺสิ้นชีวิตคือกาลิบ บุตร ยูฟัยนา และบุคคลหลังจากเขาคือฮัซเกล บุตร ยูซัย (حزقيل بن يوزي) ซึ่งรู้จักกันในนาม อิบน์อัลอะยูซ (ابن العجوز) ” (al-Tabari , 1991 : 271) และเรื่องราวของอิบน์อัลอะยูซ ปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ خَرَجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ وَهُمْ أُلُوفٌ حَذَرَ الْمَوْتِ فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ مُوتُوا ثُمَّ أَحْيَاهُمْ إِنَّ اللَّهَ لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَشْكُرُونَ ﴾

سورة البقرة : 243

ความว่า เจ้าไม่รู้ดอกหรือ?ถึง(ประวัติของ)บรรดาผู้ที่ออกจากบ้านเมือง โดยมีจำนวนนับเป็นพันคน เพราะความกลัวตายแต่แล้วอัลลอฮ์ทรงตรัสแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าจงตายเถิด ต่อมาพระองค์ชุบชีวิตพวกเขา(ขึ้นมาใหม่) แท้จริงอัลลอฮ์ทรงไว้ซึ่งความโปรดปรานแก่มวลมนุษย์ แต่ทว่ามนุษย์ส่วนมากหาได้ขอบคุณพระองค์ไม่

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 243)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อัซซุคัย อิบน์อุบباس อิบน์มัสอูด และเศาะหาบะฮ์กลุ่มหนึ่งเล่าว่ามีตำบลหนึ่งชื่อ คาว์รดาน (كوردان) ก่อนเกิดภัยพิบัติชาวตำบลดังกล่าวบางส่วนอพยพหนีไปพักอีกด้านหนึ่งของตำบล ดังนั้นเมื่อเกิดภัยพิบัติทุกคนที่อาศัยอยู่ในตำบลคาว์รดานจึงล้มตายจำนวนมากมีเพียงบางส่วนเท่านั้นที่ปลอดภัย เมื่อภัยพิบัติยุติ พวกเขาอพยพไปก็กลับมา และคนปลอดภัยจากภัยพิบัติ (พวกเขาไม่ได้อพยพ)พากันกล่าวว่า พวกเขา(พวกเขาอพยพ)เป็นพวกโชครึ่กว่าเรา หากพวกเราทำเหมือนพวกเขาทำ แน่แน่นอนคงไม่มีใครตาย และหากมีภัยพิบัติเกิดขึ้นอีกครั้งที่สอง พวกเราจะอพยพไปพร้อมพวกเขาบ้าง ต่อมาเกิดภัยพิบัติขึ้นอีกครั้ง(ครั้งที่ 2)พวกเขาหนีออกจากตำบลดังกล่าว 30,000 กว่าคน โดยไปอาศัยอยู่ที่วาดีอะฟีฮ์ (وادي افح) ซึ่งเป็นที่ราบต่ำของลำธาร) มะลาอิกะฮ์ได้มาเรียก(เตือน)พวกเขาทั้งจากด้านบนและด้านล่างว่า ถ้าพวกท่านจะตายพวกท่านก็ต้องตาย จนกระทั่งคนเหล่านั้นสิ้นชีวิตลงเหลือเพียงซากศพ ต่อมาฮัซเกล (حزقل) ผ่านมาและเห็นซากศพพวกเขา ท่านหยุดดูอย่างพิถีพิถันพิจารณาและอัลลอฮ์ทรงประทานวิญญ์(อัลวะฮยู)แก่ท่านว่า ท่านต้องการให้เราทำให้ท่านรู้ว่าเราจะฟื้นคืนชีพซากมนุษย์เหล่านี้เช่นไรหรือ ท่านกล่าวว่า ใช่ ดังนั้นอัลลอฮ์ทรงเรียกใช้ให้เขากล่าวว่า โอ้ซากกระดูกทั้งหลายแท้จริงอัลลอฮ์ทรงใช้ท่านให้รวมตัวกันเพื่อฉัน ท่านใดนั้นบรรดากระดูกที่กระจัดกระจายก็ลอยตัวเข้าหากันจนกลายเป็นโครงร่างกระดูก ต่อมาอัลลอฮ์ทรงบัญชาให้เขากล่าวว่า โอ้บรรดากระดูกทั้งหลายแท้จริงอัลลอฮ์ทรงใช้ท่านให้คืนสภาพเป็นเนื้อเพื่อฉัน ท่านใดนั้นโครงกระดูกกลับสภาพมีเนื้อมีเลือดมีเสื้อผ้าดังสภาพก่อนพวกเขาตาย และเมื่อท่านกล่าวว่า โอ้ร่างกายทั้งหลาย แท้จริงอัลลอฮ์ทรงบัญชาท่านให้ยืนขึ้น(มีชีวิต) ท่านใดนั้นทุกร่างกายที่ตายไปแล้วก็กลับฟื้นยืนขึ้น หลังจากนั้นบรรดาผู้ฟื้นคืนชีพเหล่านี้เดินทางกลับสู่พวกพ้องของเขาอีกครั้ง โดยที่ทุกคนทราบดีว่าพวกเขาเคยตายมาแล้ว ” (Ibn Kathir , 1989 : 5) แม้ว่าอัลลอฮ์จะประทานสิ่งดังกล่าวให้อัซซุคัยแต่พวกเขาจะฮุคัยหาได้เชื่อและศรัทธาไม่ พวกเขายังปฏิเสธที่จะศรัทธาต่ออัลลอฮ์ ﷻ เช่นเดิม

นบีอิยาซ บิน ยาซีน

ไม่ปรากฏการรายงานว่ อิบน์อัลอะยูซ (حزقل) มีชีวิตอยู่กับวงศ์วานอิสราเอลนานเท่าใด แต่หลังการสิ้นชีวิตผู้นำของวงศ์วานอิสราเอล ชาวอิสราเอลต่างหลงลืมสิ่งที่พวกเขาเคยสัญญาต่อบิมุซาและอัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพ โดยสร้างเทวรูปขึ้นเพื่อทำการบูชาและเรียกรูปปั้นว่าเทพเจ้าอะอูลา (بعل) หรือบอัล ด้วยเหตุนี้อัลลอฮ์ ﷻ จึงทรงแต่งตั้งอิยาซบิน(บุตร)ยาซีน (الياس) เป็นนบี เพื่อเจริญรอยตามนบีองค์ก่อนๆโดยเรียกร่องวงศ์วานอิสราเอลให้ละทิ้งการบูชาสักการะเทวรูป และแสดงความจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะเพียงองค์เดียว อัลกุรอานระบุว่า

﴿ وَإِنَّ إِلْيَاسَ لَمِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴾ ﴿١٢٣﴾ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ أَلَا تَتَّقُونَ ﴿١٢٤﴾ أَتَدْعُونَ بَعْلًا وَتَذَرُونَ أَحْسَنَ الْخَلْقِينَ ﴿١٢٥﴾ اللَّهُ رَبُّكُمْ وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٢٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٢٧﴾ إِلَّا عِبَادَ اللَّهِ الْمُخْلَصِينَ ﴿١٢٨﴾ وَتَرَكْنَا عَلَيْهِ فِي الْآخِرِينَ ﴿١٢٩﴾ سَلَّمَ عَلَىٰ إِيْلَ يَاسِينَ ﴿١٣٠﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿١٣١﴾ إِنَّهُ مِن عِبَادِنَا الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٣٢﴾ ﴿﴾

سورة الذاريات : 123-132

ความว่า และแท้จริงอิยาซนั้นเป็นคนหนึ่งในบรรดาศาสนทูต[123] เมื่อเขากล่าวแก่หมู่ชนของเขาว่า พวกท่านไม่ยำเกรงอัลลอฮฺหรือ? [124] พวกท่านเคารพสักการะบะอ์ล (เจวีด) [125] อัลลอฮฺคือพระเจ้าของพวกท่านและพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านแต่เก่าก่อน[126] ดังนั้น พวกเขาจะถูกนำมาลงโทษอย่างแน่นอน[127] นอกจากปวงบ่าวของอัลลอฮฺผู้บริสุทธิ์ใจ[128] และเราได้ปล่อยทิ้งไว้ (เกียรติคุณ)แก่เขาในกลุ่มชนรุ่นหลังๆ[129] สานตจึงมีแคว้งคว้างของยาซีน[130] แท้จริง เช่นนั้นแหละ เราจะตอบแทนผู้กระทำความดีทั้งหลาย [131] แท้จริง เขาเป็นคนหนึ่งเ็นปวงบ่าวของเราผู้ศรัทธา[132]

(สุเราะฮ์อัลศ็อฟฟาต :123-132)

อายะฮ์ดังกล่าวถึงการเผยแพร่อิสลามของนบีอิยาซ عليه السلام กับพวกยะฮูดีห์ โดยหลักการศรัทธาของนบีอิยาซคือหลักการศรัทธาเดียวกับบรรดานบีในยุคที่ผ่านมา กล่าวคือ การเรียกร้องให้ยึดมั่นต่ออัลลอฮ์ผู้อภิบาลแห่งสากลโลกเพียงพระองค์เดียว โดยไม่มีการตั้งภาคีต่อพระองค์ บรรดานักปราชญ์ (อุละมาอ์)กล่าวว่า “ อิยาซ บุตร ยาซีน บุตร ฟินฮาซ บุตร อัลอิฆาน บุตร นบิฮารูน บุตร อิมรอน อัลลอฮ์ทรงส่งท่านมาเผยแพร่อิสลามแก่ชาวเมืองบะอ์ล (بعلبك) ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของกรุงดามัสกัส (ซีเรีย) ขณะนั้นชาวเมืองดังกล่าวละทิ้งอัลอิสลามและสร้างรูปปั้นขึ้นเพื่อบูชา สักการะ กราบไหว้ พวกเขาเรียกเทวรูปว่า บาอ์ล หรือ บะอ์ลา (بعل) ชาวเมืองปฏิเสธการศรัทธาต่ออัลลอฮ์และกล่าวหาคำสอนที่มาจากนบีอิยาซคือสิ่งโกหก โดยขัดขวางการทำงานของท่านและต้องการสังหารท่าน จนต้องหลบหนีซ่อนตัว อยู่นะบูฏ อัลเอาซาอีย์เล่าว่า นบีอิยาซหลบซ่อนตัวจากตามล่าของกษัตริย์เมืองดังกล่าวโดยอาศัยอยู่ในถ้ำนานถึง 10 ปี บางสายรายงานกล่าวว่า นบีอิยาซซ่อนตัวอยู่ในถ้ำเพียง 10 คีน หรือ 40 คีนเท่านั้น จนกระทั่งอัลลอฮ์ทรงทำให้พวกเหล่านี้ประสบความหายนะ นบีอิยาซจึงเดินทางกลับเข้าเมืองเพื่อเผยแพร่อิสลามอีกครั้งจนมีผู้ศรัทธาจำนวนมาก และมีผู้ปฏิเสธถึง 10,000 คน ต่อมาถูกฆ่าตายหมด ” (Ibn Kathir , 1996 : 496)

นบีอิยาซเผยแพร่อิสลามแก่พวกยะฮูดีห์ในเมืองดังกล่าว โดยพยายามสร้างความเข้าใจกับพวกเขาให้เลิกสักการะรูปเจวีดต่างๆ และดำเนินกฝิดกลับมาทำอิบาดะฮ์(จงรักภักดี)ต่ออัลลอฮ์ ﷻ เพียงองค์เดียวดังเช่นเคยปฏิบัติมาโดยมีเด็กหนุ่มอัลยะชะอู (اليسع) ผู้ศรัทธาเชื่อมั่นต่อพระองค์เป็นผู้ติดตามคอยให้การช่วยพระองค์ตลอดเวลา ต่อมาเด็กหนุ่มคนนี้ถูกแต่งตั้งเป็นนบีกองค์เพื่อสอนอัลอิสลามแก่ยะฮูดีห์ ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ ۚ كُلًّا هَدَيْنَا ۚ وَنُوحًا هَدَيْنَا مِن قَبْلُ ۗ وَمِن ذُرِّيَّتِهِ دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ وَأَيُّوبَ وَيُوسُفَ وَمُوسَىٰ وَهَارُونَ ۚ وَكَذَٰلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿٨٥﴾ وَزَكَرِيَّا وَيَحْيَىٰ وَعِيسَىٰ وَإِيلَاسَ ۖ كُلًّا مِّن الصَّالِحِينَ ﴿٨٦﴾ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيُوسُفَ وَلُوطًا ۗ كُلًّا فَضَّلْنَا عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٨٧﴾﴾

سورة الانعام : 85-87

ความว่า และเราได้มอบแก่เขา(อิบรอฮีม)อิสรากและยะอฺุบ ทั้งหมดที่เราเรานำ และนุสก่อนหน้านั้น และจากลูกหลานของเขา(อิบรอฮีม)คาเวคและสุลัยมานและอัยยูบและยูซุฟและมุซาและฮารูน โดยสิ่งดังกล่าวนี้เราจะตอบแทนแก่บรรดาผู้กระทำความดี[85] และชะกะเรีย และยะฮยา และอิซา และอิลยาซ ทุกคนนั้นล้วนอยู่ในหมู่คนดี[86] และอิสมาอีล และอัลยะชะอฺุ และยูนุสและลูฏ แต่ละท่านนั้นเราได้ให้เกียรติเหนือกว่าประชาชาติทั้งหลาย[87]

(สุเราะฮ์อัลอันอาม :85-87)

Ibn Kathir กล่าวถึงบิดาของนบีอัลยะชะอฺุว่า “ อิบนูอิสฮากกล่าวว่า อัลยะชะอฺุเป็นบุตรของอิกฎุฟ ส่วนอิบนุอะสะกริกล่าวว่ อัลยะชะอฺุคืออชบาต บุตรอฺุคฺย บุตรชูตะลัม บุตรอฺุฟรอซิม บุตรนบียูซุฟ บุตรนบียะอฺุบ บุตรนบีอิบรอฮีม และท่านคือบุคคลที่หลบซ่อนตัวในภูเขาอกซุนพร้อมนบีอิลยาซเพื่อหนีการตามล่าจากกษัตริย์ของเมืองบะอฺุละบัก หลังจากนั้นท่านได้เดินทางกลับเข้าเมืองดังกล่าวพร้อมนบีอิลยาซ ส่วนอิบนุญะรียร์และคนอื่นๆกล่าวว่า วงศ์วานอิสราเอลประสบกับคลื่นมรสุมและความหายนะครั้งยิ่งใหญ่เมื่อพวกเขาตั้งหารผู้ที่ตั้งหารบรรดานบี ดังนั้นอัลลอฮฺ ﷻ ทรงทำให้กษัตริย์จากพวกอิกโชซ(อะมาลิก)ซึ่งมีแต่ความโหดเหี้ยม ไร้ความปราณี ไม่มีศีลธรรม ได้เข้ามาปกครอง(ดินแดน)ของพวกเขาแทนบรรดานบี โดยตั้งแต่ยฺุชะอฺุ บิน นูนสิ้นชีวิตจนถึง ชัมวีล บุตร บาลี ห่างกัน 460 ปี ” (Ibn Kathir , 1989 : 5)

ชัมวีล บิน บาลี (صموئيل-Samual)

เมื่อห่มดุษคนนบีอิลยาซและนบีอัลยะชะอฺุ ﷻ เข้าสู่ชัมวีลบุตรบาลี (شمويل بن بلي) ท่านเป็นนบีสู่เผยแผ่อัลอิสลามแก่พวกยะฮูดีย์และเป็นที่รู้จักกันตามพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)ว่า **เศาะมูเอล (Samual-صموئيل)** ชัมวีลบุตรบาลีเป็นผู้พิพากษาคนสุดท้ายของพวกยะฮูดีย์ที่ปกครองยะฮูดีย์ด้วยระบบตุลาการหรือผู้พิพากษา ก่อนเข้าสู่ระบบกษัตริย์ เนื่องจากระบบตุลาการมีแต่ความอ่อนแอทำให้พวกอิกโชซสามารถบุกเข้ายึดเมืองอิชชะฮฺุ (عزة) และเมืองอัสกลาน (عسقلان) ของแผ่นดินปาเลสไตน์ได้สำเร็จ ซึ่งทั้งสองเมืองเป็นที่อยู่อาศัยของพวกยะฮูดีย์ดังนั้นยะฮูดีย์จึงขอร้องให้ชัมวีลหากษัตริย์มาปกครองพวกเขา

ประวัติศาสตร์ของซัมวีลบุตรบาเลียจะอยู่ในช่วงวงศ์วานอิสราเอลกำลังประสบความ
 หายนะและความผิดพลาดครั้งยิ่งใหญ่ เพราะพวกเขาปฏิเสธจะมีผู้นำเป็นนบีและแสวงหาผู้นำที่
 ไม่ใช่ชนนบี ดังนั้นพวกเขาถูกกดขี่จากกษัตริย์พวกอื่นเข้ามามีอำนาจ อิทธิพล ปกครองแผ่นดินปาเลสไตน์
 และเช่นฆ่าพี่น้องวงศ์วานของพวกเขา โดยประณามลูกหลานพวกเขาและแย่งชิงหีบพระโอวาทอันเป็น
 มรดกตกทอดมาจากยุคคนบิรูซาไปครอบครอง ทุกครั้งที่พวกเขาออกทำสงครามพวกเขาจะนำหีบ
 ดังกล่าวไปด้วยเพราะพวกเขาเชื่อว่าหีบดังกล่าวจะนำชัยชนะมาให้พวกเขาเสมอ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึง
 เฝ้ารอคอยหวังว่าวันหนึ่งอัลลอฮฺจะทรงส่งวีระบุรุษลงมาจัดการภาระกิจของพวกเขาอีก

al-Tabari กล่าวถึงสาเหตุที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบังเกิด ซัมวีล มาช่วยเหลือวงศ์วานอิสราเอล
 ว่า“ มีรายงานจากอิบนุอับบาส, อิบนุมุสอูดและกลุ่มหนึ่งจากเศาะหาบะฮฺของนบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่า
 วงศ์วานอิสราเอลต้องเผชิญหน้าสู้รบกับพวกอะมาลิก(พวกฮิกโซซ)ที่เข้ามาปกครอง และมีกองกำลังที่
 เข้มแข็งกว่าโดยพวกอะมาลิกมีกษัตริย์ญาณูฏเป็นผู้นำทางการทหาร พวกเขายึดคัมภีร์เตารอตไปและ
 บังคับวงศ์วานอิสราเอลให้จ่ายภาษี ด้วยเหตุนี้พวกยะฮูดีจึงเฝ้าวิงวอนขอต่ออัลลอฮฺตลอดเวลาให้ส่งนบี
 มาเกิดในหมู่พวกเขา และพวกเขาจะยื่นหยัดสู้รบเคียงข้างนบีดังกล่าว (ขณะนั้น)เชื้อสายของการ
 เป็นนบีถูกทำลาย(ฆ่า)ไปหมดแล้ว เหลือเพียงหญิงท้องแก่เพียงคนเดียว พวกวงศ์วานอิสราเอลได้จับนาง
 กักขังในบ้านหลังหนึ่งจนนางกำเนิดบุตรชายและนางตั้งชื่อว่า ซัมฮูน เมื่อวงศ์วานทราบพวกเขาพอใจกับ
 ข่าวดังกล่าวจึงบังคับให้นางหมั้นสาวดมณต์ขอพร(ดูอา)ต่ออัลลอฮฺให้ทรงประทานริสกี(สิ่งจำเป็นต่อการ
 ดำรงชีพ)แก่เด็กน้อย เมื่อเด็กน้อยโตขึ้นนางได้ส่งให้เขาได้ศึกษาคัมภีร์เตารอตในนครเยรูซาเล็ม โดยอยู่
 ในการอุปการะของเชค(นักปราชญ์)คนหนึ่ง หลังจากเติบโตเป็นหนุ่ม อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งเขาเป็นนบีโดย
 ญิบริล(ผู้นำสาส์น)มาหาเขาและแจ้งให้เขาทราบว่า เขาคือผู้เผยแผ่อัลอิสลามแก่วงศ์วานอิสราเอล เมื่อเขา
 (ซัมฮูน)แจ้งข่าวการเป็นนบีของเขากับวงศ์วานอิสราเอล พวกเขากลับไม่เชื่อ ปฏิเสธและกล่าวหาว่าการ
 เป็นนบีของเขาเป็นสิ่งโกหก และพวกเขาบอกว่า หากท่านเป็นนบีมาจากอัลลอฮฺจริง ท่านจงทำให้พวก
 เรามีกษัตริย์สักหนึ่งองค์เพื่อต่อสู้ตามวิถีทางแห่งอัลลอฮฺและเพื่อเป็นการยืนยันถึงการเป็นนบีของท่าน
 ซัมฮูนกล่าวแก่พวกเขาว่า หากสงครามถูกกำหนดเป็นบทบัญญัติเหนือพวกท่าน แน่แน่นอนพวกท่านย่อม
 ไม่รวมทำสงครามอยู่ดี ” (al-Tabari , 1991 : 276)

ส่วน Ibn Kathir กล่าวว่า “ นักอรรถาธิบายอัลกุรอานส่วนใหญ่กล่าวว่า นบีที่ถูกกล่าว
 ขานในกลุ่มวงศ์วานอิสราเอลนั้นคือ ซัมวีล (سُمُويل) บางรายงานกล่าวว่าชื่อ ซัมฮูน (سَمْعُون) และบาง
 รายงานกล่าวว่า ทั้งซัมวีลและซัมฮูนคือบุคคลคนเดียวกัน ” (Ibn Kathir , 1989 : 6) และเรื่องราว
 ของนบีสัมวีลหรือนบีสัมฮูนปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلِكِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا لِنَبِيِّهِمْ هُمْ أَرْبَعٌ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ۗ قَالَ هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ أَلَّا تُقَاتِلُوا قَالُوا وَمَا لَنَا أَلَّا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا مِنْ دِينِنَا وَأُتِينَا ۗ فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۗ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمَلِكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمَلِكِ مِنْهُ وَلَمْ يُؤْتَ سَعَةً مِّنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي الْعِلْمِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ يُؤْتِي مَلَكَهُ مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿٢٤٧﴾ ﴾

سورة البقرة : 246-247

ความว่า เจ้าไม่รู้หรือ (ถึงประวัติของ)ชนกลุ่มหนึ่งจากพวกวงศ์อิสราเอล ภายหลังจากมุซา(ได้จากโลกนี้ไปแล้ว) เมื่อพวกเขาได้กล่าวกับนบีนบึงคหนึ่งของพวกเขา (นบิซมวีล)ว่า ท่านได้โปรดแต่งตั้งกษัตริย์แก่พวกเราสิ เราจะได้ออกต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺ นบิ(ซมวีล)จึงกล่าวกับพวกเขาว่า พวกท่านทั้งหลายคิดใหม่ว่า หากพวกท่านได้ถูกบัญญัติให้ทำการสงครามแล้ว พวกท่านจะไม่ออกต่อสู้หรือ พวกเขาตอบว่า และไม่มีเหตุผลใดๆสำหรับพวกเราเลยที่จะไม่ต่อสู้ในหนทางของอัลลอฮฺ ทั้งๆที่พวกเราและลูกๆของเราถูกขับไล่ออกมาจากบ้านเมืองของพวกเรา ครั้นแล้วเมื่อการทำสงครามได้ถูกบัญญัติแก่พวกเขา พวกเขาก็หันหลังให้ยกเว้นเพียงเล็กน้อยจากพวกเขาเท่านั้น (ที่ออกทำการรบ) และอัลลอฮฺทรงรอบรู้อย่างกับบรรดาผู้ถือคัมภีร์ทั้งมวล[246] และนบิ(ซมวีล)ของพวกเขาได้ประกาศแก่พวกเขาว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงแต่งตั้ง ฏอลูฏ ให้เป็นกษัตริย์แล้ว พวกเขาบอกว่า โฉนด่าจึงให้เขามาเป็นกษัตริย์ปกครองพวกเราทั้งๆที่ความเป็นจริงพวกเราทรงสิทธิ์ในตำแหน่งกษัตริย์มากกว่าเขาเสียอีกและเขานั้นก็ไม่มีทรัพย์สินอันมั่งคั่งแต่ประการใดๆ (แล้วจะมาเป็นกษัตริย์พวกเราได้อย่างไร) เขา (ซมวีล) กล่าวว่า แท้จริงอัลลอฮฺได้ทรงคัดเลือกตัวเขา(ฏอลูฏ)ให้เป็นกษัตริย์ของพวกเขาแล้ว และพระองค์ทรงเพิ่มพูนความรู้และ(พลังแห่ง)เรือนร่างอันกว้างขวางแก่เขา และอัลลอฮฺทรงประทานอำนาจแห่งอาณาจักรของพระองค์แก่บุคคลที่พระองค์ทรงประสงค์ และอัลลอฮฺทรงไพศาลยิ่ง อีกทั้งทรงรอบรู้อย่างยิ่ง[248]

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ :246-247)

อายะฮ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นถึง การตอบรับของอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาตามคำวิงวอนขอของพวกเขา ยะฮูดีฮ์ และชี้ให้เห็นถึงการกลับคอกของพวกเขา ยะฮูดีฮ์ หลังจากได้รับสิ่งที่พวกเขาต้องการในเวลาเดียวกัน เพราะหลังจากที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงบังเกิดนบิซมวีลขึ้นมาพร้อมแต่งตั้งเป็นนบิในเวลาต่อมาเพื่อเชิญชวนพวกเขาให้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว แต่พวกเขากล่าวหาว่าคำสอนของนบิ นั้นเป็นเพียงเรื่องโกหก และกล่าวทำทายนบิให้ยืนยันการเป็นนบิโดยต้องไปหากษัตริย์มาปกครองวงศ์วานอิสราเอลให้ได้ ครั้นเมื่ออัลลอฮ์ทรงบังเกิด ฏอลูฏ (Saul-طالوت) ขึ้นมาเป็นกษัตริย์องค์แรกของวงศ์วานอิสราเอลเพื่อบริหาร

และปกครองพวกเขา พวกเขาจะยุติภัยพิบัติทุกอย่างเช่นเคย ไม่ว่าจะ เป็นสิ่งที่เกี่ยวกับหลักการศรัทธา ต่ออัลลอฮ์ ﷻ และการเชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่งผู้นำของพวกเขา

กษัตริย์ฏอลูฏ (Saul - طالوت)

จากประวัติยะฮูดีในอัลกุรอานที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่า คราใดที่ยะฮูดีฝ่าฝืนคำสั่งของบรรดานบีโดยหันไปสักการะเทพเจ้าและบูชาเทวรูป พวกเขาจะได้รับการตอบแทนจากอัลลอฮ์ ﷻ ด้วยความหายนะหรือถูกปกครองจากชนชาติอื่น เมื่อพวกเขาได้ลิ้มรสแห่งความการตอบแทนไปได้ระยะหนึ่งอัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาปรานีได้ทรงบังเกิดวีระบุรุษให้แก่พวกเขาดังเหตุการณ์ช่วง 1,020-1,000 ปีก่อนคริสตกาล เมื่อพวกเขาจะยุติภัยพิบัติและถูกรุกรานจากพวกฮิกโซซ อัลลอฮ์ทรงบังเกิดฏอลูฏเพื่อช่วยเหลือพวกเขา โดยในอัลกุรอานจะเรียกว่ากษัตริย์ฏอลูฏ (Talut) หรือตามพระคัมภีร์เก่าเรียกว่าซอล (Saul) เพื่อชี้นำพวกเขาให้หลุดพ้นจากความมมงายกับเทพเจ้าและรูปปั้น อีกทั้งยังปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากการถูกปกครองจากพวกฮิกโซซ แต่ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก

อัลกุรอานกล่าวถึง การละเมิด ฝ่าฝืนคำสั่งของพวกเขาต่อกำสั่งผู้นำกองทัพฏอลูฏ และจุดยืนที่แปรปรวนของพวกเขายะฮูดีจนไม่สามารถพึ่งพายามสงครามได้ ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า ﴿فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهْرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اغْتَرَفَ غُرْفَةً بِيَدِهِ ۖ فَشَرِبُوا مِنْهُ إِلَّا قَلِيلًا مِّنْهُمْ ۖ فَلَمَّا جَاوَزَهُ هُوَ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا مَعَهُ قَالُوا لَا طَاقَةَ لَنَا بِالْيَوْمِ وَجُنُودِهِ ۗ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْكُوا اللَّهَ كَم مِّن فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ ۗ وَاللَّهُ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿٢٤٩﴾ وَلَمَّا بَرَزُوا لِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالُوا رَبَّنَا أَفْرِغْ عَلَيْنَا صَبْرًا وَثَبِّتْ أقدامَنَا وَأَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿٢٥٠﴾ فَهَزَمُوهُمْ بِإِذْنِ اللَّهِ وَقَتَلَ دَاوُدُ جَالُوتَ وَءَاتَاهُ اللَّهُ الْمُلْكَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَهُ مِمَّا يَشَاءُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَفَسَدَتِ الْأَرْضُ وَلَٰكِنِ اللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْعَالَمِينَ ﴿٢٥١﴾﴾

سورة البقرة : 249-251

ความว่า ต่อมาเมื่อฏอลูฏได้นำกองทัพเคลื่อนออกไป(จากบัยตุลมักคิส)เขาก็ประกาศว่า แท้จริงอัลลอฮ์ จะทรงทดสอบพวกท่านทั้งหลายด้วยลำน้ำสายหนึ่ง ผู้ใดดื่มจากมัน เขาก็ไม่ใช่พวกของฉันไม่ แต่ผู้ใดไม่ดื่มมันเขาก็เป็นพวกของฉันยกเว้นบุคคลที่ใช้นิ้วของเขาจกน้ำเพียงครั้งเดียว ครั้นแล้วพวกเขาก็ดื่มจากมัน ยกเว้นเพียงเล็กน้อยจากพวกเขาเหล่านั้น(ที่ไม่ยอมดื่ม) ต่อมาเมื่อเขาและบรรดาผู้ศรัทธาที่มีอยู่พร้อมกับเขาเดินทางผ่านลำน้ำนั้นพวกเขาก็กล่าวว่า ในวันนี้เราต่อสู้กับญาลูฏ และกองทัพของเขาไม่ไหวอย่างแน่นอน บรรดา(ศรัทธาชน)ผู้ที่มีมั่นใจว่าพวกเขาต้องได้พบกับอัลลอฮ์จึงกล่าวว่า มีตั้งเท่าไรแล้วกลุ่มชน

เพียงเล็กน้อยสามารถพิชิตกลุ่มชนที่มากกว่าโดยอนุมัติของอัลลอฮ์ และอัลลอฮ์ยอมอยู่พร้อมกับบรรดาผู้ศอดนทั้งหลาย[249] และเมื่อพวกเขาได้ปรากฏตัว(เพื่อเปิดฉากต่อสู้)กับญาลูฏและเหล่าทหารของเขา พวกนั้นก็วิงวอนว่า โอ้อีก้อภิลาตของเราขอได้โปรดหลังความอดทนลงให้พวกเราด้วยเถิด โปรดประทานความแน่นอนแก่เราด้วยเถิด และโปรดช่วยเราให้มีชัยชนะแก่ชาวเนรคุณด้วยเถิด[250] ครั้นแล้วพวกเขาก็ปราบพวกนั้น (ได้สำเร็จ) โดยอนุมัติของอัลลอฮ์ และดาวูดได้ฆ่าญาลูฏตาย และอัลลอฮ์ได้ทรงประทานอำนาจทางอาณาจักรและวิทยญาณแก่เขา และพระองค์ทรงสอนเขาบางสิ่งที่พระองค์ทรงประสงค์ และมาดเม็นไม่เป็นเพราะอัลลอฮ์ทรงให้มนุษย์ปกป้องกันและกันไว้แล้วไซร้แน่นอนที่สุดแผ่นดินก็ย่อมมีแต่ความหายนะและทว่าอัลลอฮ์ทรงไว้ซึ่งความโปรดปรานแก่บรรดาชาวโลกทั้งปวง[251]

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ :249-251)

อายะฮ์ข้างต้นกล่าวถึงอัลลอฮ์ทรงทดสอบความจงรักภักดีและการเชื่อฟังต่อกษัตริย์ญาลูฏ ผู้นำของกองทัพยะฮูดีขณะเดินทางออกจากปาเลสไตน์ เพื่อทำสงครามกับกองทัพกษัตริย์ญาลูฏ (โกลิแอธ) โดยพวกเขาต้องเดินทางข้ามแม่น้ำปาเลสไตน์แต่กลับถูกสั่งห้ามดื่มน้ำจากแม่น้ำ ทั้งที่พวกเขาเดินทางมาด้วยความเหน็ดเหนื่อย คำสั่งห้ามดังกล่าวไม่เป็นผลเพราะพวกเขาต่างพากันดื่มน้ำกันจนทำให้ไม่มีเรี่ยวแรงจะเดินทางต่อไป มีเพียงทหารเพียงเล็กน้อยเท่านั้นที่ปฏิบัติตามคำสั่งผู้นำ โดยดื่มน้ำเพียงเล็กน้อยและออกเดินทางต่อ กองทัพที่เหลือดังกล่าวมีเด็กหนุ่มที่ชื่อ ดาวูด (David) ติดตามมาและดาวูดคือผู้สามารถปลงพระชนม์กษัตริย์ญาลูฏและทำให้กองทัพญาลูฏแตกพ่ายไป

สาเหตุที่ชาวยะฮูดีฝ่าฝืนคำสั่งของกษัตริย์ญาลูฏตลอดเวลา เพราะพวกยะฮูดีเชื่อว่าบรรดานบีต้องสืบเชื้อสายมาจากลาวิบุตรนบียะฮูฎ ส่วนกษัตริย์ต้องมีสายเลือดมาจากยะฮูซา บุตร นบียะฮูฎ Ibn Kathir กล่าวว่า “ อัยษะฮ์อะละบีเย์กล่าวว่า กษัตริย์ญาลูฏ บุตร กิซ บุตร อะฟีล บุตร ศอรู บุตร ตะฮูร์ฮุด บุตร อะฟีฮุ บุตร อะนีส บุตร เบนญะมิน บุตร นบียะฮูฎ บุตร นบียะฮูฎ บุตร นบียะฮูฎ บุตร นบียะฮูฎ ส่วนวะฮะฮ์บุตรมนับบียะฮูฎกล่าวว่า วงศ์วานอิสราเอลมักอ้างว่าทุกคนต้องสืบเชื้อสายมาจากลาวิบุตรยะฮูฎ และกษัตริย์ต้องมีสายเลือดมาจากยะฮูซาบุตรนบียะฮูฎ ดังนั้นเมื่อ ญาลูฏ(ซอล) สืบเชื้อสายมาจากสายเบนญะมินบุตรนบียะฮูฎ พวกเขาจึงไม่ยอมรับและกล่าวคำหั้นต่างๆนานา ” (Ibn Kathir , 1989 : 7) ส่วน al-Tabari กล่าวถึงท่าทีของทหารยะฮูดีในกองทัพกษัตริย์ญาลูฏว่า “ อชชูดีย์กล่าวว่าขณะที่พวกเขาออกไปเผชิญหน้ากับกองทัพกษัตริย์ญาลูฏนั้น วงศ์วานอิสราเอลมีจำนวนถึง 80,000 คน เมื่อกษัตริย์ญาลูฏกล่าวแก่พวกเขาก่อนจะเดินทางข้ามแม่น้ำปาเลสไตน์ว่า แท้จริงอัลลอฮ์ ทรงทดสอบพวกท่านด้วยแม่น้ำสายนี้ ผู้ใดก็ตามที่ได้ดื่มน้ำจากแม่น้ำผู้นั้นไม่ใช่พวกเรา และผู้ใดไม่ได้ดื่มน้ำจากแม่น้ำ ผู้นั้นเป็นส่วนหนึ่งจากพวกเรา ปรากฏว่าพวก(ฝ่าฝืนคำสั่งผู้นำ)ที่ดื่มน้ำมีจำนวนถึง 76,000 คน หลังข้ามแม่น้ำทหารที่ดื่มน้ำเกิดความอ่อนล้า และกระหาย เมื่อไปเผชิญหน้ากับกองทัพกษัตริย์ญาลูฏทหาร(พวกฝ่าฝืนคำสั่งผู้นำ)พากันกล่าวว่า วันนี้เราไม่มีทางเอาชนะญาลูฏและทหารของ

เขาได้ ส่วนทหารที่ยึดมั่นตามคำสั่งของผู้นำมาโดยตลอดกล่าวว่า ก็ครั้งแล้วที่คนกลุ่มน้อยกว่าสามารถเอาชนะคนกลุ่มมากกว่าด้วยพระประสงค์แห่งอัลลอฮ์ และแท้จริงอัลลอฮ์ทรงอยู่เคียงข้างบรรดาผู้มีความอดทน” (al-Tabari , 1991 : 277)

ส่วน Ibn Kathir กล่าวถึงการเผชิญหน้าระหว่างกองทัพกษัตริย์ญอญูกกับกองทัพกษัตริย์ญาลูฏว่า “ อัซซุคัยได้กล่าวว่า ดาวูด เป็นลูกชายคนเล็กมีพี่น้องผู้ชายทั้งหมด 13 คน เมื่อเขาได้ขึ้นกษัตริย์ญอญูกกล่าวให้กำลังใจแก่วงศ์วานอิสราเอลต่อสู้กับกองทัพกษัตริย์ญาลูฏ โดยพระองค์กล่าวว่า บุคคลใดสามารถสังหารกษัตริย์ญาลูฏได้สำเร็จ เราจะให้เขาแต่งงานกับบุตรสาวของเรา และเราจะให้เขามีส่วนร่วมในการปกครองของเรา (ขณะนั้น)ดาวูดเป็นผู้ชำนาญการยิงเครื่องยิง(ระยะไกล) ขณะร่วมออกเดินทางมาพร้อมวงศ์วานอิสราเอล ก่อนหินได้เรียกบิดาว่าดาวูดกล่าวว่า เก็บมันไปด้วยเพื่อว่าท่านจะได้ใช้มันฆ่าเขา (เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น 3 ครั้งดาวูดได้เก็บ 3 ครั้งเท่ากับ 3 ก้อน) เมื่อทหารเผชิญหน้ากัน กษัตริย์ญาลูฏ(โกลิแอธ)ทำประลองตัวต่อตัว เมื่อดาวูดเสนอตัวเองรับคำท้าทาย กษัตริย์ญาลูฏกล่าวว่า เราจึงเกี่ยวข้องฆ่าเจ้า ดาวูดตอบว่า แต่เราไม่รังเกียจที่จะฆ่าพระองค์ และดาวูดได้ใช้ก้อนหินทั้ง 3 ก้อนใส่เครื่องยิงเพื่อต้องการยิงหินทั้ง 3 ก้อนรวมตัวกลายเป็นก้อนเดียวกัน และดาวูดได้ยิงใส่กษัตริย์ญาลูฏถูกศีรษะของพระองค์จนสิ้นพระชนม์ ดาวูดได้แต่งงานกับบุตรสาวของกษัตริย์ญอญูกและร่วมเป็นผู้ปกครองแผ่นดิน ดาวูดกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่มาจากวงศ์วานอิสราเอล พวกเขาจึงยอมรับและมอบความรักความจงรักภักดีให้ดาวูดมากกว่ากษัตริย์ญอญูก ทำให้กษัตริย์ญอญูกไม่ทรงพอพระทัยและวางแผนคิดกำจัดดาวูดแต่ไม่ประสบความสำเร็จ ขณะที่บรรดานักวิชาการ(อุละมาอ์)ได้ตำหนิและต่อต้านการกระทำของกษัตริย์ญอญูก พระองค์ทรงสั่งใช้กองกำลังเข้าควบคุมและสั่งฆ่าตายเกือบหมด หลังจากพระองค์เกิดสำนึกผิดและร้องไห้เสียใจต่อสิ่งที่ได้กระทำลงไปและถามหาบรรดานักวิชาการที่เหลือเพื่อตอบคำถามว่า สิ่งที่เขาได้กระทำลงไปมีทางกลับตัวสารภาพผิดไหม มีคนตอบว่า พระองค์ยังมีผู้รู้หลงเหลืออีกหรือและชี้ไปยังสตรีผู้เคร่งครัดอิบาดะฮ์(จงรักภักดีต่ออัลลอฮ์)นางหนึ่ง ซึ่งนางได้พากษัตริย์ญอญูกไปยังสุสาน(กุบูร)ของยูซุฮ์บิบนูนและซอคูอา(ซอพร)ต่ออัลลอฮ์ ﷻ เมื่อยูซุฮ์อุลุกขึ้นจากสุสาน นางกล่าวว่า กษัตริย์ญอญูกให้ถามท่านว่าเขามีทางสารภาพผิดไหม ยูซุฮ์ตอบว่า มี พระองค์จึงสละบัลลังก์และออกเดินทางทำสงครามตามวิธีทางแห่งอัลลอฮ์กำหนดจนกว่าพระองค์จะถูกปลงพระชนม์ และถูกนำร่างกลับมา ดังนั้นพระองค์จึงสละตำแหน่งกษัตริย์ให้กับดาวูด โดยออกเดินทางพร้อมบุตรอีก 13 คนต่อสู้ตามวิธีทางแห่งอัลลอฮ์จนกระทั่งถูกปลงพระชนม์” (Ibn Kathir , 1989 : 9)

5. ยุคนบีดาวิด (ขอความสันติจงมีแต่ท่าน)

ช่วง 1,000-961 ปีก่อนคริสตกาล ดาวิด หรือเป็นที่รู้จักกันในนาม เดวิด (David - داود) เป็นนบีองค์หนึ่ง ซึ่งอัลลอฮ์ ﷻ ทรงเลือกมาจากวงศ์วานอิสราเอลในยุคปาเลสไตน์ถูกกองทัพพาลูจากพวกฮิทไทต์เข้ายึดครอง อัลลอฮ์ทรงเทิดเกียรตินบีดาวิด ﷺ เหนือกว่าบรรดานบีหลายองค์โดยการประทานคัมภีร์ซะบูร์ ตำแหน่งนบีตำแหน่งกษัตริย์ และประทานความรู้ทางศาสนจักรและอาณาจักร ท่านมีความสามารถด้านการทำเสื่อเกราะและอาวุธยุทธโธปกรณ์ที่ได้มาจากทองแดง ทองเหลืองและเหล็กหลอม ท่านสามารถรวบรวมชาวอิสราเอลให้เป็นหนึ่งเดียวและสยบหัวเมืองต่างๆของชาวปาเลสไตน์ (Philistine-فلسطين) จนกลายเป็นอาณาจักรเดวิด ซึ่งสร้างความหวาดกลัวกับชาวอาราเมียนและหัวเมืองต่างๆเป็นอย่างมาก ท่านเป็นผู้เผยแผ่อัลอิสลามแก่ยะฮูดีให้ยึดมั่นต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะ ในเวลาเดียวกันท่านเป็นกษัตริย์ปกครองดูแลความทุกข์พวกเขาเป็นอย่างดีด้วยความเป็นธรรม ถึงกระนั้นพวกยะฮูดีก็ยังยืนกรานที่จะฝ่าฝืนกฎหมายและคำสอนอยู่ตลอดเวลา พวกเขาลงมือสร้างโบราณสถานหรือโบสถ์ขนาดใหญ่ ณ เมืองเยรูซาเล็มเพื่อเป็นสถานที่สักการะและพำนักของ พระยะโฮวา อัลกุรอานระบุว่า

﴿وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّنَ عَلَىٰ بَعْضٍ ۖ وَآتَيْنَا دَاوُدَ زُورًا﴾

سورة الاسراء : 55

ความว่า และแน่นอนเราได้ให้เกียรติบางส่วนของบรรดานบีเหนือบางส่วน โดยเราได้มอบคัมภีร์ซะบูร์ให้นบีดาวิด

(สุเราะฮ์อัลอิสรออ :55)

อัลกุรอานได้กล่าวถึงความดีงามและความประเสริฐของบรรดานบีนั้นแตกต่างกัน เช่นนบีดาวิดอัลลอฮ์ ﷻ ทรงประทานคัมภีร์ซะบูร์ให้เป็นแนวทางการเผยแผ่อัลอิสลาม และทรงประทานความรู้ความสามารถด้านการทำเสื่อเกราะดังปรากฏในอัลกุรอานสุเราะฮ์สะบะฮะว่า

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ مِنَّا فَضْلًا ۖ يَجِبَالٌ أَوْبَىٰ مَعَهُ ۖ وَالطَّيْرُ وَالنَّارُ لَهَا أَلْحَدِيدٌ ﴿١٠﴾ أَنْ أَعْمَلَ سَبِيغَتٍ وَقَدَّرَ فِي السَّرْدِ وَأَعْمَلُوا صَلِحًا إِنِّي بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿١١﴾﴾

سورة سبا : 10-11

ความว่า และแน่นอน เราได้ให้ความโปรดปรานจากเราแก่ดาวิด โอ้ภูเขาเอ๋ย จงสวดดีพร้อมกับเขาและนกด้วย และเราได้ทำให้เหล็กอ่อนสำหรับเขา[10] เจ้าจงทำเสื่อเกราะและทำห้วงของมันให้ได้สัดส่วน และพวกเจ้าจงทำความดีเถิดแท้จริง ข้าพเจ้านั้นรู้เห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[11]

(สุเราะฮ์สะบะฮะ:10-11)

นอกจากนั้นอัลกุรอานยังกล่าวถึงความสามารถของนบีดาวิด ﷺ ในการปกครองอาณาจักรเดวิดและตัดสินปัญหาด้วยความเฉลิวยุติและเป็นธรรมดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ أَصْبِرْ عَلَىٰ مَا يَقُولُونَ وَادْخُرْ عَبْدَنَا دَاوُدَ ذَا الْأَيْدِ ۗ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿١٧﴾ إِنَّا سَخَّرْنَا الْجِبَالَ مَعَهُ يُسَبِّحْنَ بِالْعُنِيِّ وَالْإِشْرَاقِ ﴿١٨﴾ وَالطَّيْرَ مَحْشُورَةً كُلٌّ لَهُ أَوَّابٌ ﴿١٩﴾ وَشَدَدْنَا مُلْكَهُ ۖ وَءَاتَيْنَاهُ الْحِكْمَةَ وَفَصَّلَ الْخِطَابِ ﴿٢٠﴾ وَهَلْ أَتَاكَ نَبَأُ الْخَصْمِ إِذْ تَسَوَّرُوا الْمِحْرَابَ ﴿٢١﴾ إِذْ دَخَلُوا عَلَىٰ دَاوُدَ ففَزِعَ مِنْهُمْ قَالُوا لَا تَخَفْ ۗ خَصَّمَانِ بَغِيٌّ بَعْضُنَا عَلَىٰ بَعْضٍ فَاحْكُم بَيْنَنَا بِالْحَقِّ وَلَا تُشْطِطْ وَاهْدِنَا إِلَىٰ سَوَاءِ الصِّرَاطِ ﴿٢٢﴾ إِنَّ هَذَا أَخِي لَهُ تِسْعٌ وَتِسْعُونَ نَعْجَةً ۖ وَإِنِّي نَعْجَةٌ وَاحِدَةٌ ۖ فَقَالَ أَكْفِلْنِيهَا وَعَزَّنِي فِي الْخِطَابِ ﴿٢٣﴾ قَالَ لَقَدْ ظَلَمَكَ بِسُؤَالِ نَعَجِكَ إِلَىٰ نِعَاجِهِ ۗ وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ الْخُلَطَاءِ لِيَتَّبِعِيَ بَعْضُهُمْ عَلَىٰ بَعْضٍ ۖ إِلَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ وَقَلِيلٌ مَّا هُمْ ۗ وَظَنَّ دَاوُدُ أَنَّمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ ۖ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ ﴿٢٤﴾ فَغَفَرْنَا لَهُ ذَٰلِكَ ۗ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّكَابٍ ﴿٢٥﴾ يٰدَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ ۗ إِنَّ الَّذِينَ يَضِلُّونَ عَن سَبِيلِ اللَّهِ لَهُمْ عَذَابٌ شَدِيدٌ ۖ بِمَا نَسُوا يَوْمَ الْحِسَابِ ﴿٢٦﴾ وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَطْلًا ۚ ذَٰلِكَ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا ۖ فَوَيْلٌ لِّلَّذِينَ كَفَرُوا مِّنَ النَّارِ ﴿٢٧﴾ أَمْ يَجْعَلُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَالْمُفْسِدِينَ فِي الْأَرْضِ ۖ أَمْ يُجْعَلُ الْمُتَّقِينَ كَالْفُجَّارِ ﴿٢٨﴾

سورة ص : 17-28

ความว่า เจ้า(มุฮัมมัด)จงอดทนต่อสิ่งที่พวกเขากล่าวและจงรำลึกถึงบ่าวของเราดาวิด ผู้ทรงพลัง (ในการปฏิบัติศาสนกิจ) แท้จริงเขาเป็นผู้ผินหน้าเจ้าหาอัลลอฮ์เสมอ[17] แท้จริง เราได้ทำให้ภูเขาแซ่ซ้องสดุดีพร้อมกับเขาทั้งในยามพลบค่ำและยามรุ่งอรุณ[18] และ (เราได้ทำให้) นกมารวมกันทั้งหมด เชื้อฟิงเขา[19] และเราได้ทำให้อาณาจักรของเขาเข้มแข็ง และเราได้ให้ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่เขาและการตัดสินใจในเรื่องต่าง ๆ[20] และมีเรื่องของผู้ได้เคียงมาถึงเจ้า (มุฮัมมัด) บ้างไหม ? เมื่อพวกเขาป็นข้ามกำแพงไปที่มิฮฺรอบ (ของดาวิด) [21] เมื่อพวกเขาได้เข้ามาหาดาวิด เขาตกใจกลัวพวกเขาพวกเขา กล่าวว่า อย่าได้กลัวเลยเราก็คือผู้ได้เคียงสองคนคนหนึ่งในพวกเราได้ล่วงเกินอีกคนหนึ่ง ดังนั้นได้โปรดตัดสินใจระหว่างพวกเราด้วยความยุติธรรม และอย่าได้ลำเอียงไม่เที่ยงธรรม และจงชี้แนะเราสู่แนวทางที่เที่ยงตรง[22] แท้จริงนี่คือพี่ชายของฉัน เขามีแกะตัวเมีย 99 ตัวและฉันมีแกะตัวเมียตัวเดียวแล้วเขายังพูดว่า เอมันมาให้ฉันซิและเขาได้ข่มขู่ฉันในคำพูด[23] เขา (ดาวิด) กล่าวว่า แน่แน่นอนเขาคดโกงต่อท่านในการขอให้ฉันแกะของท่านไปพร้อมกับแกะของเขา และแท้จริงส่วนมากของผู้มีหุ้นส่วนร่วมกันบางคนในพวกเขามักละเมิดสิทธิของอีกคนหนึ่ง เว้นแต่บรรดาผู้ศรัทธาและประกอบความดีทั้งหลายและพวกเขาเช่นนี้มีน้อย และดาวิดรู้สึกที่เราได้ทดสอบเขา ดังนั้นเขาจึงได้ขอร้องต่อพระเจ้าของเขา และเขาได้ก้มลงเราะเภาและทบทวนความคิดด้วยความเสียใจ[24] ดังนั้นเราได้ให้อภัยแก่เขาในเรื่องนั้น และ

แท้จริงสำหรับเขานั้นย่อมอยู่ใกล้ชิด ณ ที่เรา และทางกลับที่ดียิ่ง (ในอาคิเราะฮฺ) [25] โอ้ดาวูดเอ๋ย ! เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นตัวแทนในแผ่นดินนี้ ดังนั้นเจ้าจงตัดสินคดีต่าง ๆ ระหว่างมนุษย์ด้วยความยุติธรรม และอย่าปฏิบัติตามอารมณ์ใฝ่ต่ำ มันจะทำให้เจ้าหลงไปจากทางของอัลลอฮฺ แท้จริงบรรดาผู้ที่หลงไปจากทางของอัลลอฮฺนั้น สำหรับพวกเขาจะได้รับการลงโทษอย่างสาหัสเนื่องด้วยพวกเขาลืมวันแห่งการชำระบัญชี[26] ดังนั้นความหายนะคือไฟนรกจงประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธา[27] จะให้เราปฏิบัติต่อบรรดาผู้ศรัทธา และกระทำความดีทั้งหลายเช่นบรรดาผู้บ่อนทำลายในแผ่นดินกระนั้นหรือ?หรือว่าจะให้เราปฏิบัติต่อบรรดาผู้ยำเกรง เช่นบรรดาคนชั่วกระนั้นหรือ? [28]

(สุเราะฮฺศ็อด :17-28)

al-Tabari กล่าวถึงเชื้อสายของนบีดาวูดว่า “ ดาวูดเป็นบุตรของอิชี บุตร อุวิด บุตร บะอิซ บุตร ชัลมุล บุตร บักซุนบุตร อัมมีร์นาดีร บุตร โรม บุตร ฮัสรูน บุตร กอริช บุตร ยะฮฺฮาบบุตรนบียะอฺกูบ ” (al-Tabari , 1991 : 281)

แม้ว่าตามประวัติศาสตร์อิสลามจะระบุถึงสายเลือดของเดวิด(นบีดาวูด)ว่ามาจากนบียะอฺกูบ แต่พระคัมภีร์เก่า(โตราห์)ของยะฮฺฮูดีระบุว่า เดวิดไม่ใช่เลือดอิสราเอลอย่างเต็มตัว เพราะ “ ช่วงที่ปาเลสไตน์ประสบกับความแห้งแล้ง สามีกรรยาคนหนึ่งพร้อมลูกชาย 2 คน อพยพไปอาศัยเมืองมูอาบ⁴⁰ เด็กหนุ่มทั้งสองได้แต่งงานกับหญิงสาวชาวมูอาบ นางหนึ่งชื่อว่า สุรพะฮฺ อีกคนหนึ่งชื่อว่า รอนูษ เมื่อสามีนางทั้งสองสิ้นชีวิตลง แม่ของสามีต้องการให้นางทั้งสองคนเดินทางกลับปาเลสไตน์ ต่อมานางรอนูษได้แต่งงานใหม่กับบุอิสและได้บุตรคนหนึ่งชื่อ อุบีด ซึ่งเป็นบิดาของยัซซา และยัซซาได้ให้กำเนิดบุตรชื่อ เดวิด(ดาวูด)” (Ahmad Thalabi , 1988 : 164) ดังนั้นเดวิดจึงมีสายเลือดผสมระหว่างชาวมูอาบกับชาวปาเลสไตน์ ซึ่งทำให้พวกเขาจะยอมรับไม่ได้เพราะเป็นสายเลือดที่ไม่สะอาดบริสุทธิ์โดยมีการผสมกับเชื้อสายอื่น และบุคคลใดที่สายเลือดไปผสมกับชนชาติอื่นบุคคลนั้นไม่ใช่ยิว

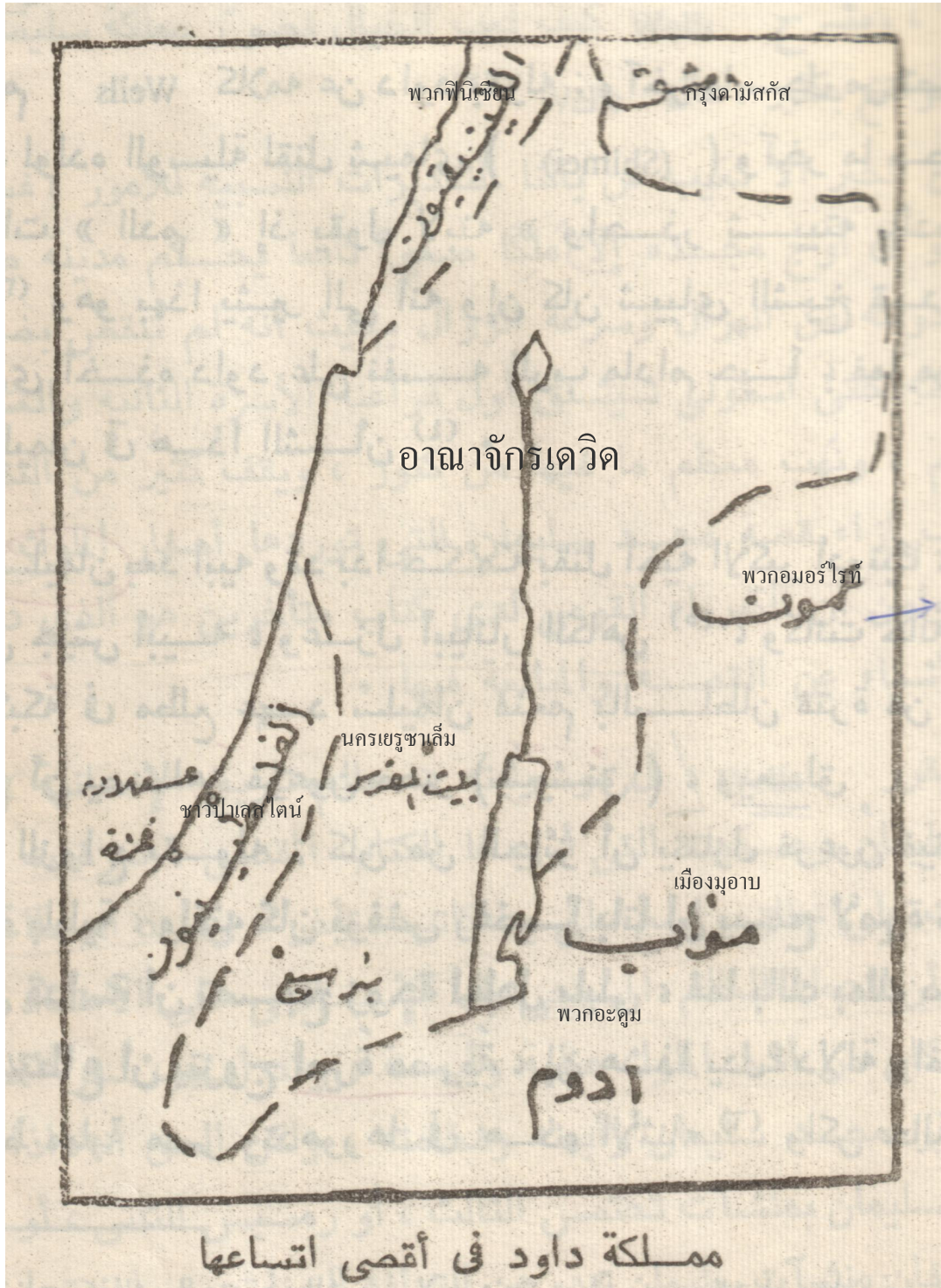
การไม่ยอมรับว่าเดวิด(ดาวูด)มีเชื้อสายอิสราเอล มิใช่เกิดในยุคของท่านเท่านั้นแม้แต่ยุคหลังๆเคยเกิดขึ้นเช่นเดียวกัน Ahmad Thalabi กล่าวว่า “ หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทม์ของสหรัฐรายงานว่า ปี ค.ศ.1960 สตรีท่านหนึ่งชื่อ ริตา บิดาเป็นชาวยิว นางเติบโตในประเทศเยอรมันและถูกอธรรมต่างๆนานาจึงย้ายมาอยู่ที่ไซปรัสและถูกตำรวจอังกฤษจับด้วยข้อกล่าวหาว่าเป็นยิว นางจึงย้ายมาอยู่ประเทศอิสราเอลและแต่งงานกับชาวยิวคนหนึ่ง หลังจากนั้นไม่นานรัฐบาลอิสราเอลออกคำประกาศมาว่านางริตาไม่ใช่ยิว เพราะรัฐบาลสืบทราบมาว่ามารดาของนางไม่ใช่ชาวยิว ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 166)

นอกจากนั้นประวัติศาสตร์ยะฮฺฮูดีมักกล่าวว่าเดวิดเคยมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระนางซาบิษ์กู่หมันของโอเรยา “ พระนางซาบิษ์เป็นกู่หมันของโอเรยา เมื่อเกิดสงครามโอเรยาจึงต้องไปรบ ช่วงนั้นเดวิดได้มาพบเจอพระนาง และเกิดความพึงพอใจ หลังจากนั้นจึงมีการลู่ขอกับบิดามารดาและแต่งงานกัน โดยมีบุตรด้วยกันหนึ่งคนคือ โซโลมอน(นบีสุลัยมาน)” (Ahmad Thalabi , 1988 : 140)

⁴⁰ เมืองมูอาบตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของปาเลสไตน์

จากประวัติดังกล่าวจึงมีคำถามเกิดขึ้นว่าจะเป็นไปได้หรือที่นบีดาอูดมีภรรยาและนางสนมจำนวนหลายคนและยังไปข้องเกี่ยวกับสตรีที่มีคู่หมั้น นอกจากยะฮูดียะจะมีเจตนาที่สร้างความสัมพันธ์กับภาพการเป็นนบีผู้เผยแผ่ศาสนาอิสลาม โดยยกย่องภาพแห่งการเป็นนักปกครองทางการเมืองแทน Ibn Kathir กล่าวว่า “ นักอรรถาธิบายอัลกุรอานจากนักปราชญ์จำนวนมากได้เล่าเรื่องราวของนบีดาอูด โดยได้เนื้อหามาจากเรื่องเล่าชาวอิสราเอล (اسرائيليات) บางส่วนเป็นเรื่องโกหกซึ่งไม่มีทางเป็นไปได้ และเราไม่ควรนำมากล่าวในหนังสือของเรา ” (Ibn Kathir , 1989 : 12) เนื่องจากเรามีเรื่องเล่าที่ได้มาจากอัลกุรอานนั่นคือสิ่งพอเพียงสำหรับมุสลิม

Ibn Kathir ยังกล่าวอีกว่า “ รายงานจากอิบนุอับบาซบอกเล่าถึงการสร้างนบีอาดัม عليه السلام ว่า เมื่ออัลลอฮ์ทรงให้ลูกหลานนบีอาดัมออกมาจากสันหลังของท่าน ท่านเห็นว่ามิมีบรรดานบีองค์ต่างๆ ร่วมอยู่ด้วย มีคนหนึ่งเป็นชายผู้มีใบหน้าเจดจ้า นบีอาดัมกล่าวว่า บุคคลผู้นี้คือใคร อัลลอฮ์ ﷻ ทรงตรัสว่า ลูกท่าน ดาอูด ท่านกล่าวว่าอายุเท่าใด พระองค์ตรัสว่า 60 ปี นบีอาดัมกล่าวว่า ขอพระองค์ทรงเพิ่มอายุแก่เขา พระองค์ตรัสว่า เราจะเพิ่มให้เขาจากอายุของท่าน(นบีอาดัมมีอายุ 1,000 ปี) ดังนั้นพระองค์ได้เพิ่มแก่ดาอูด 40 ปี เมื่อมะลาอิกะฮ์ผู้มีหน้าที่ปลิดวิญญาณมนุษย์มาหานบีอาดัมขณะใกล้หมดอายุ นบีอาดัมกล่าวว่า อายุฉันยังเหลืออีก 40 ปีโดยลืมนำท่านได้ให้แก่นบีดาอูดไป ดังนั้นอัลลอฮ์ทรงเพิ่มให้นบีอาดัม 1,000 ปีและนบีดาอูด 100 ปี และอัชชูดียกกล่าวว่า มีรายงานจากอิบนุอับบาซว่า นบีดาอูด عليه السلام สิ้นชีวิตโดยมีนิกยีนให้ร่วมเงาแก่ท่าน ส่วนอิสฮาก บิน บะซัร กล่าวว่า ท่านสิ้นชีวิตตรงกับวันพุธขณะมีอายุได้ 100 ปี ” (Ibn Kathir , 1989 : 16)

นับิตาวิดใช้เวลาเพียง 40 ปีสร้างอาณาจักรเดวิดจนเจริญรุ่งเรืองและมีอำนาจสูงสุดในยุคนั้น
 ที่มา : หนังสือ Muqaranah al-Adyan ; al-Yahudiyah , By Ahmad Thalabi , 1988 , หน้า 7

6. ยูดานบิสุลยิมาน (ขอความสันติจึงมีแต่ท่าน)

อาณาจักรเคเวคมีความเจริญรุ่งเรืองได้ประมาณ 40 ปีก่อนเข้าสู่ยุคบิสุลยิมาน ﷺ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในนาม โซโลมอน (Solomon- سليمان) ช่วง 961-922 ปีก่อนคริสตกาล Ibn Kathir กล่าวว่า “ นบิสุลยิมาน บุตร ดาวูด บุตร อีซา บุตรอุบิด บุตร อาบิร บุตร วัลมุน บุตร นักซุน บุตร อัมยีนาคาบ บุตร อีรัม บุตร ฮัสรูน บุตร ยะฮูซา บุตรยะอุกูป บุตร อิสฮาก บุตร นบิอิบรอฮีม ” (Ibn Kathir , 1989 : 18) นบิสุลยิมานมีเชื้อสายมาจากนบิยะอุกูปและนบิอิบรอฮีม ในเวลาเดียวกันท่านได้เป็นกษัตริย์และเป็นบุคคลที่ขยายอาณาเขตและหัวเมืองต่างๆกว้างขวางออกไปจนสามารถสร้างอาณาจักรโซโลมอนได้สำเร็จ แต่ชาวอิสราเอลก็ไม่ยอมรับนบิสุลยิมานเพราะนบิสุลยิมานเป็นบุตรของนบิดาวูด และนบิดาวูดไม่ใช่เลือดยิวอย่างเต็มตัว

ด้วยเหตุนี้จึงพบว่า “ ชุซตาฟ โลบอน(ชาวยิว)กล่าวถึงโซโลมอนว่า เป็นนักปกครองทางฝั่งตะวันออกอย่างแท้จริง โซโลมอนบูชาพระเจ้าหลายองค์และมีหญิงสาวเคียงข้างมากมาย สวมใส่เสื้อผ้าชนิดดีเลียนแบบพวกกษัตริย์อียิปต์และชาวอัสติเรียน ไม่ได้คิดหรือวางแผนอะไรเอาแต่เสวยสุขจากสิ่งบิดาสร้างไว้ให้ เก็บภาษีประชาชนอย่างหนัก เพื่อนำมาสนองตอบอารมณ์ความต้องการของตนเองและนั่นคือการเตรียมตัวไปพบกับความหายนะ ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 1169)

เรื่องเล่าต่างๆของยะฮูดีเกี่ยวกับโซโลมอนนั้นล้วนขัดแย้งกับสิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอาน ไม่ว่าจะเป็นด้านสายเลือด เชื้อสาย ความเฉลียวฉลาด จริยธรรม คุณธรรม ความรอบรู้ความสามารถทางการบริหารบ้านเมือง ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَدَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ إِذْ يَخْتَصِمَانِ فِي الْحَرْثِ إِذْ نَفَسَتْ فِيهِ غَنَمُ الْقَوْمِ وَكُنَّا لِحُكْمِهِمْ شَاهِدِينَ ﴿٧٨﴾ فَفَهَّمْنَاهَا سُلَيْمَانَ ﴿٧٩﴾ وَكُلًّا آتَيْنَا حُكْمًا وَعِلْمًا وَسَخَّرْنَا مَعَ دَاوُدَ الْجِبَالَ يُسَبِّحْنَ وَالطَّيْرَ وَكُنَّا فَاعِلِينَ ﴿٨٠﴾ وَعَلَّمْنَاهُ صَنْعَةَ لَبُوسٍ لَكُمْ لِتُخَصِّصَ مِنْ بَأْسِكُمْ فَهَلْ أَنْتُمْ شَاكِرُونَ ﴿٨١﴾﴾

سورة الانبياء : 78-80

ความว่า และจงรำลึกถึงเรื่องราวของดาวูดและสุลยิมานเมื่อเขาทั้งสองได้ตัดสินใจเรื่องไร่นา เมื่อฝูงแกะของชนหมู่นึงได้หลบเข้าไปกินพืชในเวลากลางคืน และเราเป็นพยานต่อการตัดสินของพวกเขา [78] ดังนั้น เราได้คลุใจให้สุลยิมานเข้าใจการตัดสินนั้น และเราได้ให้ความเฉลียวฉลาดและวิชาความรู้ที่หลักแหลมแก่แต่ละคน และเราได้ทำให้ภูเขาและนกแซ่ซร้องสดุดีร่วมกับดาวูด และเราเป็นผู้กระทำการเหล่านี้[79] และเราได้สอนเขาให้รู้การทำเสื้อเกราะแก่พวกเขา เพื่อป้องกันเจ้าจากการรบกวนกันแล้วพวกเขาจะเป็นผู้กตัญญูขอบคุณบ้างไหม ? [80]

(สูเราะฮ์อัลอัมบียาฮ์ : 78-80)

ท่ามกลางความขัดแย้งทางความเชื่อระหว่างบีสุลัยมานกับวงศัวานอิสราเอล โดยยะฮูดีย์ ไม่ยอมรับบัญญัติคำสอนของอัลลอฮ์ที่มอบให้บีสุลัยมานเป็นผู้เผยแผ่ ปาฏิหาริย์ต่างๆที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงประทานให้บีสุลัยมานเพื่อยืนยันการเป็นนบีไม่ได้ทำให้หัวใจของยะฮูดีย์ยอมจำนน และจงรักภักดี ต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว พวกเขาวางแผนก่อสร้างวิหาร (هيكل) หรือโบรณสถานอันเป็นสถานที่บูชา และพำนักของพระยะโฮวา เรื่องราวของบีสุลัยมานปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا دَاوُدَ وَسُلَيْمَانَ عِلْمًا وَقَالَا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي فَضَّلَنَا عَلَى كَثِيرٍ مِّنْ عِبَادِهِ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَوَرِثَ سُلَيْمَانُ دَاوُدَ وَقَالَ يَا أَيُّهَا النَّاسُ عُلِّمْنَا مَنطِقَ الطَّيْرِ وَأُوتِينَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ إِنَّ هَذَا هُوَ الْفَضْلُ الْمُبِينُ ﴿١١﴾ وَحِشْرَ لِسُلَيْمَانَ جُنُودَهُ مِنَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ وَالطَّيْرِ فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿١٢﴾ حَتَّىٰ إِذَا أَتَوْا عَلَىٰ وَادِ النَّمْلِ قَالَتْ نَمَلَةٌ يَتَأْتِيهَا النَّملُ آدْخُلُوا مَسْكِنَكُمْ لَا تَحْطِمَنَّكُمْ سُلَيْمَانُ وَجُنُودُهُ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿١٣﴾ فَتَبَسَّمَ ضَاحِكًا مِّن قَوْلِهَا وَقَالَ رَبِّ أَوْزِعْنِي أَنْ أَشْكُرَ نِعْمَتَكَ الَّتِي أَنْعَمْتَ عَلَيَّ وَعَلَىٰ وَالِدَيَّ وَأَنْ أَعْمَلَ صَالِحًا تَرْضَاهُ وَأَدْخِلْنِي بِرَحْمَتِكَ فِي عِبَادِكَ الصَّالِحِينَ ﴿١٤﴾ وَتَفَقَّدَ الطَّيْرَ فَقَالَ مَا لِيَ لَا أَرَى الْهُدْهَدَ أَمْ كَانَ مِنَ الْغَائِبِينَ ﴿١٥﴾ لَأُعَذِّبَنَّهُ عَذَابًا شَدِيدًا أَوْ لَأَذْنَحَنَّهُ أَوْ لَيَأْتِيَنِي بِسُلْطَنٍ مُّبِينٍ ﴿١٦﴾ فَمَكَتْ غَيْرَ بَعِيدٍ فَقَالَ أَحَطْتُ بِمَا لَمْ نَحْطُ بِهِ وَجِئْتُكَ مِنْ سَبَإٍ بِنَبَأٍ يَقِينٍ ﴿١٧﴾ إِنِّي وَجَدْتُ امْرَأَةً تَمْلِكُهُمْ وَأُوتِيَتْ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ وَهِيَ عَرْشٌ عَظِيمٌ ﴿١٨﴾ وَجَدْتُهَا وَقَوْمَهَا يَسْجُدُونَ لِلشَّمْسِ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَزَيْنُ لَهُمْ الشَّيْطَانُ أَعْمَلَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ فَهُمْ لَا يَهْتَدُونَ ﴿١٩﴾ أَلَا يَسْجُدُوا لِلَّهِ الَّذِي يُخْرِجُ الْخَبْءَ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَيَعْلَمُ مَا تُخْفُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿٢٠﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿٢١﴾ قَالَ سَنَنْظُرُ أَصَدَقْتَ أَمْ كُنْتَ مِنَ الْكَاذِبِينَ ﴿٢٢﴾ أَذْهَبَ بِكِتَابِي هَذَا فَأَلْقَاهُ إِلَيْهِمْ ثُمَّ تَوَلَّىٰ عَنْهُمْ فَانظُرْ مَاذَا يَرْجِعُونَ ﴿٢٣﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوٓآءِ إِنِّي أَلْقَيْتُ إِلَيْكَ كِتَابٌ كَرِيمٌ ﴿٢٤﴾ إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٢٥﴾ أَلَّا تَعْلَمُونَ عَلَيَّ وَأُتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٢٦﴾ قَالَتْ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوٓآءِ أَفْتُونِي فِي أَمْرِي مَا كُنْتُ قَاطِعَةً أَمْرًا حَتَّىٰ تَشْهَدُونِ ﴿٢٧﴾ قَالُوا نَحْنُ أَوْلُوا قُوَّةٍ وَأُولُوا بَأْسٍ شَدِيدٍ وَالْأَمْرُ إِلَيْكِ فَانظُرِي مَاذَا تَأْمُرِينَ ﴿٢٨﴾ قَالَتْ إِنَّ الْمُلُوكَ إِذَا دَخَلُوا قَرْيَةً أَفْسَدُوهَا وَجَعَلُوا أَعْرَءَ أَهْلِهَا آذِلَّةً ۗ وَكَذَٰلِكَ يَفْعَلُونَ ﴿٢٩﴾ وَإِنِّي مُرْسَلَةٌ إِلَيْهِمْ بِهَدِيَّةٍ فَنَاظِرَةٌ بِمَ يَرْجِعُ الْمُرْسَلُونَ ﴿٣٠﴾ فَلَمَّا جَاءَ سُلَيْمَانَ قَالَ أَتُمِدُّونَنِ بِمَالٍ فَمَا آتَنِيَ اللَّهُ خَيْرٌ مِّمَّا آتَاكُمْ بَلْ أَنْتُمْ بِهَدِيَّتِكُمْ تَفْرَحُونَ ﴿٣١﴾ أَرْجِعْ إِلَيْهِمْ فَلَنَأْتِيَنَّهُمْ بِنُجُودٍ ۗ لَّا قِبَلَ لَهُمْ بِهَا وَلَنُخْرِجَنَّهُمْ مِّنْهَا آذِلَّةً وَهُمْ صَاغِرُونَ ﴿٣٢﴾ قَالَ يَا أَيُّهَا الْمَلَأُوٓآءِ أَيُّكُمْ يَأْتِينِي بِعَرْشِهَا قَبْلَ أَنْ يَأْتُونِي مُسْلِمِينَ ﴿٣٣﴾ قَالَ عَفْرَيْتُ مَن

الْجِنِّ أَنَا ءَاتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ تَقُومَ مِنْ مَقَامِكَ وَإِنِّي عَلَيْهِ لَقَوِيٌّ أَمِينٌ ﴿٤٤﴾ قَالَ الَّذِي عِنْدَهُ عِلْمٌ مِّنَ
 الْكِتَابِ أَنَا ءَاتِيكَ بِهِ قَبْلَ أَنْ يَرْتَدَّ إِلَيْكَ طَرْفُكَ فَلَمَّا رآه مُسْتَقِرًّا عِنْدَهُ قَالَ هَذَا مِن فَضْلِ رَبِّي
 لِيَبْلُوَنِي ءَأَشْكُرُ أَمْ أَكْفُرُ وَمَن شَكَرَ فَإِنَّمَا يَشْكُرُ لِنَفْسِهِ ۖ وَمَن كَفَرَ فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ ﴿٤٥﴾ قَالَ نَكُرُوا هَآ
 عَرَشَهَا نَنْظُرْ أَتَمْتِدِي أَمْ تُكُونُ مِنَ الَّذِينَ لَا يَهْتَدُونَ ﴿٤٦﴾ فَلَمَّا جَاءَتْ قِيلَ أَهَكَذَا عَرْشُكَ قَالَتْ كَأَنَّهُ هُوَ
 وَأَوْتَيْنَا الْعِلْمَ مِن قَبْلِهَا وَكُنَّا مُسْلِمِينَ ﴿٤٧﴾ وَصَدَّهَا مَا كَانَتْ تَعْبُدُ مِن دُونِ اللَّهِ ۖ إِنَّهَا كَانَتْ مِن قَوْمِ كَافِرِينَ
 ﴿٤٨﴾ قِيلَ لَهَا ادْخُلِي الصَّرْحَ فَلَمَّا رَأَتْهُ حَسِبْتَهُ لُجَّةً وَكَشَفَتْ عَنْ سَاقِيهَا قَالَتْ إِنَّهُ صَرْحٌ مُّمَرَّدٌ مِّن قَوَارِيرَ
 قَالَتْ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي وَأَسْلَمْتُ مَعَ سُلَيْمَانَ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿٤٩﴾ ﴿٥٠﴾ ﴿٥١﴾ ﴿٥٢﴾ ﴿٥٣﴾ ﴿٥٤﴾ ﴿٥٥﴾ ﴿٥٦﴾ ﴿٥٧﴾ ﴿٥٨﴾ ﴿٥٩﴾ ﴿٦٠﴾

سورة النمل : 16-44

ความว่า และสุลัยมานเป็นทายาทของดาวูด และเขากล่าวว่ามหาชนทั้งหลายเอ๋ย ! เราได้รับความรู้ใน
 ภาษานก และเราได้รับทุกๆ สิ่ง แท้จริง นี่คือความโปรดปรานอันแท้จริงแน่นอน [16] และไพร่พล
 ของเขาที่เป็นญินมนุษย์และนก ได้ถูกให้มาชุมนุมต่อหน้าสุลัยมาน และพวกเขาถูกจัดให้เป็นระเบียบ
 [17] จนกระทั่งเมื่อพวกเขาได้มาถึงทุ่งที่มีมดมาก มดตัวหนึ่งได้พูดว่า โอ้พวกมดเอ๋ย! พวกเจ้าจงเข้าไปใน
 รังของพวกเจ้าเถิดเพื่อว่าสุลัยมานและไพร่พลของเขาจะได้ไม่บดขยี้พวกเจ้าโดยที่พวกเขาไม่รู้ตัว [18] เขา
 (สุลัยมาน) ยืมแกมหัวเราะต่อคำพูดของมด และกล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ขอ
 พระองค์ทรงโปรดประทานแก่ข้าพระองค์ เพื่อให้ข้าพระองค์ขอบคุณต่อความโปรดปรานของพระองค์
 ท่านซึ่งพระองค์ท่านได้ทรงโปรดปรานแก่ข้าพระองค์ และบิดามารดาของข้าพระองค์และให้ข้าพระองค์
 กระทำความดี เพื่อให้พระองค์ทรงพอพระทัยความดีนั้น และให้ข้าพระองค์เข้าอยู่ในความเมตตาของ
 พระองค์ในหมู่ปวงบ่าวของพระองค์ที่ดีทั้งหลาย [19] และเขาได้ตรวจดูฝูงนกแล้วกล่าวว่า ทำไมฉัน
 จึงไม่เห็นฮุดฮุด แต่มันหายไปในไหน ? [20] แน่นอน ฉันจะลงโทษมันด้วยการลงโทษอย่างสาหัส หรือ
 ฉันจะฆ่ามันอย่างแน่นอนหรือให้มันนำหลักฐานอันชัดเจนมาให้ฉัน [21] มันหายไปชั่วครู่ (แล้วกลับมา)
 มันได้กล่าวว่า ฉันได้ไปตรวจพบสิ่งที่ท่านไม่รู้ และฉันได้นำข่าวอันแน่นอนจากเมืองสะบะฮะ มายังท่าน
 [22] ฉันได้พบหญิงคนหนึ่ง ปกครองพวกเขา และนางมีทุกสิ่งและนางมีบัลลังก์อันใหญ่โต [23] และฉัน
 ได้พบนางและหมู่ชนของนางสักการะบูชาดวงอาทิตย์อื่นจากอัลลอฮ์ และมารร้ายชัยฏอนได้ทำให้การ
 งานของพวกเขาเป็นของดิ้นรนแก่พวกเขา และได้กีดกันพวกเขาออกจากแนวทางที่ถูกต้อง ดังนั้นพวกเขา
 เจริญไม่ได้ อยู่ในแนวทางที่ถูกต้อง [24] ทำไมพวกเขาไม่สนุคต่ออัลลอฮ์ ผู้นำออกมาซึ่งสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่
 ในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดิน และผู้ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเขาปิดบัง และสิ่งที่พวกเขาเปิดเผย [25] อัลลอฮ์
 ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ พระเจ้าแห่งบัลลังก์อันยิ่งใหญ่ [26] เขากล่าวว่าเราจะคอยดูว่าเจ้าพูด
 จริงหรือเจ้าอยู่ในหมู่ผู้กล่าวเท็จ [27] เจ้าจงนำสารของฉันทันที และส่งมันให้พวกเขาแล้วถอยออกห่างจาก
 พวกเขา ดังนั้นจงคอยดูว่าพวกเขาจะตอบกลับมาว่าอย่างไร ? [28] (พระราชาณี) ทรงกล่าวว่า โอ้หมู่

บริพัตรทั้งหลายเอ๋ย ! แน่แท้สารอันมีเกียรติถูกนำมาให้นั้นแล้ว[29] แท้จริงมันมาจากนบีสุลัยมาน และแท้จริงมันเริ่มว่า ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงกรุณาปรานี ผู้ทรงเมตตาเสมอ[30] พวกท่านอย่าเย่อหยิ่งต่อฉัน และจงมาหาฉันอย่างนอบน้อม[31] พระนางทรงกล่าวว่า โอ้หมู่บริหารทั้งหลายเอ๋ย ! จงให้ข้อชี้ขาดแก่ฉันในเรื่องของฉัน ฉันไม่อาจจะตัดสินใจในกิจการใดจนกว่าพวกท่านจะอยู่ร่วมด้วย[32] พวกเขากล่าวว่า เราเป็นพวกที่มีพลังและเป็นพวกที่มีกำลังรบเข้มแข็ง สำหรับพระบัญชาอันเป็นของพระนาง ดังนั้นพระนางได้โปรดตรึงตรองดูสิ่งใดที่พระนางจะทรงบัญชา[33] พระนางทรงกล่าวว่า แท้จริงเหล่ากษัตริย์นั้นเมื่อเข้าไปในเมืองใดก็ทำลายมันและทำให้บรรดาผู้มีอำนาจของเมืองนั้นเป็นผู้ต่ำต้อย และเช่นนั้นแหละพวกเขากระทำกัน[34] และแท้จริงฉันจะส่งของกำนัลไปให้พวกเขาแล้วฉันจะเฝ้าคอยดูว่า ผู้ที่ถูกส่งไปนั้นจะกลับมามีอย่างไร ? [35] เมื่อพวกเขาได้เข้าพบสุลัยมานแล้ว เขา(สุลัยมาน) กล่าวว่า พวกท่านจะนำทรัพย์สินมากำนัลแก่เราหรือ ? สิ่งที่อัลลอฮ์ทรงประทานให้แก่ฉันนั้นดียิ่งกว่าสิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่พวกท่าน แต่พวกท่านคือใจต่อของกำนัลของพวกท่าน[36] จงกลับไปยังพวกเขาเพราะแน่นอนเราจะนำไพร่พลไปยังพวกเขาโดยที่พวกเขาไม่มีกำลังที่จะต่อต้านมันได้ และแน่นอนเราจะให้พวกเขาออกจากที่นั้นอย่างอัปยศ และพวกเขาจะเป็นผู้ต่ำต้อย[37] เขา (สุลัยมาน) กล่าวว่า โอ้หมู่บริหารทั้งหลายเอ๋ย ผู้ใดในหมู่พวกท่านจะนำบัลลังก์ของนางมายังฉันก่อนที่พวกเขาจะมาหาฉันอย่างนอบน้อม[38] ผู้ปริชาสามารถล้มเลิศคนหนึ่งของพวกเขาได้กล่าวว่า ฉันจะนำมันมาเสนอท่านก่อนที่ท่านจะลุกขึ้นจากที่นั่งของท่านและแท้จริงฉันเป็นผู้มีพลังและไว้วางใจได้ในเรื่องนี้[39] ผู้ที่มีความรู้ในเรื่องคัมภีร์ กล่าวว่าฉันจะนำมันมาเสนอท่านชั่วพริบตาเดียว เมื่อเขา (สุลัยมาน) เห็นมันวางมันคงอยู่ต่อหน้าเขา เขากล่าวว่านี่เนื่องจากความโปรดปรานของพระเจ้าของฉัน เพื่อพระองค์จะได้ทรงทดสอบฉันว่า ฉันกตัญญูหรือเนรคุณ และผู้ใดกตัญญูแท้จริงเขาก็กตัญญูต่อตัวเอง และผู้ใดเนรคุณแท้จริงพระเจ้าของฉันนั้นเป็นผู้ทรงมีผู้ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ยิ่ง[40] เขากล่าวว่า พวกท่านจงคิดเปลี่ยนแปลงบัลลังก์ของพระนางเพื่อดูซิว่าพระนางจะจำมันได้ หรือพระนางจะอยู่ในหมู่ผู้จำมันไม่ได้[41] ครั้นเมื่อพระนางได้มาถึงก็ได้ทูลพระนางว่าบัลลังก์ของพระนางเหมือนอย่างนี้หรือ ? พระนางตรัสว่ามันคล้ายอย่างนี้แหละ และเราได้รับความรู้มาก่อนนางและเราได้เป็นมุสลิมมาก่อนนาง[42] และการที่นางได้สักการะบูชาอื่นจากอัลลอฮ์ได้หันห่างนางออกไป แท้จริงนางอยู่ในหมู่ชนผู้ปฏิเสธ[43] ได้มีเสียงกล่าวแก่นางว่า โปรดเข้าไปในวังเถิด ครั้นเมื่อนางเห็นมันนางคิดว่า มันเป็นสระที่เป็นห้วงน้ำและนางได้เลิก(เปิด)หน้าแข็งของนาง เขา(สุลัยมาน) กล่าวว่ามันเป็นวังทำให้ราบเรียบด้วยกระจก นางได้กล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของฉันแท้จริงฉันได้อัชรรรมแก่ตัวฉัน และฉันขอน้อมปฏิบัติตามสุลัยมานเพื่ออัลลอฮ์พระเจ้าแห่งสากลโลก[44]

(สุเราะฮ์อันนัมล : 16-44)

อายะฮ์ข้างต้นกล่าวถึงความรอบรู้ความสามารถของนบีสุลัยมาน عليه السلام ทั้งด้านศาสนจักร อาณาจักรและการเผยแผ่อิสลามจากแผ่นดินปาเลสไตน์ไปจนถึงแผ่นดินเยเมนในยุคของราชินีบัลเกส

ผู้ปกครองนครสะบะอู นอกจากนั้นบิศลุยมานมีอำนาจเหนือฉินและชัยฎอนจนสามารถนำพวกมันมา
ใช้งานเพื่อสร้างสรรค้ประโยชน์แก่มนุษย์ โดยท่านสามารถติดต่อสื่อสารกับสัตว์ต่างๆอัลกุรอานระบุว่า

﴿ وَوَهَبْنَا لِدَاوُدَ سُلَيْمَانَ نَعَمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٢٨﴾ إِذْ عَرَضَ عَلَيْهِ بِالْعِشِيِّ الصَّغْفَتِ الْجِيَادِ ﴿٢٩﴾ فَقَالَ
إِنِّي أَحْبَبْتُ حُبَّ الْخَيْرِ عَن ذِكْرِ رَبِّي حَتَّى تَوَارَتْ بِالْحِجَابِ ﴿٣٠﴾ رُدُّوهَا عَلَيَّ فَطَفِقَ مَسْحًا بِالسُّوقِ
وَالْأَعْنَاقِ ﴿٣١﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا سُلَيْمَانَ وَأَلْقَيْنَا عَلَى كُرْسِيِّهِ جَسَدًا ثُمَّ أَنَابَ ﴿٣٢﴾ قَالَ رَبِّ اغْفِرْ لِي وَهَبْ لِي
مُلْكًا لَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِّنْ بَعْدِي إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ ﴿٣٣﴾ فَسَخَّرْنَا لَهُ الرِّيحَ تَجْرِي بِأَمْرِهِ رُخَاءً حَيْثُ
أَصَابَ ﴿٣٤﴾ وَالشَّيَاطِينَ كُلَّ بِنَاءٍ وَعَوَاصٍ ﴿٣٥﴾ وَءَاخِرِينَ مُقَرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٣٦﴾ هَذَا عَطَاؤُنَا فَامْنُنْ أَوْ
أَمْسِكْ بِغَيْرِ حِسَابٍ ﴿٣٧﴾ وَإِنَّ لَهُ عِنْدَنَا لَزُلْفَىٰ وَحُسْنَ مَّعَآبٍ ﴿٣٨﴾ وَأَذْكُرْ عَبْدَنَا أَيُّوبَ إِذْ نَادَىٰ رَبَّهُ أَنِّي
مَسَّنِيَ الشَّيْطَانُ بِنُصْبٍ وَعَذَابٍ ﴿٣٩﴾ ارْكُضْ بِرِجْلِكَ هَذَا مُغْتَسَلٌ بَارِدٌ وَشَرَابٌ ﴿٤٠﴾ وَوَهَبْنَا لَهُ أَهْلَهُ
وَمِثْلَهُمْ مَعَهُمْ رَحْمَةً مِنَّا وَذِكْرَىٰ لِأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿٤١﴾ وَخَذَ بِيَدِكَ ضِغْتًا فَاضْرِبْ بِهِ وَلَا تَحْنُتْ إِنَّا وَجَدْنَاهُ
صَابِرًا نَعَمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴿٤٢﴾ ﴾

سورة ص : 29-44

ความว่า คัมภีร์(อัลกุรอาน)เราได้ประทานลงมาให้แก่เจ้าซึ่งมีความจำเริญ เพื่อพวกเขาจะได้พินิจ
พิจารณาอายุษตต่างๆของอัลกุรอานและเพื่อปวงผู้มีสติปัญญาจะได้ใคร่ครวญ[29] เราได้ประทาน (บุตร)
คือสุลัยมานว่าผู้ประเสริฐแก่သူดแท้จริงเขาหันหน้าเข้าสู่เราเสมอ [30] และจงรำลึกเมื่อมาพันธุ้ติถูก
นำมาเสนอแก่เขาในยามเย็นวันหนึ่ง [31] เขากล่าวว่า แท้จริงฉันรักทรัพย์สมบัติ (หมายถึงม้า) จนมันทำ
ให้ฉันลืมการรำลึกถึงพระเจ้าของฉันจนกระทั่งควงอาทิตย์ลับขอบฟ้า [32] จงนำมันกลับมาให้ฉัน แล้ว
เขาก็เริ่มลูบขาและคอของมัน [33] และโดยแน่นอนเราได้ทดสอบสุลัยมานและเราได้วางร้งหนึ่งไว้บน
เก้าอี้ของเขาแล้วเขาก็ทบทวนความผิดด้วยความเสียใจ [34] เขากล่าวว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอ
พระองค์ทรงอภัยให้แก่ข้าพระองค์ด้วย ขอพระองค์ทรงประทานอำนาจอันกว้างขวางแก่ข้าพระองค์ ซึ่ง
ไม่คู่ควรแก่ผู้ใดนอกจากข้าพระองค์ แท้จริงพระองค์เท่านั้นเป็นผู้ทรงประทานให้อย่างมากมาย [35]
และเราได้ทำให้ลมพัดเฉื่อย ๆ ตามบัญชาของเขาไปยังทิศทางที่เขาต้องการ [36] และ (เราได้ทำให้)
บรรดาชัยฎอน(อยู่ใต้คำสั่งของเขา)พวกนั้นทั้งหมดเป็นช่างก่อสร้าง และประดาน้ำ[37] และพวกอื่น ๆ
ถูกพันธนาการด้วยโซ่ติดกัน[38] นี่คือการประทานให้ของเรา(แก่สุลัยมาน) ดังนั้นเจ้าจะให้แก่ใครก็ได้
หรือจะยับยั้งไม่ให้ใครก็ได้โดยเจ้าจะไม่ถูกสอบสวน[39] และแท้จริง สำหรับเขานั้นย่อมอยู่ใกล้ชิด ณ ที่
เรา และทางกลับที่ดียิ่ง(ในอาคิเราะฮฺ) [40] และจงรำลึกถึงบ่าวของเรา อัยยูบ เมื่อเขาวิงวอนขอต่อ
พระเจ้าของเขา โดยกล่าวว่าชัยฎอนมารร้ายได้ทำให้ฉันได้รับความเหนื่อยยากและทุกข์ทรมาน [41] จง
กระที่บ(แผ่นดิน)ด้วยเท้าของเจ้านี้คือน้ำเย็นสำหรับอบชำระล้าง และสำหรับดื่ม[42] และเราได้ประทาน

ครอบครัวของเขาให้แก่เขาและเช่นเดียวกับพวกเขาพร้อมพวกเขา เป็นความเมตตาจากเราและเป็นข้อเตือนสติแก่ปวงผู้มีสติทั้งหลาย [43] และจงเอาเศษไม้สักกำหนึ่งแล้วพาดด้วยมันและอย่าถอนกำสาบานแท้จริงเราพบว่า เขา (อัยยูบ) เป็นผู้ศอกทนต์ว่าผู้ประเสริฐแท้จริงเขาหันหน้าเข้าสู่เราเสมอ[44]

(สุเราะฮ์ศ็อด: 29-44)

อัลกุรอานข้างต้นได้เล่าถึง ความสามารถของนบีมุสลิมนานที่ทำให้ราชินีบัลเกสแห่งนครสะบะฮ์แก่นำชาวเยเมนสักการบูชาดวงอาทิตย์เป็นพระเจ้ายอมเข้ารับอัลอิสลาม จนนครสะบะฮ์ซึ่งตั้งอยู่ทางตอนใต้ของคาบสมุทรอาระเบียกลายเป็นศูนย์กลางของอัลอิสลามในยุคต่อมา

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อัยษะอฺละบียะฮ์และนักวิชาการอีกหลายคนว่าบรรดาคนตระกูลเดียวกับพระนางบัลเกสต้องการให้ชายผู้หนึ่งขึ้นเป็นกษัตริย์หลังบิดาพระนาง(สิ้นพระชนม์) ดังนั้นความหายนะจึงเข้าครอบงำเมื่อพวกเขาส่งตัวนางไปแต่งงานกับชายผู้นั้น หลังแต่งงานพระนางได้มอมเหล้าชายคนดังกล่าวจนเมาแล้วนำตัวไปวางหน้าประตู (หลังจากนั้น)ทำให้ประชาชนมาหาพระนางและยอมรับพระนางขึ้นเป็นราชินีของพวกเขา พระนางชื่อ บัลเกสบุตรสาวของอัสซีเราะฮ์ ” (Ibn Kathir , 1989 : 20)

เมื่อนบีมุสลิมนานทราบจากนกอสุกสุด(นกอชนิดหนึ่ง)ว่า พระนางบัลเกสเป็นพวกบูชาดวงอาทิตย์และดวงดาว ท่านส่งสาส์นไปกับนกอสุกสุดให้ราชินีบัลเกส โดยเรียกร้องให้ละทิ้งการกระทำดังกล่าวและจงรักภักดีเชื่อฟังอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว เมื่อพระนางได้รับสาส์นจึงเรียกประชุมบรรดาผู้นำผู้ปกครองเพื่อห้ามติงจากพวกเขาว่าควรทำเช่นไร พวกเขาบอกว่าแก่พระนางว่า พวกเรามีกำลังมีความสามารถในการทำสงครามและต่อต้านการรุกรานครั้งนี้ และพระนางสามารถสั่งการได้ทันที แต่พระนางตอบกลับด้วยการจัดส่งฮาดียะฮ์(ของขวัญ)ไปให้ โดยไม่ทราบว่านบีมุสลิมนานไม่รับสิ่งใดจากกาเฟร(ผู้ปฏิเสธอัลอิสลาม) ทันทีที่ของกำนัล(ฮาดียะฮ์)มาถึงนบีมุสลิมนานใช้ให้ส่งกลับและแจ้งข่าวไปว่าจะจัดส่งกองทัพที่ไร้ผู้ใดต้านทานตามไป เพื่อขับไล่ออกจากแผ่นดิน และนบีมุสลิมนานได้แสดงสัญญาณแห่งการเป็นนบี โดยสั่งผู้จงรักภักดีของพระองค์(ญิน)ให้ไปนำบัลลังก์ของราชินีบัลเกสจากเยเมนมายังปาเลสไตน์ก่อนนางจะนั่งขึ้นประทับ เพื่อให้ราชินีได้ทราบว่าท่านเป็นนบีจากอัลลอฮ์อย่างแท้จริงเมื่อราชินีมาถึงและเห็นสิ่งดังกล่าวนางจึงยอมจำนน

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อัยษะอฺละบียะฮ์และคนอื่นๆกล่าวว่าหลังจากนบีมุสลิมนานแต่งงานกับราชินีบัลเกส ท่านได้ให้พระนางเป็นราชินีแห่งเยเมนต่อไป ท่านจะมาหาพระนางเดือนละครั้งโดยพักอยู่กับพระนางสามวัน และท่านใช้ให้บรรดาญินสร้างพระราชวังแก่นาง 3 แห่งคือราชวังซัมดาน ราชวังซาลิฮีน และราชวังบิตุน ส่วนอินนูอิสฮากให้ความเห็นว่านบีมุสลิมนานไม่ได้แต่งงานกับพระนาง แต่พระนางได้แต่งงานกับกษัตริย์แห่งเมืองฮัมดาน โดยนบีมุสลิมนานสร้างวังทั้ง 3 แห่งให้ที่เยเมนและทัศนะแรกน่าเชื่อถือที่สุด ” (Ibn Kathir , 1989 : 22) นอกจากนั้นนบีมุสลิมนานยังมีความสามารถในการควบคุมและกำหนดทิศทางของลมหรือพายุดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَلَسَلِمْنَ الرِّيحَ عَاصِفَةً تَجْرِي بِأَمْرِهَا إِلَى الْأَرْضِ الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا ۖ وَكُنَّا بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمِينَ ﴿٨١﴾
 وَمِنَ الشَّيْطَانِ مَنْ يُغْوِصُونَ لَهُ وَيَعْمَلُونَ عَمَلًا دُونَ ذَلِكَ ۖ وَكُنَّا لَهُمْ حَفِظِينَ ﴿٨٢﴾﴾

سورة الانبياء : 81-82

ความว่า และสำหรับสุลัยมาน เราได้ทำให้ลมกลายเป็นพายุตามคำบัญชาของเขา ไปยังดินแดนซึ่งเราได้ให้ความจำเริญ ณ ที่นั้น และเราเป็นผู้รอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง [81] และเราได้ให้ชัยฏอนบางตนดำนำให้สุลัยมานและพวกเขาทำงานอื่นจากนั้น และเราเป็นผู้คุ้มกันรักษาพวกเขาเหล่านั้น [82]

(สุเราะฮ์อัลอัมมียาอ : 81-82)

สัญญาต่าง ๆ อันขัดแย้งที่อัลลอฮ์ ﷻ ทรงประทานให้กับสุลัยมานคือสิ่งที่มาเขียนยันว่า นบีสุลัยมานคือบุคคลที่ได้รับการคัดเลือกมาเป็นผู้เผยแผ่อลอิสลามแก่ชาวอิสราเอล โดยท่านได้รับความไว้วางใจมาจากการแต่งตั้งอัลลอฮ์จริงเช่นเดียวกับบรรดานบีก่อนๆ ซึ่งมนุษย์ธรรมดาไม่สามารถทำได้ ไม่ว่าจะเป็ในแง่จริยธรรม คุณธรรม และความรู้ความสามารถทั้งทางศาสนจักรและอาณาจักร นอกจากนั้นท่านยังสามารถติดต่อสื่อสารกับสัตว์ชนิดต่างๆ และสามารถควบคุมสิ่งมีชีวิตแต่ มองไม่เห็นตัวเองเช่น ฉุนและชัยฏอน ปาฏิหาริย์และอำนาจดังกล่าวที่อัลลอฮ์ทรงประทานท่านนั้นเพื่อสร้างการยอมรับให้เกิดขึ้นในชนชาติอิสราเอล โดยเรียกร่อง ชี้นำ หนทางที่ถูกต้องและเจริญก้าวหน้า รุ่งเรืองให้วงศ์อิสราเอลเพื่อพวกเขาจะได้พ้นจากความมมงาย หลงผิด และเพื่อปลดปล่อยพวกเขาให้พ้นจากการปกครองของชนชาติอื่น แต่ยะฮูดียังคงปฏิเสธอัลลอฮ์และนบีโดยการสักการะพระยะโฮวาเป็นพระเจ้าและยกย่องให้เกียรตินักปราชญ์ชาวยิวสูงส่งกว่าบรรดานบีดั้งปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَلَسَلِمْنَ الرِّيحَ غُدُوهاَ شَهْرٌ وَرَوْأُهاَ شَهْرٌ ۖ وَأَسَلْنَا لَهُ عَيْنَ الْقِطْرِ ۖ وَمِنَ الْجِنِّ مَن يَعْمَلُ بَيْنَ يَدَيْهِ بِإِذْنِ رَبِّهِ ۖ وَمَن يَزِغْ مِنْهُم عَن أَمْرِنَا نُذِقْهُ مِن عَذَابِ السَّعِيرِ ﴿٨١﴾ يَعْمَلُونَ لَهُ مَا يَشَاءُ مِن مَّحْرِبٍ وَتَمْثِيلِ وَجَفَانٍ كَالْجَوَابِ وَقُدُورٍ رَّاسِيَتٍ ۚ أَعْمَلُوا ءَالَ دَاوُدَ شُكْرًا وَقَلِيلٌ مِّنْ عِبَادِيَ الشَّاكِرِينَ ﴿٨٢﴾ فَلَمَّا قَضَيْنَا عَلَيْهِ الْمَوْتَ مَا دَهِمَّهُ عَلَىٰ مَوْتِهِ إِلَّا دَابَّةُ الْأَرْضِ تَأْكُلُ مِن سَائِغِهِ ۖ فَلَمَّا خَرَّ تَبَيَّنَتِ الْجِنُّ أَن لَّو كَانُوا يَعْلَمُونَ الْغَيْبَ مَا لَبِثُوا فِي الْعَذَابِ الْمُهِينِ ﴿٨٣﴾ لَقَدْ كَانَ لِسَبَإٍ فِي مَسْكِهُمْ ءَايَةٌ جَنَّتَانِ عَن يَمِينٍ وَشِمَالٍ ۖ كُلُوا مِن رِّزْقِ رَبِّكُمْ وَأَشْكُرُوا لَهُ ۖ بَلَدَةٌ طَيِّبَةٌ وَرَبُّ غَفُورٌ ﴿٨٤﴾ فَأَعْرَضُوا فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِم سَيْلَ الْعَرِمِ وَبَدَّلْنَاهُم بِجَنَّتَيْهِم جَنَّتَيْنِ ذَوَاتِي أُكُلٍ خَمْطٍ وَأَثَلٍ وَشَيْءٍ مِّن سِدْرٍ قَلِيلٍ ﴿٨٥﴾ ذَلِكَ جَزَيْنَهُم بِمَا كَفَرُوا ۖ وَهَلْ نُجْزِي إِلَّا الْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُم وَبَيْنَ الْقُرَى الَّتِي بَرَكْنَا فِيهَا ظَهْرًا ۖ وَقَدَرْنَا فِيهَا السَّيْرَ سِيرُوا فِيهَا لَيَالِيًۖ وَأَيَّامًا ءَامِنِينَ ﴿٨٧﴾﴾ فَقَالُوا رَبَّنَا بَعْدَ بَيْنِ أَسْفَارِنَا وَظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ فَجَعَلْنَاهُمْ أَحَادِيثَ وَمَزَّقْنَاهُمْ كُلَّ

مُمَزَّقٍ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿١٢﴾ وَلَقَدْ صَدَّقَ عَلَيْهِمْ إِبْلِيسُ ظَنَّهُ فَاتَّبَعُوهُ إِلَّا فَرِيقًا مِّنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٢٠﴾

سورة سبأ : 12-20

ความว่า และเราได้ให้มีลมพัดแก่สุลัยมาน ซึ่งมันจะพัดไปในยามเช้าเป็นเวลาหนึ่งเดือน และมันจะพัดกลับในยามเย็นเป็นเวลาหนึ่งเดือน และเราได้ให้ไหลมาแก่เขาซึ่งตาน้ำทองเหลือง (คือให้ทองเหลืองที่หลอมตัวเป็นตาน้ำไหลมาสำหรับสุลัยมาน) ในหมู่ญินนั้น มีผู้ทำงานอยู่เบื้องหน้าเขาคด้วยอนุมัติแห่งพระเจ้าของเขา และผู้ใดในหมู่พวกเขาหันเหจากพระบัญชาของเรา เราจะให้เขาลิ้มรสการลงโทษที่มีไฟลุกโชติช่วง [12] พวกเขา(ญิน)ทำงานให้เขา(สุลัยมาน)ตามที่เขาต้องการ(เช่นสร้าง) ปราสาทหลายแห่งที่สูงตระหง่าน และบรรดาหุ่นจำลอง และบรรดาโคมใส่อาหารมีขนาดเท่าบ่อน้ำและบรรดาหม้อสำหรับหุงอาหารตั้งอยู่กับที่ พวกเขาจึงทำงานเถิด วงศ์วานของดาวูดเอ๋ย! ด้วยการขอบคุณ และส่วนน้อยแห่งปวงบ่าวของเราที่เป็นผู้ขอบคุณ [13] ครั้นเมื่อเราได้กำหนดความตายแก่เขามิได้มีสิ่งใดบ่งชี้แก่พวกเขาถึงความตายของเขา นอกจากปลวกได้คืบแทะกินไม้เท้าของเขา ดังนั้นเมื่อเขาล้มลง พวกเขาญินก็รู้อย่างชัดเจนว่า หากพวกเขาอยู่ในสิ่งพ้นญาณวิสัยแล้ว พวกเขาจะไม่ต้องมาทนทุกข์ทรมานที่นรกอดสูเช่นนี้[14] โดยแน่นอนสำหรับพวกเขาสะบะอะอนั้นมีสัญญาณหนึ่งในที่อาศัยของพวกเขา มีสวนสองแห่งทางขวาและทางซ้ายพวกเขา จึงบริโภคน้ำจากบึงจัยยังซีของพระเจ้าของพวกเขาและจงขอบคุณต่อพระองค์ อันเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ และมีพระเจ้าผู้ทรงอภิบาล[15] แต่พวกเขาได้ผินหลัง ดังนั้นเราจึงปล่อยน้ำจากเขื่อนให้ท่วมพวกเขา และเราได้เปลี่ยนให้พวกเขาสวนสองแห่งของพวกเขาแทนสวนอีกสองแห่ง มีผลไม้ขมและต้นไม้พุ่มและต้นไม้พุทราบ้างเล็กน้อย[16] เช่นนั้นแหละ เราได้ตอบแทนพวกเขา เนื่องจากพวกเขาเนรคุณและเรามีได้ลงโทษผู้ใด(ด้วยการลงโทษอย่างรุนแรงเช่นนี้) นอกจากพวกเนรคุณ [17] ระหว่างพวกเขาและระหว่างหัวเมืองต่าง ๆ ซึ่งเราได้ให้ความจำเริญในนั้น เราได้ให้มีขึ้นซึ่งหัวเมืองที่เด่นชัด และเราได้กำหนดการเดินทางไว้ในนั้น พวกเขาจึงเดินทางไปตามนั้นเถิดทั้งกลางวันและกลางคืนอย่างปลอดภัย[18] และพวกเขาได้ชอบธรรมต่อตัวพวกเขา ดังนั้นเราจึงได้ทำให้พวกเขาเป็นเรื่องเล่าขานติดต่อกันมา[19] และโดยแน่นอน อิบลิสได้ทำให้การนึกคิดของมันที่มีต่อพวกเขาเป็นจริง ดังนั้นพวกเขาจึงได้ปฏิบัติตามมัน เว้นแต่ส่วนน้อยของบรรดาผู้ศรัทธาเท่านั้น[20]

(สุเราะฮ์สะบะอะ:12-20)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อิบญุรริรและอิบนูอับฮาเดมกล่าวว่ามีรายงานจากอิบนูอับฮาว่า ขณะบิสุลัยมานทำการละหมาด ท่านได้เห็นต้นไม้งอกขึ้นเบื้องหน้าท่าน ท่านถามว่า เจ้าชื่ออะไร ต้นไม้ตอบว่า ชื่อนั้นชื่อนี้ ท่านกล่าวว่าเพื่อสิ่งใดหรือ หากเพื่อต้องการให้ดูแลรดน้ำมันจะถูกรดน้ำ หากเพื่อการเฝ้าระวังรักษามันจะถูกทำให้เคิบโต วันหนึ่งขณะที่ท่านละหมาด ท่านได้เห็นต้นไม้งอกขึ้นเบื้องหน้าท่านอีก ท่านถามว่า เจ้าชื่ออะไร ต้นไม้ตอบว่า ทำลาย ท่านกล่าวว่า เพื่อสิ่งใดหรือ ต้นไม้ตอบว่า เพื่อทำลายมันเสียคั้งนี้ ท่านกล่าวว่า ข้าแต่อัลลอฮฺขอพระองค์ทรงโปรดให้ปกคลุม(ปิด)ข่าว

การตายของฉันจากพวกญินด้วยจนกว่ามนุษย์จะรู้ว่า *ความจริงแล้วพวกญินไม่รู้เกี่ยวกับสิ่งเร้นลับได้เลย* หลังจากนั้นท่านก็สิ้นชีวิตในสภาพยืนเกาะไม้เท้าขณะที่บรรดาญินต่างตนต่างทำงาน นานจนกระทั่งดินได้เกาะปิดไม้เท้าของท่าน และมนุษย์เริ่มรู้ว่าหากพวกญินสามารถรับรู้สิ่งเร้นลับได้แน่นอนพวกเขาจะไม่ทนทำงานอย่างหนักเป็นปีๆ ส่วนอิบนุอิซฮาก กล่าวว่า นบิสุลัยมานมีอายุได้เพียง 52 ปี และอิบนุอับบาสกล่าวว่า นบิสุลัยมานได้ครองตำแหน่งกษัตริย์ 20 ปี โดยในปีที่ 4 ของการเป็นกษัตริย์ท่านได้สร้างบัยตุลมักคิสขึ้น ” (Ibn Kathir , 1989 : 28-30)

เกี่ยวกับการสร้างเยรูซาเล็ม (بيت المقدس) “ อิบนุญะรียร์ อิบนุอับฮาญีม และนักปราชญ์อีกหลายท่านกล่าวว่าเรื่องเล่าการสร้างนครเยรูซาเล็มนั้นส่วนใหญ่จะได้เนื้อหามาจากเรื่องเล่ายะฮูดีย์ต่างๆที่บัยตุลมักคิสถูกวางรากฐานมาตั้งแต่ยุคคนบิยะอูฎบ(อิสราเอล) ต่อมาในยุคคนบิสุลัยมานท่านได้ดำเนินการสร้างดังมีรายงานจากอบิซรรุที่ได้ถามนบิมุฮัมมัด ﷺ ว่า มัสยิดใดได้ถูกวางรากฐานหลังแรก ท่านตอบว่า มัสยิดอัลหะรออม เขากล่าวว่าแล้วอะไรอีก ท่านตอบว่า มัสยิดบัยตุลมักคิส เขากล่าวว่าทั้งสองห่างกันเท่าไร ท่านตอบว่า 40 ปี โดยทราบกันดีว่า ระหว่างนบิอิบรอฮีมผู้วางรากฐานมัสยิดอัลหะรออมกับนบิสุลัยมานนั้นห่างกันเกิน 1,000 ปี ” (Ibn Kathir , 1989 : 24)

รัฐยูดาห์และรัฐอิสราเอล

จากประวัติศาสตร์ยะฮูดีย์ในอัลกุรอานที่ผ่านมามาสามารถกล่าวได้ว่า ยะฮูดีย์หรือวงศ์วานอิสราเอลในแผ่นดินปาเลสไตน์ตั้งแต่ยุคยะฮูบินูนจนถึงซิมวีล(เศาะมุเอล) ปกครองโดยมีหัวหน้าเป็นตุลาการ (عهد القضاء) และตั้งแต่ยุคกฏอฎฎ(ซอล)จนหมดยุคคนบิสุลัยมาน(โซโลมอน)ปกครองกันโดยมีกษัตริย์เป็นผู้นำ (عهد الملوك) หลังนบิสุลัยมานสิ้นชีวิตพวกเขายะฮูดีย์ขัดแย้งและก่อกบฏจนอาณาจักรโซโลมอนแตกเป็นสองฝ่าย (عهد الانقسام)

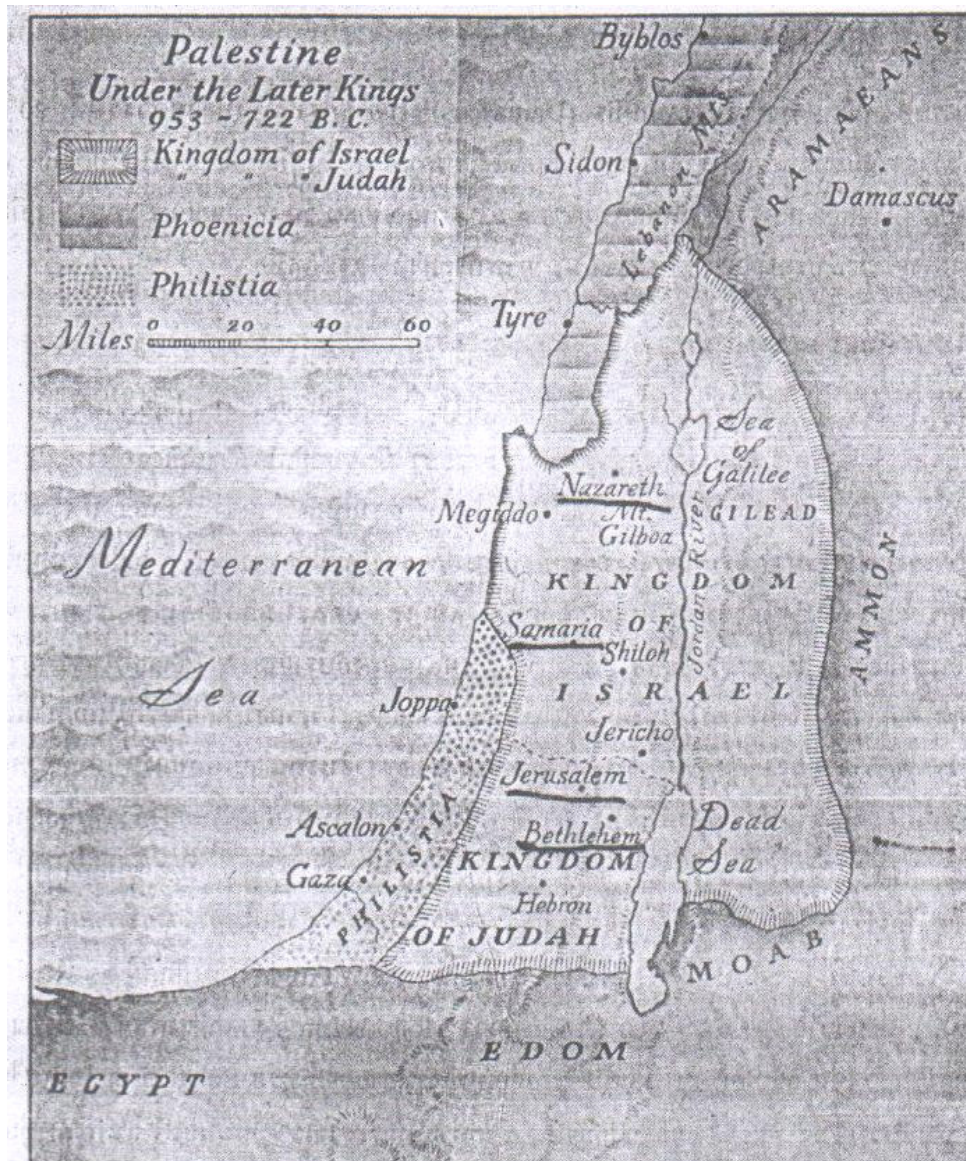
Saud Ibn Abd al-‘Aziz กล่าวถึงเหตุการณ์หลังนบิสุลัยมานสิ้นชีวิตว่า “ พวกเขายะฮูดีย์มีแต่ความขัดแย้งและแตกแยกโดยเฉพาะระหว่างริซบอาม(رجع)บุตรนบิสุลัยมานกับยัรบีอาม(يربع) บุตรนบิฮาด จนนำไปสู่การแบ่งพรรคแบ่งพวก เผ่ายะฮูซาและเผ่าบินยามีนให้การสนับสนุน ริซบอาม ก่อตั้งรัฐยูดาห์(ยะฮูซา)ขึ้นทางตอนใต้ของแผ่นดินปาเลสไตน์โดยมีเมืองหลวงชื่อ บัยตุลมักคิส (นครเยรูซาเล็ม)โดยมีเผ่ายะฮูซาสืบเชื้อสายมาจากนบิสุลัยมาน และนบิฮาดเป็นแกนนำด้านการบริหารและปกครอง ส่วนฝ่ายยัรบีอาม บุตร นบิฮาดได้รับการสนับสนุนจากเผ่าต่างๆที่เหลือทั้ง 10 เผ่าให้จัดตั้งคณะปกครองรัฐอิสราเอลขึ้นทางภาคเหนือของแผ่นดินปาเลสไตน์ โดยยึดเมืองนาบิลิสเป็นเมืองหลวง(ต่อมาถูกเรียกว่าซามาเรีย) เพราะชาวเมืองถูกเรียกว่าซามาเรียนเนื่องจากได้มาจากชื่อของภูเขาซามร์ซึ่งยิวคนหนึ่งชื่ออุมริย์เป็นคนซื้อมา ดังนั้นตำบลบริเวณดังกล่าวนี้จึงถูกเรียกว่า อัสซามีเราะฮ์ ” (Saud Ibn Abd al-‘Aziz , 1997 : 45-46)

อาณาจักรโซโลมอนแตกออกเป็นสองส่วน ทางภาคเหนือเรียกว่ารัฐอิสราเอล (Kingdom of Israel) มีเมืองหลวงตั้งอยู่ที่ซามาเรีย (Samaria-السامرة) กษัตริย์ฮัรมิโอมรับสั่งให้สร้างเทวรูปจากทองคำขนาดใหญ่ 2 องค์ องค์ที่ชื่อเทพเจ้าดาน ถูกนำไปไว้ทางใต้ของรัฐอิสราเอล ส่วนอีกองค์ถูกนำไปไว้ทางตอนเหนือของรัฐอิสราเอล เพราะไม่ต้องการให้ชาวอิสราเอลไปทำพิธีบูชาเทพเจ้าและเชือดสัตว์บูชาที่วิหารในนครเยรูซาเล็ม ส่วนภาคใต้มีรัฐยูดาห์ (Kingdom of Judah) โดยมีนครเยรูซาเล็มเป็นเมืองหลวง ชาวเมืองและคณะปกครองทั้งสองรัฐต่างยึดมั่นในการเคารพสักการะเทวรูปและบูชาพระยะโฮวาเป็นพระเจ้า

“ รัฐอิสราเอลเป็นเอกราชเรื่อยมาเป็นเวลาถึง 244 ปี หลังจากนั้นตกอยู่ภายใต้การปกครองของพวกอัสซีเรียน (Assurian-اشوريين) ประมาณ 722 ปีก่อนคริสตกาล ส่วนรัฐยูดาห์มีเอกราชถึง 362 ปี หลังจากนั้นตกอยู่ภายใต้การปกครองฟาโรห์ (شيشنق الاول) แห่งอียิปต์ราว 603 ปีก่อนคริสตกาล ต่อมาเมื่อพวกบิโลเนียนเข้าจับไล่พวกฟาโรห์ออกไป พวกเขาได้ยึดขามและดินแดนปาเลสไตน์ราว 538 ปีก่อนคริสตกาล ดังนั้นดินแดนบริเวณดังกล่าวจึงอยู่ใต้ปกครองของกษัตริย์เนบูซัดเนซซาร์ (Nabuchadnezzar-نبوخذ نصر) ผู้นำจากชาวบาบิโลน ในยุคนี้อาหารและสถานที่สำคัญหลายแห่งของนครเยรูซาเล็มถูกทำลาย และจับชาวยิว (ราว 30,000 กว่าคน) ไปเป็นทาสรับใช้ชาวบาบิโลเนียน (Babylonian Captivity) ต่อมาเมื่อพวกเปอร์เซีย (Cyrus-قورش الفارسي) เข้ายึดครองนครบาบิโลนได้ พวกเขาจึงได้อนุญาตให้ชาวยิวอพยพกลับถิ่นฐานตนเองได้ (ประมาณ 356 ปีก่อนคริสตกาล) พร้อมสนับสนุนให้ชาวยิวบูรณะโบราณสถานต่างๆที่ถูกทำลาย และเปิดโอกาสให้ชาวยิวปกครองและแต่งตั้งฮาแกม (ผู้พิพากษา) จากพวกยิว จนกระทั่ง 332 ปีก่อนคริสตกาลอเล็กซานเดอร์มหาราช (الاسكندر المقدوني) แห่งกรีกได้นำกองทัพเข้ามายึดครองดินแดนดังกล่าว และขยายดินแดนเพิ่มไปถึงอียิปต์และอิรักทั้งหมด หลังอเล็กซานเดอร์สิ้นพระชนม์ดินแดนแถบนี้จึงตกอยู่ภายใต้การปกครองของปอมปี (Pompey-بومبي) ผู้พิชิตชาวโรมันในราว 64 ปีก่อนคริสตกาล ” (Saud Ibn Abd al-‘Aziz , 1997 : 47-48)

เมื่อจักรพรรดิไซรัสของเปอร์เซียปล่อยตัวชาวยิวที่ถูกคุมขัง ณ นครบาบิโลน (Babylonian Captivity) กลับสู่แผ่นดินปาเลสไตน์ทำให้เกิดการเรียกวงศ์วานอิสราเอลว่า “ Jews (ยิว) และเรียกศาสนาที่ชาวยิวนับถือว่า ศาสนายูดาย ดังนั้นคำว่ายะฮูดีห์(ยิว)จึงหมายถึงผู้ได้รับการปลดปล่อยแม้ว่าบุคคลนั้นจะไม่มีเชื้อสายอิสราเอลก็ตาม และสิ่งนี้คือความแตกต่างระหว่างคำว่ายะฮูดีห์กับอิสราเอล ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 86)

ด้วยเหตุนี้เราจึงพบว่านักวิชาการมุสลิมจะแยกระหว่างยะฮูดีห์(ยิว)กับอิสราเอล เพราะตามประวัติศาสตร์คำว่ายิว(ยะฮูดีห์)เพิ่งเกิดสมัยนบีมุฮัมมัดหรือสมัยจักรพรรดิไซรัส ส่วนคำว่าอิสราเอลใช้กันมาตั้งแต่ยุคนบียะฮูนาเพราะเป็นฉายาของท่าน โดยนบียะฮูนาไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการอ้างสิทธิ์ของพวกเขาและการก่อตั้งประเทศอิสราเอลในปัจจุบันแต่ประการใด

แผนที่ปาเลสไตน์ราว 953-722 ปีก่อนคริสตกาลได้การปกครองของรัฐยูดาห์และรัฐอิสราเอล
 ที่มา : หนังสือประวัติศาสตร์และอารยธรรมโลก โดยนันทนา กปิลกาญจน์ , 2539 หน้า 58

แนวคิดเกี่ยวกับเมสไซฮาห์ (Messiah-المسيح)

หลังจากรัฐต่างๆของยะฮูดียกเป็นเมืองขึ้นของชาวโรมันช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 1 โดยชาวโรมันได้แต่งตั้งชาวอาราเมียนชื่อเฮโรด (هيرودس) เป็นกษัตริย์ปกครองแทนกษัตริย์เก่าชาวอิสราเอล พวกโรมันทำลายโบราณสถานของยะฮูดีเสียหายไปเป็นจำนวนมาก ยะฮูดีใช้ชีวิตอยู่อย่างลำบากและถูกกดขี่ต่าง ๆ นานาไม่สมกับความเชื่อของพวกเขาที่ว่าพวกเขาคือชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือก ปกป้องและคุ้มครอง ดังนั้นพวกยะฮูดีจึงเฝ้ารอคอยการมาของเมสไซฮาห์หรืออัลมะซีห์(Messiah-المسيح) บุคคลที่จะมาช่วยพวกเขาให้หลุดพ้นจากการกดขี่และปกครองของชาวโรมัน⁴¹

เมสไซฮาห์หรืออัลมะซีห์ในความคิดของยะฮูดีคือผู้นำและทูตจากพระเจ้าที่จะทำให้พวกเขาเป็นชนชาติที่ถูกเลือกด้วยทางนำ บุคคลดังกล่าวมิใช่มนุษย์ธรรมดาแต่จะมาจากฟากฟ้า (Heavenly Person) โดยพระเจ้าจะส่งเมสไซฮาห์ลงมารับทุกข์ทรมานแทนมนุษย์และช่วยเหลือมนุษย์ให้พ้นทุกข์ทั้งปวง แนวคิดนี้ทำให้ชาวยิวมีความอดทนต่อความทุกข์เข็ญและมีกำลังใจในการต่อสู้กับอุปสรรคอย่างมีความหวัง Ahmad Thalabi กล่าวว่า “ คำว่า เมสไซฮาห์(อัลมะซีห์) แปลว่าถูกสัมผัสด้วยความศิริมงคลเดิมที่ยะฮูดีใช้คำนี้กับบรรดากษัตริย์ ศาสดา โอรสหลวง นักปราชญ์ ขณะพวกเขาสามารถสัมผัส(ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกาย) เพราะบุคคลเหล่านี้คือผู้พิชิต ผู้ทรงความรู้ที่มีเชื้อสายมาจากนบีดาวิด(เดวิด) พวกเขาเชื่อว่าบุคคลเหล่านี้คือบุตรของพระเจ้า และต่อไปจะมีบุคคลกลับมาทำให้พวกเขามีทางรอด (Salvation) มีความรุ่งเรืองอีกครั้ง ด้วยเหตุนี้ยะฮูดีจึงพยายามกลับสู่ปาเลสไตน์โดยอาศัยความเชื่อดังกล่าวที่ปรากฏในพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)เป็นประตูไปสู่ความสำเร็จ บางครั้งพวกยะฮูดีจะใช้คำว่าเมสไซฮาห์กับบุคคลที่สามารถปราบศัตรูของพวกเขาได้แม้ว่าบุคคลดังกล่าวจะไม่ได้มาจากเชื้อสายนบีดาวิด(เดวิด)ก็ตาม เช่นการเรียกอาซีอาห์ว่าเมสไซฮาห์เมื่อเขาสามารถปราบจักรพรรดิไซรัสได้ ดังนั้นแนวคิดเกี่ยวกับเมสไซฮาห์หรืออัลมะซีห์ของยะฮูดีจึงเพิ่งเกิดในยุคหลังๆ(ไม่เคยปรากฏก่อนยุคนบีอิซา) เพราะหลังจากที่ไปพบทวนหลักฐานอ้างอิงจากพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)พบว่า แนวคิดดังกล่าวเพิ่งเกิดขึ้นยุคที่รัฐต่างๆของยะฮูดีตั้งอยู่ภายใต้การปกครองของพวกบาบิโลเนียน และพวกเปอร์เซียก็เข้ามาปลดปล่อย ช่วงเวลานี้ทำให้นักวิจัยหลายท่านเชื่อว่า แนวคิดเกี่ยวกับเมสไซฮาห์หรือผู้ปลดปล่อยนั้นได้รับอิทธิพลมาจากชาวเปอร์เซีย ” (Ahmad Thalabi , 1988 : 210-211) ยะฮูดีในยุคนี้มีสองกลุ่มคือกลุ่มที่จับอาวุธขึ้นต่อต้าน(Zealots)และกลุ่มที่ไม่ฝักใฝ่การเมืองและต่อต้าน (Essenes)

⁴¹ แนวคิดดังกล่าวมีความคล้ายคลึงกับแนวคิดของพวกซุ้เกี่ยวกับการรอคอยการกลับมาของอิหม่าม(ผู้นำ)ยะฮูดีเพื่อช่วยเหลือและปลดปล่อยมนุษยชาติ

Ibn Kathir กล่าวถึงสาเหตุอัลอิสลามเรียกนบีอิซาว่าอัลมะซีหฺ(เมสไซฮาห์)ว่า “ เพราะการท่องไปบนพื้นแผ่นดินของนบีอิซาเพื่อการเผยแผ่(อัลอิสลาม) และนำพาศาสนาให้พ้นจากข้อกล่าวหาต่างๆจากพวกยะฮูดีที่มีต่อท่าน และใส่ร้ายมารดาของท่านว่าเป็นหญิงประพฤติกผิดประเวณี ” (Ibn Kathir , 1989 : 89)

จากความหมายของอัลมะซีหฺข้างต้นชี้ให้เห็นว่า เมสไซฮาห์ตามทัศนะของยะฮูดีกับมุสลิมนั้นต่างกันอย่างชัดเจนกล่าวคือ เมสไซฮาห์ตามทัศนะอัลอิสลามคือบุคคลที่อัลลอฮฺ ﷻ ทรงบังเกิดจากพระนางมัรยัม โดยไม่มีบิดาในสภาพที่เป็นบ่าวของอัลลอฮฺและมีบุตรของพระเจ้าแต่อย่างใด ต่อมาถูกแต่งตั้งเป็นนบีเพื่อเผยแผ่อัลอิสลาม โดยอัลมะซีหฺได้กล่าวยืนยันยืนยันจุดยืนที่ชัดเจนต่อหน้าบรรดาสาวกขณะที่พวกเขาเกิดความสับสนและไขว้เขวในหลักการศรัทธาต่ออัลลอฮฺ ท่านได้กำชับเหล่าสาวกทุกคนให้จงรักภักดีต่ออัลลอฮฺเพียงองค์เดียวดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَعْيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّيَ إِلَهَيْنِ مِن دُونِ اللَّهِ قَالِ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعَلَّمَ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَالِمُ الْغُيُوبِ ﴿١١٦﴾ مَا قُلْتُ لَهُمْ إِلَّا مَا أَمَرْتَنِي بِهِ أَنْ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ وَكُنْتُ عَلَيْهِمْ شَهِيدًا مَّا دُمْتُ فِيهِمْ فَلَمَّا تَوَفَّيْتَنِي كُنْتُ أَنْتَ الرَّقِيبَ عَلَيْهِمْ وَأَنْتَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدٌ ﴿١١٧﴾ إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَلَهُمْ عَذَابٌ عَابِدًا ﴿١١٨﴾ وَإِنْ تَغْفِرْ لَهُمْ فإِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿١١٩﴾﴾

سورة المائدة : 116-118

ความว่า และจงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺตรัสว่า อิซาบุตรของมัรยัม เอ๋ย! เจ้าพูดแก่ผู้คนกระนั้นหรือว่าจงยึดถือฉันและมารดาของฉันเป็นที่พระเจ้าสององค์อื่นจากอัลลอฮฺ เขา(อิซา)กล่าวว่า มหาบริสุทธิ์พระองค์ท่าน!ไม่เคยแก่ข้าพระองค์ที่จะกล่าวสิ่งที่มีใช้สิทธิของข้าพระองค์ หากข้าพระองค์เคยกล่าวสิ่งนั้นแน่นอนพระองค์ย่อมรู้ดีโดยที่พระองค์ทรงรู้สิ่งที่อยู่ในใจของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ไม่รู้สิ่งที่อยู่ในใจของพระองค์ แท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงรอบรู้ในสิ่งเร้นลับทั้งหลาย[116] ข้าพระองค์มิได้กล่าวแก่พวกเขานอกจากสิ่งที่พระองค์ใช้ข้าพระองค์คือท่านทั้งหลายจงเคารพสักการะต่ออัลลอฮฺ ผู้เป็นเจ้าของฉันและเป็นพระเจ้าของพวกท่านด้วย และข้าพระองค์ย่อมเป็นพยานยืนยันต่อพวกเขาในระยะเวลาที่ข้าพระองค์อยู่กับพวกเขา เมื่อพระองค์ได้ทรงรับข้าพระองค์ไปแล้ว พระองค์ท่านก็เป็นผู้ดูแลพวกเขา และพระองค์ทรงเป็นสักขีพยานในทุกสิ่ง[117] หากพระองค์จะทรงลงโทษพวกเขา แท้จริงพวกเขาก็คือบ่าวของพระองค์ และหากพระองค์จะทรงอภัยโทษให้แก่พวกเขา แท้จริงพระองค์ท่านคือ ผู้ทรงเดชานุภาพผู้ทรงปรีชาญาณ[118]

(สุเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : 116-118)

7. ยูคนบีอีซา (ขอความสันติจงมีแต่ท่าน)

การกำเนิดของนบีอีซาบุตรพระนางมัรยัม โดยไม่มีบิดาเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงพระปรีชาญาณแห่งอัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ผู้ทรงอำนาจเหนือสรรพสิ่งทั้งมวล พระองค์ผู้ทรงมหาบริสุทธิ์จากข้อกล่าวอ้างของยะฮูดีส์และการตั้งภาคีของมนุษย์ทุกคน และยังเป็นการช่วยเหลือวงศาวานอิสราเอลให้หลุดพ้นจากความมมงาย หลงผิด เรื่องราวของนบีอีซา عليه السلام ถูกกล่าวในอัลกุรอานเพื่อเป็นการยืนยันว่า นบีอีซาเป็นเพียงบ่าวของอัลลอฮ์ไม่ใช่บุตรของพระเจ้าตามที่ชาวคริสต์กล่าวอ้างและเป็นการตอกย้ำให้ชาวอิสราเอลได้เห็นว่ อัลลอฮ์ผู้ทรงเมตตาได้ทรงแต่งตั้งบรรดานบีมาจากกลุ่มชนของพวกเขา มากกว่าชนชาติอื่นๆ เพราะการดื้อรั้น ก้าวร้าว และปฏิเสธการศรัทธาของพวกเขาต่ออัลลอฮ์มากที่สุด อัลกุรอานระบุว่า

﴿وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَرِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ مُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ ۖ وَآتَيْنَاهُ الْإِنجِيلَ فِيهِ هُدًى وَنُورٌ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ وَهُدًى وَمَوْعِظَةً لِّلْمُتَّقِينَ﴾

سورة المائدة: 46

ความว่า และเราได้ให้อีซาบุตรของมัรยัมตามหลังพวกเขาในฐานะผู้ยืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าเขาคือ คัมภีร์เตารอต(โตราห์)และเราได้ให้คัมภีร์อินญีลแก่เขา ซึ่งในนั้นมีคำแนะนำและแสงสว่างและเป็นที่ยืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้ามันจากเตารอตและเป็นคำแนะนำและคำตักเตือนแก่ผู้ยำเกรงทั้งหลาย

(ซูเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : 46)

การกำเนิดของนบีอีซาบุตรพระนางมัรยัม โดยไม่มีบิดายังเป็นตัวชี้วัดความศรัทธา ความจริงใจ ความจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์ระหว่างบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์กับบรรดากลุ่มปฏิเสธหรือตั้งภาคีต่อพระองค์ให้ปรากฏชัดเจนยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังเป็นการตอกย้ำให้บรรดากลุ่มปฏิเสธหรือตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงเอกะได้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างอัลลอฮ์ผู้ทรงอภิบาลแห่งสากลโลก กับเทพเจ้าจอมปลอมของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้สติปัญญาอันชาญฉลาดแยกระหว่างเส้นทางอันหลงผิดกับทางนำอันถูกต้อง และเพื่อพวกเขาจะได้ปลดปล่อยตนเองให้หลุดพ้นจากความมมงาย ความอธรรมต่อพระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ต้องรอคอยผู้อื่นมาเปลี่ยนแปลงให้ การเจริญรอยตามคำสอนของอีซาและบรรดานบีก่อนหน้าคือทางรอด (Salvation) ที่แท้จริง ส่วนการปฏิเสธนั้นคือทางที่จะนำพามนุษยชาติไปสู่ความหายนะทั้งโลกนี้และโลกหน้า อย่างไรก็ตามยะฮูดีส์ก็ไม่ศรัทธาต่อบรรดานบี พวกเขาที่ยืนยันการปฏิเสธการเป็นนบีและตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ผู้อภิบาลแห่งสากลโลกนั้นมีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่

(من شهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له، وأن محمدا عبده ورسوله، وأن عيسى عبد الله ورسوله، وكلمته ألقاها إلى مريم وروح منه، والجنة حق، والنار حق، أدخله الله الجنة على ما كان من العمل)

ความว่า บุคคลใดปฏิบัติตนว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ถูกสักการะอย่างเที่ยงแท้ นอกจากอัลลอฮ์เพียงองค์เดียวโดยไม่มีการตั้งภาคีกับพระองค์ และแท้จริงมุฮัมมัดเป็นบ่าวของพระองค์และเป็นศาสนทูตของพระองค์ และอิซาห์คือบ่าวของอัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์ เราได้คำรัสแก่เขา เราได้โยนให้นางมัรยัมและวิญญาณจากเขา สวรรค์มีจริงและนรกมีจริง อัลลอฮ์ทรงนำเขาเข้าสวรรค์ตราบใดที่เขายังอยู่บนสิ่งที่เป็นส่วนหนึ่งจากงาน(ดังกล่าว)

(รายงานโดยบุคอรีฯ หมายเลข 3252)

นบีอิซาห์เป็นบุตรของพระนางมัรยัมเกิดที่เบธเลเฮม (Bethlehem-بيت لحم) เป็นเมืองเล็กๆ ในปาเลสไตน์ (ก่อนค.ศ.ประมาณ 4 ปี) ตรงกับยุคกษัตริย์เฮโรดปกครองปาเลสไตน์โดยรักษาราชการแทนให้อาณาจักรโรมัน เมื่อพระองค์ทราบข่าวการเกิดของอิซาห์ พระองค์เกรงว่าอิซาห์จะเป็นเมสไซอาห์มาเกิดตามความเชื่อของยิวฮุดีษ์ พระองค์จึงคิดหาทางกำจัด ด้วยเหตุนี้พระนางมัรยัมได้พานบีอิซาห์หนีไปอียิปต์ หลังกษัตริย์เฮโรดสิ้นพระชนม์ พระนางได้นำบุตรกลับมายังปาเลสไตน์

Ibn Kathir กล่าวว่า “ นบีอิซาห์เกิดที่เบธเลเฮม (بيت لحم) ใกล้กับบัยตุลมักดิส(นครเยรูซาเล็มของปาเลสไตน์) แต่มีนักวิชาการบางท่านให้ความเห็นว่าท่านเกิดที่อียิปต์เนื่องจากพระนางมัรยัมเดินทางไปอียิปต์ ซึ่งข้อถกเถียงกันยืดเยื้อทั้งหมดเป็นเพียงสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ” (Ibn Kathir , 1989 : 29) นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวถึงการเกิดของนบีอิซาห์ ﷺ ว่า

(ما من بني آدم مولود إلا يمسه الشيطان حين يولد، فيستهل صارخا من مس الشيطان، غير مريم وابنها)
ความว่า ไม่มีเด็กถูกลูกหลานของอาดัมคนใดที่จะไม่ถูกชัยฏอนสัมผัสขณะเกิด ยกเว้นอิซาห์ ดังนั้นมันทำให้เด็กร้องเสียงดังออกมาจากการสัมผัสของชัยฏอนนอกจากพระนางมัรยัมและอิซาห์

(รายงานโดยบุคอรีฯ หมายเลข 3248)

เรื่องราวของพระนางมัรยัมและนบีอิซาห์ปรากฏในอัลกุรอานดังต่อไปนี้

﴿وَأذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْفِيًّا ﴿٦٦﴾ فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ﴿٦٧﴾ قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ﴿٦٨﴾ قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا ﴿٦٩﴾ قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمَسِّنِي بَشَرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٧٠﴾ قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلَنَجْعَلَنَّ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَقْضِيًّا ﴿٧١﴾ ﴿٧٢﴾ فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهِ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٧٣﴾ فَأَجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَلَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مَنْسِيًّا ﴿٧٤﴾ فَنَادَتْهَا مِنْ تَحْتِهَا أَلَا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٧٥﴾ وَهَزِيءَ إِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطُ عَلَيْكَ رُطْبًا غَنِيًّا ﴿٧٦﴾ فَكَلِي وَأَشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا ﴿٧٧﴾ فَإِمَّا تَرَيَنَّ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ﴿٧٨﴾ فَآتَتْ بِهِ قَوْمَهَا حَمْلُهُ ﴿٧٩﴾ قَالُوا يَمْرُؤُا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٨٠﴾ يَتَأَخْتِ هَرُونَ مَا

كَانَ أَبُوكَ أَمْرًا سَوْءَ وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَغِيًّا ﴿١٦﴾ فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ طَّ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْأَمْهَدِ صَبِيًّا ﴿١٧﴾ قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ ءَاتَنِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿١٨﴾ وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿١٩﴾ وَبِرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٢٠﴾ وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٢١﴾ ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ ؑ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٢٢﴾ مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَلَدٍ سُبْحٰنَهُ ؕ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٢٣﴾ وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٢٤﴾ فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٢٥﴾ ﴿

سورة مريم: 16-37

ความว่า และจงกล่าวถึง (เรื่องของ)มัรยัมที่อยู่ในคัมภีร์ เมื่อนางได้ปลื้มตัวออกจากห่มุญาติของนางไป ยังมุมหนึ่งทางตะวันออก(ของบัยตุลมักศิ) [16] แล้วนางได้ใช้มันกั้นให้ห่างพ้นจากพวกเขาแล้วเราได้ส่งวิญญาณของเรา(ญิบรีล) ไปยังนางแล้ว เราได้จำแลงตนแก่นางให้เป็นชายอย่างสมบูรณ์ [17] นางกล่าวว่า แท้จริงฉันขอความคุ้มครองต่อพระเจ้าทรงกรุณาปรานีให้พ้นจากท่าน หากท่านเป็นผู้ยำเกรง [18] เขา (ญิบรีล)กล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นเพียงทูตแห่งพระเจ้าของเธอเพื่อฉันจะให้ลูกชายผู้บริสุทธิ์แก่เธอ [19] นางกล่าวว่า ฉันจะมีลูกได้อย่างไรทั้ง ๆที่ไม่มีชายใครมาแตะต้องฉันเลย และฉันก็ได้เป็นหญิงชู้ [20] เขา (ญิบรีล) กล่าวว่า กระนั้นก็เถิด พระเจ้าของเธอตรัสว่า มันง่ายสำหรับข้าและเพื่อเราจะทำให้เขาเป็นสัญญาคนหนึ่งสำหรับมนุษย์และเป็นความเมตตาจากเรา และนั่นเป็นกิจการที่ถูกกำหนดไว้แล้ว [21] แล้วนางได้ตั้งครรภ์และนางได้ปลื้มตัวออกไปพร้อมกับบุตรในครรภ์ยังสถานที่ไกลแห่งหนึ่ง [22] ความเจ็บปวดใกล้คลอดทำให้นางหลบไปที่โคนต้นอินทผลัมนางได้กล่าวว่า โอ้ ! หากฉันได้ตายไปเสียก่อนหน้านี้และฉันเป็นคนไร้ค่าถูกลืมเสียก็จะดี [23] ดังนั้นเขา (มะลาอิกะฮ์) ได้เรียกนางทางเบื้องล่างต้นอินทผลัมว่า อย่าได้เศร้าเสียใจ แน่นอนพระเจ้าของเธอทรงจัดอาหารไว้เบื้องล่างเธอแล้ว [24] และจงเขย่าต้นอินทผลัม ให้มันเอนมาทางตัวเธอ มันจะหล่นลงมาที่ตัวเธอเป็นอินทผลัมที่สุกน่ากิน [25] ฉะนั้นจงกิน จงดื่ม และจงทำจิตใจให้เบิกบานเถิด หากเธอเห็นมนุษย์คนใดก็จงกล่าวว่า ฉันได้บนบานด้วยการสงบนิ่งต่อพระเจ้าทรงกรุณาปรานี ฉันจะไม่พูดกับผู้ใดเลยวันนี้ [26] แล้วนางใดพามายังห่มุญาติของนางโดยอุ้มเขามาพวกเขา กล่าวว่า โอ้ มัรยัมเอ๋ย ! แท้จริงเธอได้นำเรื่องประหลาดมาแล้ว [27] โอ้ น้องหญิงของฮารูน พ่อของเธอมิได้เป็นชายชู้และแม่ของเธอก็มิได้เป็นหญิงไม่บริสุทธิ์ [28] นางชี้ไปทางเขา พวกเขา กล่าวว่า เราจะพูดกับผู้ที่อยู่ในเปลที่เป็นเด็กได้อย่างไร? [29] เขา (นบีอิซา) กล่าวว่า แท้จริงฉันเป็นบ่าวของอัลลอฮ์ พระองค์ทรงประทานคัมภีร์แก่ฉัน และทรงให้ฉันเป็นนบี [30] และพระองค์ทรงให้ฉันได้รับความจำเริญ ไม่ว่าฉันจะอยู่ ณ ที่ใด และทรงสั่งเสียให้ฉันทำการละหมาดและจ่ายซะกาตราบที่ฉันมีชีวิตอยู่ [31] และทรงให้ฉันทำดีต่อมารดาของฉัน และจะไม่ทรงทำให้ฉันเป็นผู้หยิ่งโส ผู้เลวทรามต่ำช้า [32] และความศานติงมีแก่ฉัน วันที่ฉันถูกคลอด และวันที่ฉันตายและวันที่ฉันถูกฟื้นขึ้นให้มีชีวิต

ใหม่[33] นั่นคืออิซาบุตรของมัรยัม มันเป็นคำบอกเล่าที่จริง ซึ่งพวกเขายังมีความสงสัยกันอยู่[34] ไม่เป็นการบังควรสำหรับอัลลอฮ์ที่พระองค์จะทรงตั้งผู้ใดเป็นพระบุตร มหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ท่าน !เมื่อพระองค์ทรงกำหนดกิจการใด พระองค์จะตรัสแก่มັນว่า จงเป็น แล้วมันก็จะเป็นอย่างนั้นมา[35] และแท้จริงอัลลอฮ์คือพระเจ้าของฉันทและพระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจงเคารพภักดีพระองค์เถิด นี่คือทางอันเที่ยงตรง[36] คณะต่าง ๆ ได้ขัดแย้งระหว่างกัน ดังนั้นความหายนะจะประสบแก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเมื่อมีการชุมนุมแห่งวันอันยิ่งใหญ่เถิด[37]

(สุเราะฮ์มัรยัม :16-37)

อายะฮ์ข้างต้นกล่าวถึงการบังเกิดพระนางมัรยัมและนบีอิซาโดยไม่มีบิดา เพื่อแสดงให้เห็นชาวอิสราเอลยอมรับในเดชานุภาพและอำนาจของอัลลอฮ์อยู่เหนือทุกสิ่ง แต่พวกเขาจะสงสัยกลับกล่าวตำหนิพระนางมัรยัมมารดาของนบีอิซาว่าเป็นหญิงชั่ว เมื่อนบีอิซาเติบโตพร้อมปาฏิหาริย์ต่างๆพวกเขา ก็ยกย่องท่านเป็นบุตรของพระเจ้า นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวถึงพระนางมัรยัมว่า

(خير نسائها مريم ابنة عمران، وخير نسائها خديجة)

ความว่า ประเสริฐที่สุดของบรรดาสตรีคือมัรยัมบุตรอิมรอน(มารดานบีอิซา)และสตรีประเสริฐที่สุดคือพระนางเคาะดีเยฮ์(ภรรยาของนบี)

(รายงานโดยบุคอรีฮ์ หมายเลข 3249)

อายะฮ์ดังกล่าวบอกถึงนบีอิซามีได้เป็นบุตรของช่างไม้โจเซฟหรือบุตรของพระเจ้าเหมือนที่ปรากฏในพระคัมภีร์เก่า(โตราห์)และประวัติศาสตร์ทั่วไป นอกจากนั้นอัลกุรอานยังกล่าวถึงเนื้อหาสาระคำสอนของนบีอิซา(เยซู)ที่ได้รับมาจากอัลลอฮ์ผู้เป็นเจ้าของคือคัมภีร์อินญิล เช่นเดียวกับกล่าวถึงการแสดงจุดยืนอันชัดเจนของนบีอิซาต่อการเป็นป่าวของอัลลอฮ์เพียงองค์เดียว โดยท่านคือผู้เผยแผ่อัลอิสลามกับกลุ่มยะฮูดีย์และประชาชนตามแนวทางของอัลลอฮ์ ﷻ โดยมีปาฏิหาริย์ต่างๆเป็นสิ่งยืนยันการเป็นนบี นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่า

(والذي نفسي بيده، ليوشكن أن ينزل فيكم ابن مريم حكما عدلا، فيكسر الصليب، ويقتل الخنزير،

ويضع الجزية، ويفيض المال حتى لا يقبله أحد، حتى تكون السجدة الواحدة خير من الدنيا وما فيها)

ความว่า ขอสาบานต่อชีวิตฉันอยู่ในเงื้อมมือของพระองค์ บุตรพระนางมัรยัม(อิซา)เกือบจะถูกส่งลงมาสภาพเป็นผู้ตัดสินที่ยุติธรรม ดังนั้นเขาจะทำลายไม้กางเขน นำสุกร วางภาษี และกระจายทรัพย์สินจนไม่มีใครจะได้รับมันจนกว่าการสูญุด(แสดงความจงรักภักดีต่ออัลลอฮ์)เพียงหนึ่งเดียวนั้นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในโลกและทุกสิ่งที่มีอยู่ในโลก

(รายงานโดยบุคอรีฮ์ หมายเลข 3264)

Ibn Kathir กล่าวว่า “ อิบน์อับบาสกล่าวว่าอิซาบุตรพระนางมัรยัมไม่พูดเลยหลังจากที่พระองค์ได้พูดในวัยเด็ก(ตอบคำถามวงศวานอิสราเอล)จนกระทั่งถึงวัยหนุ่ม อัลลอฮ์ทรงทำให้คำพูดของท่านเต็มไปด้วยวิทย์ปัญญา หลักการและเหตุผล โดยเฉพาะสิ่งเกี่ยวกับมารดาของท่าน ซึ่งพวกเขาจะสงสัย

มักจะเรียกท่านว่าลูกนอกสมรสหรือลูกของหญิงคิดประเวณี เมื่อท่านอายุได้ 7 ปี มารดาได้ส่งให้ไปศึกษาคัมภีร์กับอบูญาคูด(นักปราชญ์) ท่านได้เรียนรู้สิ่งต่างๆอย่างรวดเร็ว อิบน์ญะรีรกล่าวว่า นบีอิซาได้ การประทานคัมภีร์อันฉีกขณะมีอายุได้ 30 ปีและมีชีวิตอยู่เพียง 33 ปีหลังจากนั้นท่านจึงยกขึ้นสู่ชั้นฟ้า” (Ibn Kathir , 1989 : 71-72) ซึ่งจะกล่าวต่อไป

พระบุตร

แม้ว่าการเกิดของอิซาโดยไม่มีบิดาจะเป็นสัญญาณบอกถึงเดชานุภาพของอัลลอฮ์ และการประกาศของอิซาตั้งแต่วัยเด็กว่าเป็นเพียงบ่าวของอัลลอฮ์ และเป็นผู้นำบัญญัติจากอัลลอฮ์มาเผยแผ่ ก็จุดยืนอันชัดเจน แต่แรงศรัทธาของยะฮูดีต่อพระยะโฮวาทำให้พวกเขายังปฏิเสธอัลลอฮ์โดยอ้างว่าพระเจ้าทรงมีบุตรและคนหนึ่งจากบรรดาบุตรของพระองค์คืออิซา(เยซู)ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۗ لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ۝۸۸ تَكَادُ السَّمَوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَخَجِرُوا أَجْبَالٌ هَذًا ۝۸۹ أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ۗ وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ۗ إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتَى الرَّحْمَنِ عَبْدًا ۗ لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ۗ وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا ۗ﴾

سورة مريم : 88-95

ความว่า และพวกเขา กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงตั้งพระบุตรขึ้นเพื่อพระองค์[88] แน่นนอนที่สุด พวกเจ้าได้นำมาซึ่งสิ่งร้ายแรงยิ่งใหญ่อ[89] บรรดาชั้นฟ้าแทบจะพังทลายลงมาและแผ่นดินก็แทบจะถล่ม ลึกลงไป และขุนเขาทั้งหลายแทบจะยุบถลายลงมาเป็นเสี่ยง ๆ[90] ที่พวกเขาอ้างพระบุตรแก่พระผู้ทรงกรุณาปรานี[91] และไม่เป็นการบังควรแก่พระผู้ทรงกรุณาปรานี ซึ่งพระองค์จะทรงตั้งพระบุตรขึ้น[92] ไม่มีผู้ใดในชั้นฟ้าทั้งหลายและแผ่นดินเว้นแต่เขาจะมายังพระผู้ทรงกรุณาปรานีในฐานะบ่าวคนหนึ่ง[93] แน่นนอนที่สุดพระองค์ทรงรอบรู้ถึงพวกเขาและทรงนับพวกเขาอย่างถี่ถ้วนไว้แล้ว[94]และทุกคนในพวกเขาจะมายังพระองค์ในวันกิยามะฮ์อย่างโดดเดี่ยว[95]

(สุเราะฮ์มัยม : 88-95)

ยะฮูดีไม่เพียงจะกล่าวหาว่าอิซาเป็นบุตรของพระเจ้าเท่านั้น แต่พวกเขายังแอบอ้างว่า บรรดาอะลาอิกะฮ์คือบุตรพระเจ้าเช่นกันดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ۗ سُبْحٰنَهُ ۗ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُونَ ۗ لَا يَسْـَٔفُونَهُ ۗ بِالْقَوْلِ ۗ هُمْ بِأَمْرِهِ يَعْـَٔمَلُونَ ۗ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُونَ ۗ إِلَّا لِمَنِ أَرْتَضَىٰ ۗ وَهُمْ مِّنْ حَشِيَّتِهِ ۗ مُشْفِقُونَ ۗ وَمَنْ يَقُلْ مِنْهُمْ إِنِّي إِلٰهٌ مِّنْ دُونِهِ ۗ فَذٰلِكَ نَجْزِيهِ جَهَنَّمَ ۗ كَذٰلِكَ نَجْزِي الظَّالِمِينَ ۗ﴾

سورة الانبياء : 26-29

ความว่า และพวกเขา(บรรดาพวกตั้งภาคี) กล่าวว่า พระผู้ทรงกรุณาปรานีทรงเอามะลาอิกะฮ์เป็นพระ
บุตรมหาบริสุทธิ์แห่งพระองค์ แต่ว่าพวกเขา (มะลาอิกะฮ์) เป็นเพียงบ่าวผู้มีเกียรติ [26] พวกเขาจะไม่ซึ่ง
กล่าวก่อนพระองค์กล่าว และพวกเขาจะปฏิบัติตามพระบัญชาของพระองค์เท่านั้น[27] พระองค์ทรงรอบ
รู้ สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าพวกเขา และสิ่งที่อยู่เบื้องหลังพวกเขา และพวกเขาจะไม่ให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ใด
นอกจากผู้ที่พระองค์ทรงพอพระทัย และเนื่องจากความกลัวพวกเขาจึงเนื้อตัวสั่น[28] และผู้ใดในหมู่
พวกเขาที่กล่าวว่า แท้จริงฉันคือพระเจ้าอื่นจากพระองค์ เขาผู้นั้นเราจะตอบแทนลงโทษด้วยนรกเช่นนั้น
แหละเราตอบแทนบรรดาผู้อธรรม [29]

(สุเราะฮ์อัลอัมบียาฮ์ : 26-29)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبْدُ الرَّحْمَنِ إِنْتًا أَشْهَدُوا خَلَقَهُمْ سَتُكْتَبُ شَهْدُهُمْ وَهُمْ يُسْأَلُونَ ﴿١٩﴾ وَقَالُوا
لَوْ شَاءَ الرَّحْمَنُ مَا عَبَدْنَاهُمْ مَا لَهُمْ بِذَلِكَ مِنْ عِلْمٍ إِنْ هُمْ إِلَّا تَخْرُصُونَ ﴿٢٠﴾﴾

سورة الزحرف : 19-20

ความว่า และพวกเขาได้ทำให้มะลาอิกะฮ์ซึ่งพวกเขาเป็นบ่าวของพระผู้ทรงกรุณาปรานีเป็นเพศ
หญิง พวกเขาได้เห็นเป็นพยานในการสร้างพวกเขาทั้งหลาย (มะลาอิกะฮ์) กระนั้นหรือ ? การเป็นพยาน
ของพวกเขาจะถูกบันทึกไว้และพวกเขาจะถูกสอบสวน [19] และพวกเขากล่าวอีกว่า หากพระผู้ทรง
กรุณาปรานีทรงประสงค์พวกเราจะไม่เคารพสักการะพวกเขาดอก (มะลาอิกะฮ์) พวกเขาไม่มีความรู้
อันใดในเรื่องนั้น พวกเขาไม่มีอะไรเลยนอกจากคาดคิดเอาเองเท่านั้น [20]

(สุเราะฮ์อัลซุคฺรฺฟ : 19-20)

และปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿فَاسْتَفْتَيْهِمْ الْرَبِّكَ الْبَنَاتُ وَلَهُمُ الْبَنُونَ ﴿١٤٩﴾ أَمْ خَلَقْنَا الْمَلَائِكَةَ إِنْتًا وَهُمْ شَاهِدُونَ ﴿١٥٠﴾ أَلَا لَهُمْ
مِنْ إِيَّاهُمْ لَيَقُولُونَ ﴿١٥١﴾ وَلَدَ اللَّهِ وَإِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١٥٢﴾ أَصْطَفَى الْبَنَاتِ عَلَى الْبَنِينَ ﴿١٥٣﴾ مَا لَكُمْ كَيْفَ
تَحْكُمُونَ ﴿١٥٤﴾ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٥٥﴾ أَمْ لَكُمْ سُلْطَنٌ مُبِينٌ ﴿١٥٦﴾ فَأَتُوا بِكِتَابِكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٥٧﴾ وَجَعَلُوا
بَيْنَهُ وَبَيْنَ الْجَنَّةِ نَسَبًا ﴿١٥٨﴾ وَلَقَدْ عَلِمَتِ الْجِنَّةُ إِِنَّهُمْ لَمُحْضَرُونَ ﴿١٥٩﴾ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٦٠﴾ إِنْ عِبَادَ اللَّهِ
الْمُخْلِصِينَ ﴿١٦١﴾﴾

سورة الصافات : 149-160

ความว่า คังนั้น(มุฮัมมัด)จึงถามพวกเขาชื่อว่า พระเจ้าของเจ้ามีบุตรหญิงหลายคนและพวกเขามีบุตรชาย
หลายคนกระนั้นหรือ? [149] หรือว่าเราได้สร้างมะลาอิกะฮ์เป็นเพศหญิง โดยที่พวกเขาได้เห็นเป็นพยาน
[150] ฟังทราบเถิด แท้จริงพวกเขานั้นเนื่องจากการกล่าวเท็จของพวกเขาพวกเขาจึงกล่าวว่า[151]อัลลอฮ์
ทรงให้กำเนิดบุตรชาย และแท้จริงพวกเขานั้นเป็นผู้กล่าวเท็จอย่างแน่นอน[152] อัลลอฮ์ทรงเลือกบุตร

หญิงแทนบุตรชายกระนั้นหรือ? [153] เกิดอะไรขึ้นแก่พวกเขา! ทำไมพวกเขาจึงตัดสินเช่นนั้น[154] พวกเขามีใคร่ครวญดูบ้างหรือ?[155] หรือว่าพวกเขามีหลักฐานอันชัดเจน?[156] ดังนั้น พวกเจ้าจงนำ คัมภีร์ของพวกเขามาแสดงหากพวกเขาเป็นผู้สัตย์จริง[157] และพวกเขากล่าวอ้างความสัมพันธ์ (ทาง เครือญาติ) ระหว่างพระองค์กับพวกญิน และโดยแน่นอนพวกญินรู้ว่า แท้จริงพวกมันจะถูกนำตัวมา ปรากฏต่อหน้าอัลลอฮ์ (เพื่อการลงโทษ) [158] มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่อัลลอฮ์ จากสิ่งที่พวกเขากล่าวอ้าง [159] เว้นแต่ปวงบ่าวของอัลลอฮ์ผู้ซื่อสัตย์[160]

(สุเราะฮ์อัศศ็อฟฟาต : 149-160)

พวกเขาขอยกบรรดาญินเป็นบุตรแห่งพระเจ้า ทั้งๆที่สิ่งมีชีวิตเหล่านี้คือสิ่งที่ถูกพระองค์ ทรงสร้างขึ้นมา อัลกุรอานได้กล่าวถึงหลักการศรัทธาของยะฮูดีที่ว่า

﴿وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ الْجِنَّ وَخَلَقَهُمْ وَخَرَقُوا لَهُ بَنِينَ وَبَنَاتٍ بِغَيْرِ عِلْمٍ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَى عَمَّا يُصِفُونَ ﴿١٠٠﴾
بَدِيعَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ أَنَّى يَكُونُ لَهُ وَلَدٌ وَلَمْ تَكُن لَّهُ صَاحِبَةٌ وَخَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿١٠١﴾
ذَٰلِكُمْ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ ﴿١٠٢﴾ لَا تَدْرِكُهُ الْبَصَرُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْبَصَرَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿١٠٣﴾﴾

سورة الانعام : 100-103

ความว่า และพวกเขาได้ให้มีขึ้นแก่อัลลอฮ์ ซึ่งบรรดาภาคีแห่งญิน ทั้งๆที่พระองค์ทรงบังเกิดพวกเขา แต่พวกเขาอุปโลกน์ให้แก่พระองค์ซึ่งบรรดาบุตรชายและบรรดาบุตรหญิงโดยปราศจากความรู้พระองค์ ทรงบริสุทธิ์ และทรงสูงส่งเกินกว่าที่พวกเขาจะกล่าวให้ลักษณะกัน[100] พระผู้ทรงประคอง บรรดาชั้นฟ้าและแผ่นดิน อย่างไรก็ตามที่พระองค์จะทรงมีพระบุตรโดยที่พระองค์มิได้ทรงมีคู่ครอง? และพระองค์นั้นทรงบังเกิดทุกสิ่งทุกอย่าง และพระองค์ก็ทรงรู้ในทุกสิ่งทุกอย่างด้วย[101] นั่นแหละคืออัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าของพวกเขา ไม่มีผู้ควรได้รับการเคารพสักการะนอกจากพระองค์ผู้ทรงบังเกิดทุกสิ่งทุกอย่างเท่านั้น พวกเจ้าจงเคารพสักการะพระองค์เถิด และพระองค์ทรงเป็นผู้รับมอบหมายให้คุ้มครองรักษาในทุกสิ่งทุกอย่าง[102] สายตาทั้งหลายย่อมไม่ถึงพระองค์ แต่พระองค์ทรงถึงสายตาเหล่านั้นและพระองค์ก็เป็นผู้ที่ทรงปรานีผู้ทรงรอบรู้อย่างถ่องแท้[103]

(สุเราะฮ์อันอาม : 100-103)

นอกจากนั้นยะฮูดีก็ได้ยกย่องบรรดานักปราชญ์ ผู้รู้ และบาทหลวงเป็นผู้มีเกียรติ บางคน ถูกยกย่องถึงขั้นเป็นบุตรแห่งพระเจ้า เช่น อุซัยร ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَقَالَتِ الْيَهُودُ عَزِيزُ ابْنِ اللَّهِ وَقَالَتِ النَّصْرَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ ذَٰلِكَ قَوْلُهُمْ بِأَفْوَاهِهِمْ
يُضَاهِئُونَ قَوْلَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ قَبْلُ قَتَلَهُمُ اللَّهُ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٣٠﴾ اتَّخَذُوا أَحْبَارَهُمْ وَرُهَبَانَهُمْ
أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ وَالْمَسِيحَ ابْنَ مَرْيَمَ وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا ۗ لَّا إِلَهَ إِلَّا هُوَ ۗ سُبْحٰنَهُ
عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣١﴾﴾

سورة التوبة : 30-31

ความว่า และชาวยิวได้กล่าวว่ายอชูร(นักปราชญ์ชาวยิว)เป็นบุตรของอัลลอฮ์ และชาวคริสต์กล่าว
ว่าอัลมะซีหฺ(นบีอีซา)เป็นบุตรของอัลลอฮ์ นั่นคือถ้อยคำที่พวกเขากล่าวขึ้นด้วยปากของพวกเขาซึ่งคล้าย
กับถ้อยคำของบรรดาผู้ที่ได้ปฏิเสธการศรัทธามาก่อน ขออัลลอฮ์ทรงสาปแช่งพวกเขาด้วยเถิด พวกเขา
ถูกหันเหไปได้อย่างไร[30] พวกเขาได้ยึดเอาบรรดานักปราชญ์ของพวกเขาและบรรดาบาทหลวงของ
พวกเขาเป็นพระเจ้าอื่นจากอัลลอฮ์ และยึดเอาอัลมะซีหฺบุตรของมัรยัมเป็นพระเจ้าด้วยทั้งๆที่พวกเขา มิได้
ถูกใช้นอกจากเพื่อการสักการะผู้ที่สมควรได้รับการเคารพสักการะแต่เพียงองค์เดียว ซึ่งไม่มีผู้ใดควร
ได้รับการเคารพสักการะนอกจากพระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงบริสุทธิ์จากสิ่งที่พวกเขาให้หมิ่นภาคินั้น[31]
(สุเราะฮ์อัตเตาบะฮ์ : 30-31)

การกล่าวอ้างว่าพระเจ้านั้นมีความผิดพลาดครั้งใหญ่เพราะสรรพสิ่งต่างๆ ล้วน
ถูกอัลลอฮ์สร้างขึ้นและจำเป็นต้องจงรักภักดีต่อพระองค์ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَقَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۗ سُبْحٰنَهُ ۗ بَلْ لَّهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَالْأَرْضِ ۗ كُلُّ لَّهُ قٰنِتُونَ ﴿١١٦﴾﴾

سورة البقرة : 116

ความว่า และพวกเขาถือว่า อัลลอฮ์ได้เอามนุษย์มาเป็นบุตร มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่พระองค์ ผู้ทรงอยู่เหนือ
สิ่งเช่นนั้น ความจริงอะไรก็ตามที่อยู่ในชั้นฟ้าและแผ่นดินล้วนเป็นของพระองค์และทุกสรรพสิ่ง ล้วน
ภักดีต่อพระองค์[116]

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 116)

ดังนั้นบุคคลใดที่กล่าวอ้างดังกล่าวจึงควรได้รับการลงโทษดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ۗ سُبْحٰنَهُ ۗ هُوَ الْعَزِيزُ ۗ لَهُ مَا فِي السَّمٰوٰتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ ۗ إِنِّ عِنْدَكُمْ مِّنْ
سُلْطٰنٍ ۖ بِهٰذَا ۗ أَتَقُولُونَ عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿١١٦﴾ ۗ قُلِ ابْنَ اللَّهِ يُفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا
يُفْلِحُونَ ﴿١١٧﴾ ۗ مَتَّعٌ فِي الدُّنْيَا ثُمَّ إِلَيْنَا مَرْجِعُهُمْ ثُمَّ نُنذِقُهُمُ الْعَذَابَ الشَّدِيدَ بِمَا كَانُوا يَكْفُرُونَ ﴿١١٨﴾﴾

ความว่า พวกเขาถือว่า อัลลอฮฺทรงแต่งตั้งพระบุตรมหาบริสุทธิ์พระองค์ท่าน พระองค์ทรงพอเพียงจากสิ่งใดที่อยู่ในชั้นฟ้าทั้งหลาย และที่อยู่ในแผ่นดินเป็นของพระองค์พวกท่านไม่มีหลักฐานใดในการกล่าวเช่นนี้ พวกท่านจะกล่าวร้ายต่ออัลลอฮฺในสิ่งที่พวกท่านไม่รู้กระนั้นหรือ ? [68] จงกล่าวเถิด (มุฮัมมัด) แท้จริงบรรดาผู้กล่าวเท็จต่ออัลลอฮฺนั้น พวกเขาจะไม่ประสบความสำเร็จดอก [69] ความเพิลิดเพลินในโลกนี้ แล้วพวกเขาก็กลับคืนมาสู่เรา และเราจะให้พวกเขาล้มรสการลงโทษอย่างหนัก เพราะเหตุที่พวกเขาปฏิเสธศรัทธา [69]

(สุเราะฮฺยูนุส : 68-70)

เรื่องบุตรของพระเจ้าทำให้ยะฮูดีแยกออกเป็น 2 กลุ่มคือกลุ่มยะฮูดีที่นับถือพระยะโฮวา เป็นเจ้าสูงสุดโดยไม่ยอมรับนับถือศาสดาเป็นบุตรของพระเจ้าจนกลายเป็น ศาสนายูดาย และกลุ่มยะฮูดีที่นับถืออัลมะซีห์ที่เป็นบุตรของพระเจ้าโดยเชื่อมั่นในหลักตรีเอกานุภาพถูกเรียกว่า ศาสนาคริสต์เถียน แม้ว่าหลักการศรัทธาของทั้งศาสนาจะแตกต่างกัน แต่ศาสนาทั้งสองมาจากชนกลุ่มเดียวกันคือชนชาติยะฮูดี (ยิว) และทั้งสองกลุ่มถูกอัลกุรอานเรียกว่า อะฮฺลุลคิตาบ

หลักตรีเอกานุภาพ (Trinity-التثليث)

นอกจากยะฮูดีจะศรัทธาว่า พระเจ้าทรงมีบุตรชาย(มนุษย์)บุตรสาว(มะลาอิกะฮฺ) พวกเขาที่ยึดหลักตรีเอกานุภาพ (Trinity-التثليث) กล่าวคือพวกเขาเชื่อว่า “ พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในดวงวิญญาณ 3 ดวงได้แก่พระบิดา(พระยะโฮวา) พระบุตร(อีซา)และพระจิต(มัยยิม) ” (Ibn Kathir , 1997 : 594) พวกเขาสามารถยึดมั่นและเคารพบูชาพระเจ้าในเวลาเดียวกัน 3 องค์ได้ และอาจกล่าวได้ว่าสิ่งสูงสุดของยะฮูดีกลุ่มนี้คือ พระบิดา พระบุตร และพระจิต ซึ่งเรียกว่าตรีเอกานุภาพ อันหมายถึงสามภาคของพระเจ้าที่รวมเป็นหนึ่งเดียวกัน อย่างไรก็ตามอัลลอฮฺ ﷻ ได้ทรงปฏิเสธหลักการศรัทธาดังกล่าวเพราะพระบุตรและพระจิตนั้นเป็นสิ่งที่อัลลอฮฺทรงบังเกิดเช่นเดียวกับมนุษย์และสรรพสิ่งต่างๆ ดังอัลกุรอานได้ระบุเพื่อยืนยันแก่อะฮฺลุลคิตาบ (ชาวกัมกีร์)ว่า

﴿يَتَأَهَّلَ الْكِتَابَ لَا تَعْلُوا فِي دِينِكُمْ وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ إِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ وَكَلِمَتُهُ أَلْقِنَهَا إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ فَآمِنُوا بِاللَّهِ وَرُسُلِهِ وَلَا تَقُولُوا ثَلَاثَةٌ انْتَهُوا خَيْرًا لَكُمْ إِنَّمَا اللَّهُ إِلَهُ وَاحِدٌ سُبْحَانَهُ أَنْ يَكُونَ لَهُ وَلَدٌ لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَكَفَى بِاللَّهِ وَكِيلًا ﴿١٧١﴾ لَنْ يَسْتَنْكِفَ الْمَسِيحُ أَنْ يَكُونَ عَبْدًا لِلَّهِ وَلَا الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ وَمَنْ يَسْتَنْكِفْ عَنْ عِبَادَتِهِ وَيَسْتَكْبِرْ فَسَيَحْشُرُهُمْ إِلَيْهِ جَمِيعًا ﴿١٧٢﴾ فَأَمَّا الَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ فَيُوَفِّيهِمْ

أَجْرَهُمْ وَيَزِيدُهُمْ مِّن فَضْلِهِ ۗ وَأَمَّا الَّذِينَ اسْتَنكَفُوا وَاسْتَكْبَرُوا فَيُعَذِّبُهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا وَلَا يَخِذُّونَ لَهُم
مِّن دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا ﴿١٧٣﴾

سورة النساء : 171-173

ความว่า ชาวคัมภีร์ทั้งหลาย(ชาวอะฮฺลุลกิตาบ)จงอย่าปฏิบัติให้เกินขอบเขตในศาสนาของพวกเขา และจงอย่ากล่าวเกี่ยวกับอัลลอฮฺนอกจากสิ่งที่เป็นจริงเท่านั้น แท้จริง อัลมะซีหฺ อีซาบุตรของมัรยัมนั้นเป็นเพียงศาสนทูตของอัลลอฮฺ และเป็นเพียงคำรัสของพระองค์ที่ได้ทรงกล่าวแก่มัรยัม และเป็นเพียงวิญญาณหนึ่งจากพระองค์เท่านั้น คังนั้นจงศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และบรรดาศาสนทูตของพระองค์เถิด และจงอย่ากล่าวว่ามีสามองค์เลย จงหยุดยั้งเสียเถิดมันเป็นสิ่งที่ยิ่งแก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮฺคือผู้ควรได้รับการเคารพสักการะแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้น พระองค์ทรงบริสุทธิปราศจากการมีพระบุตร สิ่งที่อยู่ในบรรดาชั้นฟ้าและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินนั้นเป็นสิทธิของพระองค์ทั้งสิ้น และเพียงพอแล้วที่อัลลอฮฺเป็นผู้ได้รับมอบหมายให้คุ้มครองรักษา [171] อัลมะซีหฺ(อีซา)นั้นจะไม่ยิ่งเป็นอันขาดที่จะเป็นบ่าวของอัลลอฮฺ และมะลาอิกะฮฺผู้ใกล้ชิด(พระองค์)ก็ไม่ยิ่งค้ำย และผู้ใดที่ยิ่งต่อการที่อับาดะฮฺต่อพระองค์ และยโสแล้วพระองค์ก็จะทรงชุมนุมพวกเขาไว้ยังพระองค์ทั้งหมด[172] ส่วนบรรดาผู้ที่ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีงามทั้งหลายนั้นพระองค์จะทรงตอบแทนพวกเขาโดยครบถ้วน ซึ่งรางวัลของพวกเขาและจะทรงเพิ่มให้แก่พวกเขาด้วย จากความกรุณาของพระองค์และส่วนบรรดาผู้ที่หยิ่งยโสนั้น พระองค์จะทรงลงโทษพวกเขาซึ่งการลงโทษอันเจ็บแสบ และพวกเขาจะไม่พบผู้คุ้มครองและผู้ช่วยเหลือใด สำหรับพวกเขาอื่นจากอัลลอฮฺ[173]

(สุเราะฮฺอันนิซาอ : 171-173)

จุดยืนของนบีอีซา (เยซู)

อัลกุรอานที่กล่าวมาข้างต้นบ่งบอกถึงจุดยืนของนบีอีซา(เยซู)ที่ชัดเจนตั้งแต่ด้วยเขาวคือการประกาศตัวว่าเป็นเพียงบ่าวที่ถูกอัลลอฮฺผู้ทรงเอกะสร้างขึ้นมาเท่านั้น และอัลลอฮฺทรงประทานคัมภีร์อินญิลและแต่งตั้งท่านเป็นนบีเผยแผ่ตามแนวทางบรรดานบีก่อนหน้า เพื่อช่วยเหลือ และปลดปล่อยมนุษยชาติให้หลุดพ้นจากความมมงาย หลงผิด ถูกกดขี่ อัลลอฮฺคือผู้ทรงสั่งเสียให้ท่านทำการละหมาด จ่ายซะกาต ทำความดีต่อบิดามารดา พระองค์คือผู้ทรงอำนาจเด็ดขาดในวันตอบแทน อัลกุรอานได้กล่าวถึงท่าทีของนบีอีซา ﷺ ที่มีต่อกลุ่มที่นับถือ Messiah เป็นบุตรของพระเจ้าว่า

﴿لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ ۗ وَقَالَ الْمَسِيحُ يَبْنِي إِسْرَائِيلَ ۖ أَعْبُدُوا اللَّهَ رَبِّي وَرَبَّكُمْ ۗ إِنَّهُ مَن يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَهُ النَّارُ ۖ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِن أَنْصَارٍ ﴿٧٦﴾﴾
 لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ ثَالِثُ ثَلَاثَةٍ ۚ وَمَا مِنْ إِلَهٍ إِلَّا إِلَهُ وَاحِدٌ ۚ وَإِن لَّمْ يَنْتَهُوا عَمَّا يَقُولُونَ لَيَمَسَّنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٧٧﴾ أَفَلَا يَتُوبُونَ إِلَى اللَّهِ وَيَسْتَغْفِرُونَهُ ۗ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٧٨﴾ مَا الْمَسِيحُ ابْنُ مَرْيَمَ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِن قَبْلِهِ الرُّسُلُ ۚ وَأُمُّهُ صِدِّيقَةٌ ۖ كَانَا يَأْكُلَانِ الطَّعَامَ ۗ انظُرْ كَيْفَ نَبَّيْنَا لَهُمُ الْآيَاتِ ثُمَّ انظُرْ أَنَّى يُؤْفَكُونَ ﴿٧٩﴾ قُلْ أَتَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ مَا لَا يَمْلِكُ لَكُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا ۗ وَاللَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿٨٠﴾ قُلْ يَتَاهَلَّ الْكِتَابُ لَا تَغْلُوا فِي دِينِكُمْ غَيْرِ الْحَقِّ وَلَا تَتَّبِعُوا أَهْوَاءَ قَوْمٍ قَدْ ضَلُّوا مِن قَبْلُ وَأَضَلُّوا كَثِيرًا وَضَلُّوا عَن سَوَاءِ السَّبِيلِ ﴿٨١﴾ لَعْنَةُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِن بَنِي إِسْرَائِيلَ عَلَى لِسَانِ دَاوُدَ وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ۚ ذَٰلِكَ بِمَا عَصَوْا وَكَانُوا يَعْتَدُونَ ﴿٨٢﴾ كَانُوا لَا يَتَنَاهَوْنَ عَن مُنْكَرٍ فَعَلُوهُ لَبِئْسَ مَا كَانُوا يَفْعَلُونَ ﴿٨٣﴾ تَرَى كَثِيرًا مِّنْهُمْ يَتَوَلَّوْنَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَبِئْسَ مَا قَدَّمَتْ لَهُمْ أَنفُسُهُمْ أَن سَخِطَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي الْعَذَابِ هُمْ خَالِدُونَ ﴿٨٤﴾ وَلَوْ كَانُوا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَالنَّبِيِّ ۖ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْهِ مَا أَخَذُوهُمْ أَوْلِيَاءَ ۚ وَلَٰكِن كَثِيرًا مِّنْهُمْ فَاسِقُونَ ﴿٨٥﴾ لَتَجِدَنَّ أَشَدَّ النَّاسِ عَدَاوَةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الْيَهُودَ وَالَّذِينَ أَشْرَكُوا ۗ وَلَتَجِدَنَّ أَقْرَبَهُم مَّوَدَّةً لِلَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ قَالُوا إِنَّا نَصْرِيُّ ۚ ذَٰلِكَ بِأَن مِّنْهُمْ قَسِيصِينَ وَرُهْبَانًا وَأَنَّهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٨٦﴾﴾

سورة المائدة : 72-82

ความว่า แท้จริงบรรดาผู้กล่าวว่า อัลลอฮ์คืออัลมะซีหฺบุตรของมัรยัมนั้น ได้ตกเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว และอัลมะซีหฺก็ได้กล่าวว่า วงศ์วานอิสรออีลเอ๋ย ! จงเคารพอิบาคะฮฺต่ออัลลอฮ์ผู้เป็นพระเจ้าของฉันทนและเป็นพระเจ้าของพวกท่านเถิด แท้จริงผู้ใดทำให้มีภาคีแก่อัลลอฮ์ แน่นอนอัลลอฮ์จะทรงให้สวรรค์เป็นที่ต้องห้ามแก่เขา และที่พำนักของเขานั้นคือนรก และสำหรับบรรดาผู้ธรรมนั้นย่อมไม่มีผู้ช่วยเหลือใด ๆ [72] แท้จริงบรรดาผู้ที่กล่าวว่า อัลลอฮ์เป็นผู้ที่สามของสามองค์นั้น ได้ตกเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธาแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่ควรได้รับการเคารพสักการะนอกจากผู้ที่ควรเคารพสักการะองค์เดียวเท่านั้น และหากพวกเขา มิหยุดยังจากสิ่งที่พวกเขากล่าวหา แน่นอนบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาในหมู่พวกเขาเหล่านั้นจะต้องประสบ การลงโทษอันเจ็บแสบ[73] พวกเขาจะไม่สำนึกผิดกลับเนื้อกลับตัวต่ออัลลอฮ์ และขออภัยโทษต่อ พระองค์กระนั้นหรือ? และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงอภัยโทษผู้ทรงเอ็นดูเมตตาเสมอ[74] อัลมะซีหฺบุตร

ของมัรยัมนั้นมิใช่ใครอื่นนอกจากเป็นศาสนทูตคนหนึ่งเท่านั้น เหมือนบรรดาศาสนทูตก่อนเขาที่ได้ ล่วงลับไป และมารดาของเขานั้นคือหญิงที่มีสัญจะวาจา ซึ่งทั้งสองนั้นรับประทานอาหาร จงดูเถิด (มุฮัมมัด) ว่าอย่างไรเล่าที่เราได้แจกแจงโองการต่าง ๆ แก่พวกเขา? และจงดูเถิดว่าอย่างไรเล่าพวกเขาจึง ถูกหันเหไปได้[75] จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า พวกท่านจะเคารพสักการะอื่นจากอัลลอฮฺ สิ่งซึ่งไม่มีอำนาจ ครอบครองอันตรายใด ๆ และประโยชน์ใด ๆ ไว้สำหรับพวกท่านกระนั้นหรือ ? และอัลลอฮฺนั้นคือผู้ทรง ได้ยินผู้ทรงรอบรู้ [76] จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)ว่า บรรดาผู้ได้รับคัมภีร์ทั้งหลายจงอย่าปฏิบัติให้เกิน ขอบเขตในศาสนาของพวกท่านโดยปราศจากความเป็นจริง และจงอย่าปฏิบัติตามความใคร่ใฝ่ต่ำของ พวกหนึ่งพวกใดที่พวกเขาได้หลงผิดมาก่อนแล้ว และได้ทำให้ผู้คนมากมายหลงผิดด้วย และพวกเขาก็ได้ หลงผิดไปจากทางอันเที่ยงตรง[77] บรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ศั่วนอิสราเอลนั้นได้ถูกสาปโดย ถ้อยคำของดาอูด และอิซาบุตรของมัรยัม นั่นก็เนื่องจากการที่พวกเขาฝ่าฝืนและที่พวกเขาเคยละเมิดกัน [78] ปรากฏว่าพวกเขาต่างไม่ห้ามปรามกันในเรื่องไม่ชอบที่พวกเขาได้กระทำมันขึ้น ช่างเลวร้ายจริง ๆ สิ่ง ที่พวกเขากระทำ[79] เจ้า (มุฮัมมัด) ก็จะได้เห็นมากมายในหมู่พวกเขาเป็นมิตรกับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา ช่างเลวร้ายจริง ๆ สิ่งในตัวของพวกเขาได้ประกอบลวงหน้าไว้สำหรับพวกเขา อันเป็นเหตุให้อัลลอฮฺทรง กริ้วพวกเขา และพวกเขาจะคงอยู่ในการลงโทษตลอดกาล[80] และหากพวกเขาศรัทธาต่ออัลลอฮฺและนบิ และสิ่งที่ถูกประทานลงมาแก่เขา แล้วพวกเขาก็จะไม่ยึดเอาเขาเหล่านั้นเป็นมิตรแต่ทว่ามากมายในหมู่ พวกเขานั้นเป็นผู้ที่ละเมิด [81] แน่แน่นอนเจ้าจะพบว่าหมู่ชนที่เป็นศัตรูอันรุนแรงแก่บรรดาผู้ที่ศรัทธานั้น คือชาวยิวและบรรดาผู้ที่ให้มีภาคีแก่อัลลอฮฺ และแน่นอนเจ้าจะพบว่าบรรดาผู้ที่มีความรักใคร่แก่บรรดาผู้ ที่ศรัทธาใกล้กว่า พวกเขานั้นคือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า แท้จริงพวกเราเป็นคริสต์ นั่นเพราะว่าในหมู่พวกเขา นั้นมีบรรดานักปราชญ์และบาทหลวง และเพราะว่าพวกเขาไม่เยอหยิ่ง[82]

(สุเราะฮ์อัลมาอิดะฮ์ : 72-82)

Ibn Kathir กล่าวถึงหลักการศรัทธาของชาวนะศอรอ(คริสต์)ว่า “ ชนกลุ่มหนึ่งจากเมือง นัจญ์รอนเดินทางมาหานบีมุฮัมมัด ﷺ และพวกเขากล่าวถึงตรีเอกานุภาพของพระเจ้า (Trinity-التثليث) โดยพวกเขาอ้างว่า อัลลอฮฺนั้นคือสิ่งเดียวที่มีอยู่ในสามสิ่งคือ พระเจ้า อีซา และพระนางมัรยัม ดังนั้น อัลลอฮฺได้ทรงประทานอาเยฮ์ดังกล่าวมาเพื่อยืนยันว่า นบิอีซา(เยซู)เป็นเพียงบ่าวของอัลลอฮฺเหมือนปวง บ่าวทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้นเหมือนการสร้างสรรพสิ่งทั้งมวล การบังเกิดนบิอีซาโดยไม่มีบิดา สำหรับพระองค์เหมือนกับการบังเกิดอาดัมบิดาแห่งมนุษยชาติมาจากดิน ” (Ibn Kathir , 1997 : 594) ดัง ปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ ۖ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٥١﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا

تُكُنُّ مِنَ الْمُكْمَرِينَ ﴿٥٢﴾﴾

ความว่า แท้จริงอุปมาของนบีอิซฮานันตั้งอุปมาของนบีอาดัม พระองค์ทรงบังเกิดเขาจากดิน และได้ทรง
คำรัสแก่เขาว่า จงเป็นขึ้นเกิด แล้วเขาก็เป็นขึ้น[59] ความจริง นั้นมาจากพระเจ้าของเจ้า (มุฮัมมัด) ดังนั้น
เจ้าจงอย่าเป็นคนหนึ่งในหมู่ผู้สงสัยเป็นอันขาด [60]

(สุเราะฮุอาลิอิมรอน :59-60)

แม้ว่าพวกยะฮูดี(ชาวยิว)และพวกนะศอรอ(ชาวคริสต์)พยายามที่จะก้าวล่วงล้ำสู่ความเป็น
เอกะของอัลลอฮ์และสร้างภาคีต่ออัลลอฮ์โดยอ้างว่าอิซฮานันเป็นบุตรของพระองค์ เพื่อชักจูง โน้มน้าวผู้คน
ให้เชื่อตามรูปแบบใหม่ของการศรัทธา โดยใช้ความต้องการของพวกเขาเป็นตัวกำหนดทิศทางปฏิบัติและ
หลักความเชื่อ แต่ความพยายามดังกล่าวไม่ประสบความสำเร็จเพราะอายะฮ์ดังกล่าวชี้ให้บรรดาผู้มีสติปัญญา
เห็นถึงพระเดชานุภาพของอัลลอฮ์ผู้ทรงสามารถเหนือทุกๆสิ่งคือ (1) การบังเกิดนบีอาดัมขึ้นมาโดยไม่มี
บิดาหรือมารดา (2)การบังเกิดพระนางฮาวา(อีฟ)มาจากอาดัมโดยไม่มีมารดา (3)การสร้างมนุษย์ขึ้นมา
โดยมีบิดาและมารดา (4)การสร้างนบีอิซฮานัน(เยชู)โดยไม่มีบิดา

นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวถึงความเป็นเอกะของอัลลอฮ์ผู้ทรงเดชานุภาพว่า

(كذبي ابن آدم ولم يكن له ذلك، وشتمني ولم يكن له ذلك، أما تكذبه إياي أن يقول: إني لن أعيده كما بدأت،

وأما شتمه إياي أن يقول: اتخذ الله ولدا، وأنا الصمد الذي لم ألد ولم أولد، ولم يكن لي كفواً أحد)

ความว่า มนุษย์นั้น ได้กล่าวหาโกหกกับฉันโดยพระองค์ไม่ได้เป็นเช่นนั้น และมนุษย์นั้น ได้กล่าวคำหิ
ฉันโดยพระองค์มิได้เป็นเช่นนั้น อันที่จริงการโกหกของมนุษย์น่าจะกล่าวว่ แท้จริงต่อไปฉันจะไม่
กลับไปหาฉันอีกเหมือนสิ่งทีฉันเคยเริ่มมัน และส่วนการคำหิฉันน่าจะกล่าวเรื่องพระเจ้าทรงมีบุตร
และเรา(อัลลอฮ์)มิได้เป็นผู้ให้กำเนิดบุตรและถูกกำเนิดมาเป็นบุตร และไม่สิ่งใดเหมาะสมกับเรา

(รายงานโดยบุคอรีฮ์ หมายเลข 4692)

ปาฏิหาริย์ของนบีอิซฮานัน

อัลลอฮ์ ﷻ ทรงประทานปาฏิหาริย์หลายอย่างให้แก่ นบีอิซฮานัน เพื่อยืนยันถึงความเป็นนบีที่
ได้รับมาจากการแต่งตั้งของอัลลอฮ์เพื่อเผยแผ่อิสลาม ไม่ว่าจะเป็นการเกิดโดยไม่มีบิดา การพูดได้
ตั้งแต่อยู่ในเปล การรักษาคนหูหนวกตาบอดให้หายเป็นปกติ การขออาหารลงมาจากฟากฟ้า การทำให้
ดินปั้นกลายเป็นนกบินได้และการได้รับคัมภีร์อินญิลดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿إِذْ قَالَ اللَّهُ يَعْيسَى ابْنَ مَرْيَمَ اذْكُرْ نِعْمَتِي عَلَيْكَ وَعَلَىٰ وَالِدَتِكَ إِذْ أَيَّدتُّكَ بِرُوحِ الْقُدُسِ تُكَلِّمُ النَّاسَ
فِي الْمَهْدِ وَكَهْلًا وَإِذْ عَلَّمْتُكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ
بِإِذْنِي فَتَنْفُخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِي وَتَبْرِئُ الْأَكْمَامَ وَاللَّبْرَصَ بِإِذْنِي وَإِذْ تُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِي وَإِذْ
كَفَفْتُ بَنِي إِسْرَائِيلَ عَنْكَ إِذْ جِئْتَهُم بِالْبَيِّنَاتِ فَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْهُمْ إِنْ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ ﴿١٠١﴾

وَإِذْ أَوْحَيْتُ إِلَى الْحَوَارِيِّينَ أَنْ ءَامِنُوا بِي وَبِرَسُولِي قَالُوا ءَامَنَّا وَأَشْهَدُ بِأَنَّنا مُسْلِمُونَ ﴿١١٠﴾ إِذْ قَالَ
 الْحَوَارِيُّونَ يَعْيسَى ابْنُ مَرْيَمَ هَلْ يَسْتَطِيعُ رَبُّكَ أَنْ يُنَزِّلَ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ ۗ قَالَ أَتَقُونِ اللَّهَ إِن
 كُنْتُمْ مُؤْمِنِينَ ﴿١١١﴾ قَالُوا نُرِيدُ أَنْ نَأْكُلَ مِنْهَا وَتَطْبِخَنَ قُلُوبُنَا وَنَعْلَمَ أَنْ قَدْ صَدَقْتُنَا وَنَكُونُ عَلَيْهَا مِنَ
 الشَّاهِدِينَ ﴿١١٢﴾ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ اللَّهُمَّ رَبَّنَا أَنْزِلْ عَلَيْنَا مَائِدَةً مِنَ السَّمَاءِ تَكُونُ لَنَا عِيدًا لِأَوَّلِنَا
 وَءَاخِرِنَا وَءَايَةً مِنْكَ وَارزُقْنَا وَأَنْتَ خَيْرُ الرَّازِقِينَ ﴿١١٣﴾ قَالَ اللَّهُ إِنِّي مُنزِّلُهَا عَلَيْكُمْ فَمَنْ يَكْفُرْ بَعْدُ مِنْكُمْ فَإِنِّي
 أَعَذِّبُهُ عَذَابًا لَّا أَعَذِّبُهُ أَحَدًا مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿١١٤﴾ ﴿١١٥﴾

سورة المائدة: 110-115

ความว่า จงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮฺทรงตรัสแก่อิซาบุตรของมัรยัมว่า จงรำลึกถึงความโปรดปรานของข้าที่มี
 ต่อเจ้าและมารดาของเจ้า และขณะที่ข้าได้สนับสนุนเจ้าด้วยวิญญูณอันบริสุทธิ์โดยที่เจ้าสามารถพูดกับ
 ประชาชนได้ขณะอยู่ในเปลและในวัยกลางคน และขณะที่ข้าได้สอนเจ้าซึ่งคัมภีร์และความมุ่งหมายแห่ง
 บัญญัติศาสนาและคัมภีร์เตารอตและคัมภีร์อินญีล และขณะที่เจ้าสร้างขึ้นจากดินตั้งรูปนกด้วยอนุมัตติของ
 ข้าแล้วเจ้าเป่าเข้าไปในรูปนกนั้นมันก็กลายเป็นนกด้วยอนุมัตติของข้า และขณะที่เจ้าทำให้คนตาบอดแต่
 กำเนิดและคนเป็นโรคผิวหนังหายด้วยอนุมัตติของข้า และขณะที่เจ้าทำให้บรรดาคนตายออกมาด้วยอนุมัตติ
 ของข้า และขณะที่ข้าได้ยับยั้งและหันเหวงศวานอิสรออิลออกจากเจ้าเมื่อเจ้านำบรรดาหลักฐานอันชัด
 แจ่มมายังพวกเขาแล้วบรรดาผู้ฝ่าฝืนในหมู่พวกเขาก็กล่าวว่า สิ่งนี้มีไช้อื่นใดนอกจากมายากลอันชัดแจ่ม
 เท่านั้น [110] และจงรำลึกถึงขณะที่ข้าได้คลายแก่บรรดาอัลฮะวารียีน(บรรดาผู้เชื่อมั่นคอยช่วยเหลือ)ว่า
 จงศรัทธาต่อข้าและต่อศาสนทูตของข้าเถิด พวกเขากล่าวว่า พวกข้าพระองค์ศรัทธากันแล้วและโปรดได้
 ทรงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริงพวกข้าพระองค์นั้นเป็นผู้สวามิภักดิ์(ต่อพระองค์)[111] ขณะที่อัลฮะวารียูน
 กล่าวว่า โอ้อิซาบุตรของมัรยัม! พระเจ้าของท่านสามารถที่จะให้สำรับอาหารจากฟากฟ้าลงมาแก่พวกเรา
 ไหม ? เขากล่าวว่า พวกเจ้าจงยำเกรงอัลลอฮฺหากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา[112] พวกเขากล่าวว่า พวกเรา
 ต้องการที่จะบริโภคนอกจากนั้นและที่จะให้หัวใจของพวกเราสงบ และที่พวกเราจะได้รู้ว่าท่านได้พูดจริงแก่
 พวกเราและที่พวกเราจะได้เป็นพยานยืนยันในเรื่องนั้นด้วย[113]อิซาบุตรของมัรยัม ได้กล่าวว่า ข้า
 แต่อัลลอฮฺผู้เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ !โปรดได้ทรงประทานลงมาแก่พวกข้าพระองค์สำรับอาหารจาก
 ฟากฟ้าด้วยเถิดจะได้เป็นวันรื่นเริงแก่พวกข้าพระองค์แก่คนแรกของพวกข้าพระองค์และคนสุดท้ายของ
 พวกข้าพระองค์ และจะได้เป็นสัญญาณหนึ่งจากพระองค์ และโปรดได้ทรงประทานปังจัยยังชีฟแก่พวก
 ข้าพระองค์ด้วยเถิด และพระองค์คือผู้ที่คัดเลือกในหมู่ผู้ประทานปังจัยยังชีฟทั้งหลาย[114] อัลลอฮฺทรง
 ตรัสว่า แท้จริงข้าจะให้มันลงมาแก่พวกเจ้า ผู้ใดในหมู่พวกเจ้าปฏิเสธศรัทธาหลังจากนั้น แน่นอนข้าจะ
 ลงโทษเขาด้วยโทษที่ข้าไม่เคยลงโทษแก่ผู้ใดในประชาชาติทั้งหลายมาก่อน[115]

อัลลอฮฺ ﷻ ทรงสอนนบีอิซาให้รู้จักคัมภีร์เตารอตและคัมภีร์อินญีล การเขียนการอ่าน และความรู้ความเข้าใจอันถูกต้อง เพื่อยืนยันความสอดคล้องกันระหว่างคัมภีร์ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า ﴿وَيُعَلِّمُهُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَالتَّوْرَةَ وَالْإِنْجِيلَ﴾ ﴿٤٨﴾ وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنِّي قَدْ جِئْتُكُمْ بِبَيِّنَاتٍ مِّن رَّبِّكُمْ أَنِّي أَخْلُقُ لَكُمْ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ فَأَنْفُخُ فِيهِ فَيَكُونُ طَيْرًا بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُبْرِئُ الْأَكْمَهَ وَالْأَبْرَصَ وَأُحْيِي الْمَوْتَىٰ بِإِذْنِ اللَّهِ وَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا تَأْكُلُونَ وَمَا تَدَّخِرُونَ فِي بُيُوتِكُمْ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لَّكُمْ إِن كُنتُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٤٩﴾ وَمُصَدِّقًا لِّمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَلَأَجَلَ لَكُمْ بَعْضَ الَّذِي حُرِّمَ عَلَيْكُمْ وَجِئْتُكُمْ بِبَيِّنَاتٍ مِّن رَّبِّكُمْ فَاتَّقُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا أَمْرًا ﴿٥٠﴾ إِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوهُ هَٰذَا صِرَاطٌ مُّسْتَقِيمٌ ﴿٥١﴾ فَلَمَّا أَحَسَّ عِيسَىٰ مِنْهُمُ الْكُفْرَ قَالَ مَنْ أَنْصَارِي إِلَى اللَّهِ قَالَ الْحَوَارِيُّونَ نَحْنُ أَنْصَارُ اللَّهِ ءَامَنَّا بِاللَّهِ وَأَشْهَدُ بِأَنَّا مُسْلِمُونَ ﴿٥٢﴾ رَبَّنَا ءَامَنَّا بِمَا أَنْزَلْتَ وَاتَّبَعْنَا الرَّسُولَ فَاكْتُبْنَا مَعَ الشَّاهِدِينَ ﴿٥٣﴾

سورة ال عمران : 48-53

ความว่า และพระองค์จะทรงสอนเขา การเขียนและความรู้อันถูกต้องและสอนคัมภีร์เตารอตและคัมภีร์อินญีล[48] และให้เป็นศาสนทูต(นบีอิซา) ไปยังวงศ์วานอิสราเอล(โดยที่เขาจะกล่าวว่)แท้จริงนั้น ได้นำสัญญาณหนึ่งจากพระเจ้าของพวกท่านมายังพวกท่าน โดยที่ฉันจะจำลองขึ้นจากดินให้แก่พวกท่านดังรูปนก ดังนั้นฉันจะเป่าเข้าไปในดิน มันก็จะกลายเป็นนกด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และฉันจะรักษาคนตาบอดแต่กำเนิด และคนเป็นโรคเรื้อนและฉันจะให้ผู้ที่ตายแล้วมีชีวิตขึ้นด้วยอนุมัติของอัลลอฮฺ และฉันจะบอกพวกท่านถึงสิ่งที่พวกท่านไว้ในบ้านของพวกท่าน แท้จริงในนั้นมีสัญญาณหนึ่งสำหรับพวกท่าน หากพวกท่านเป็นผู้ศรัทธา[49] และฉันจะเป็นผู้มายืนยันสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าของฉัน อันได้แก่คัมภีร์เตารอต และเพื่อที่ฉันจะได้อนุมัติแก่พวกท่านซึ่งบางสิ่งที่ถูกห้ามแก่พวกท่าน และฉันได้นำสัญญาณหนึ่งจากพระเจ้าของท่านมายังพวกท่าน ดังนั้นจึงยำเกรงอัลลอฮฺเถิด และจงเชื่อฟังฉัน [50] แท้จริงอัลลอฮฺคือพระเจ้าของฉันและพระเจ้าของพวกท่าน ดังนั้นจงอับาดะฮฺ(ปฏิบัติด้วยความจงรักภักดี)ต่อพระองค์เถิด นี่แหละคือทางอันเที่ยงตรง[51] เมื่อนบีอิซาว่า มีการปฏิเสธศรัทธาเกิดขึ้นในหมู่พวกเขา (คือหมู่พวกยิว) จึงได้กล่าวว่า ใครบ้างจะเป็นผู้ช่วยเหลือฉันไปสู่อัลลอฮฺ บรรดาสาวกผู้บริสุทธิ์ใจกล่าวว่า พวกเราคือผู้ช่วยเหลืออัลลอฮฺ พวกเราศรัทธาต่ออัลลอฮฺ และท่านจงเป็นพยานด้วยว่า แท้จริงพวกเรานั้น คือผู้น้อมตาม[52] ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พวกข้าพระองค์ศรัทธาแล้วต่อสิ่งที่พระองค์ได้ประทานลงมา และพวกข้าพระองค์ก็ได้ปฏิบัติตามศาสนทูต โปรดทรงบันทึกพวกข้าพระองค์ร่วมกับบรรดาพวกที่กล่าวปฏิญาณยืนยันทั้งหลายด้วยเถิด[53]

(สุเราะฮฺอาลิอิมรอน : 48-53)

ปาฏิหาริย์ต่างๆคือความโปรดปรานของอัลลอฮ์ที่ทรงประทานให้แก่คนบีฮิซา เพื่อสร้างประโยชน์ต่อมนุษย์ และเพื่อยืนยันว่าท่านคือบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งจากอัลลอฮ์ให้เป็นผู้เผยแผ่อัลอิสลามอย่างแท้จริง โดยท่านยึดมั่นและศรัทธาต่ออัลลอฮ์เช่นเดียวกับบรรดานบีมุฮัมมัดที่ผ่านมา แต่วงศ์วานอิสราเอลบางกลุ่มกล่าวหาว่าเป็นเรื่องโกหก พวกเขาปฏิเสธจนเป็นเหตุทำให้พวกเขาได้รับการลงโทษเป็นความแตกแยกและตกต่ำในเวลาต่อมา ในเวลาเดียวกันเหมือนบีฮิซาถามวงศ์วานอิสราเอลว่าบุคคลใดบ้างจะเป็นผู้คอยช่วยเหลือเราเผยแผ่ศาสนาและแนวทางของอัลลอฮ์ ฝ่ายที่ศรัทธาต่อท่านแสดงตนเพื่อปกป้องท่านและอัลอิสลามคนกลุ่มนี้เรียกว่า อัลฮะวารีย์ฮุน *الحواريون* หมายถึงสาวกที่เชื่อมั่นและคอยช่วยเหลือทั้ง 12 คนตามที่ปรากฏในพระคัมภีร์เก่าได้แก่ ซีโมน แอนดรูว์ ยากอบ จอห์น ฟิลิป เมธไนซา บาร์โธโลมิว มัทธีว ทอมัส เจมส์ ซีโมน จูดัน และอิสคาริโอท แต่ในที่สุดหลายคนจากพวกเขาได้บิดเบือนเจตนารมณ์ของคำสอนที่มาจากท่าน

แผนกำจัดคนบีฮิซา

บทบาทคนบีฮิซา(เยซู)ในการเผยแผ่ศาสนาอัลอิสลาม โดยท่านปฏิเสธความเชื่อของกลุ่มยะฮูดีย์ที่ศรัทธาต่อพระยะโฮวา และปฏิเสธความเชื่อเกี่ยวกับบุตรของพระเจ้าของคนที่มีนบถศาสนาคริสต์ สร้างความไม่พอใจความเจ็บแค้นต่อพวกยะฮูดีย์เป็นอย่างมาก เนื่องจากคนบีฮิซาคัดค้านความเชื่อและความคิดผิดๆของพวกเขา พวกเขาจึงรวมตัวกันเป็นปฏิปักษ์และพยายามหาวิธีกำจัด นบีฮิซา พวกเขาอาศัยอำนาจของคณะผู้พิพากษาของชาวอิสราเอลออกหมายจับคนบีฮิซา และตัดสินใจว่าท่านมีความผิดฐานแอบอ้างเป็นศาสดาและต้องถูกประหารชีวิตดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَمَكْرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ ﴿٥٤﴾ إِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ إِنِّي جَاعِلُكَ لِلنَّاسِ آيَةً وَأَنْتَ كَافِرٌ ۗ ﴿٥٥﴾ وَمَنْ يَتَّبِعْكَ فَسَوْفَ يَنْتَحِبْ إِلَيْكَ فِى الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَمَنْ يُضَلِّبْكَ فَبِمَا كَفَرْتُمْ فَيَنْزِلُ بِهِ السَّيْلُ مِنَ السَّمَاءِ يَلْفُوفًا سَاهِقًا عَلَى رَأْسِهِ يَعْصَ بِنُوحِ كَلِمَتٍ أُنزِلَتْ وَأَنْتَ مِنَ الْمَكْرُورِينَ ﴿٥٦﴾ وَمَنْ يُضَلِّبْكَ فَبِمَا كَفَرْتُمْ فَيَنْزِلُ بِهِ السَّيْلُ مِنَ السَّمَاءِ يَلْفُوفًا سَاهِقًا عَلَى رَأْسِهِ يَعْصَ بِنُوحِ كَلِمَتٍ أُنزِلَتْ وَأَنْتَ مِنَ الْمَكْرُورِينَ ﴿٥٧﴾﴾

سورة ال عمران : 54-57

ความว่า และพวกเขาได้วางแผน (คือพวกยิวที่ปฏิเสธศรัทธาต่อคนบีฮิซาได้วางแผนกำจัดท่าน) และอัลลอฮ์ก็ทรงวางแผนด้วย (คือวางแผนที่จะปกป้องนบีฮิซาให้พ้นจากการทำร้ายของพวกเขา) และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงวางแผนที่ดีเยี่ยม[54] จงรำลึกถึงขณะที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า โอ้อิสซา ! ข้าจะเป็นผู้รับเจ้าไปพร้อมด้วยชีวิตและร่างกายของเจ้า และข้าจะเป็นผู้ยกเจ้าขึ้นไปยังข้าและข้าจะเป็นผู้ที่ทำให้เจ้า

บริสุทธิ์พ้นจากบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา และข้าจะเป็นผู้ให้บรรดาที่ปฏิบัติตามเจ้าอยู่เหนือบรรดาผู้ปฏิเสธการศรัทธาจนกระทั่งถึงวันกิยามะฮฺ หลังจากนั้นพวกเจ้าจะกลับคืนสู่ข้า แล้วข้าจะตัดสินระหว่างพวกเจ้าในสิ่งที่พวกเจ้าขัดแย้งกัน[55] สำหรับบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้นข้าจะลงโทษพวกเขาอย่างรุนแรงทั้งในโลกนี้และอาคิเราะฮฺ โดยจะไม่มีบรรดาผู้ใดช่วยเหลือพวกเขาได้ [56] และส่วนบรรดาผู้ศรัทธา และประกอบสิ่งที่ดีทั้งหลายนั้น พระองค์จะทรงตอบแทนรางวัลแก่พวกเขาอย่างครบถ้วนและอัลลอฮฺ นั้นไม่ทรงชอบบรรดาผู้อธรรม[57]

(สุเราะฮฺอาลิอิมรอน : 54-57)

อายะฮ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงการยกนบีอิซาขึ้นสู่ฟากฟ้า และเป็นสัญญาณหนึ่งที่บ่งบอกถึงพระเดชานุภาพและพระปรีชาญาณของอัลลอฮ์ผู้ทรงรอบรู้ โดยบ่งบอกถึงอิซาเป็นนบีที่มาจาก การแต่งตั้งของอัลลอฮ์ ﷻ อย่างแท้จริงโดยท่านได้รับการคุ้มครองจากอัลลอฮ์เหนือมนุษย์ธรรมดา และยังเป็นการแยกให้ชัดเจนระหว่างบรรดาผู้ศรัทธากับกลุ่มที่ปฏิเสธต่อท่าน Ibn Kathir กล่าวว่า “ อิบน์ อับบาสเล่าว่า ขณะอัลลอฮ์ทรงประสงค์ที่จะยกนบีอิซาขึ้นสู่ชั้นฟ้า นบีอิซาอยู่ในบ้านหลังหนึ่งพร้อมสาวกผู้คอยให้การช่วยเหลืออีก 12 คน (الحواريون) พระองค์ได้เลือกชายคนหนึ่งจากกลุ่มผู้ช่วยเหลือทั้ง 12 คน ต่อมาชายคนดังกล่าวถูกอัลลอฮ์ทรงทำให้เหมือนนบีอิซา และอัลลอฮ์ทรงยกนบีอิซาขึ้นสู่ฟากฟ้า หลังจากนั้นพวกยะฮูดีย์จึงมาล้อมบ้านและได้จับชายคนดังกล่าวไปสังหาร โดยนำไปแขวนบนไม้กางเขน เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้สาวกของนบีอิซา(ทั้ง 12 คน)ที่เห็นเหตุการณ์ บางส่วนกลับไปเป็นกาเฟร (ผู้ปฏิเสธ)โดยพวกเขาแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่กล่าว(เชื่อ)ว่า พระเจ้าทรงอยู่ในหมู่พวกเราและพระองค์ทรงขึ้นชั้นฟ้าไปแล้ว พวกเขาจะมาจากตระกูลยะอฺกูบียะฮฺ (يعقوبية) และกลุ่มที่(เชื่อ)กล่าวว่า ในหมู่พวกเรามีบุตรของอัลลอฮ์รวมอยู่ด้วยและพระเจ้าทรงยกเขากลับสู่พระองค์แล้ว คนเหล่านี้จะมา จากพวกนัสฏูรียฺ (نسطورية) ส่วนกลุ่มที่กล่าวว่า ในหมู่พวกเรามีเพียงบ่าวของอัลลอฮ์และศาสนทูตแห่งพระองค์เท่านั้นและอัลลอฮ์ได้ทรงยกเขากลับสู่พระองค์ไปแล้ว คนกลุ่มนี้คือบรรดาผู้ศรัทธาต่ออัลลอฮ์ (المسلمون) ด้วยเหตุนี้มุสลิมจึงต้องเผชิญหน้ากับพวกปฏิเสธสองกลุ่มแรกเรื่อยมา จนกระทั่งอัลลอฮ์ทรงแต่งตั้งมุฮัมมัด ﷺ เป็นศาสนทูตของพระองค์เพื่อเผยแผ่ศาสนาอัลอิสลาม ส่วนท่านอัลสะฮัน อัลบัสรี และอิบนุอิสฮากกล่าวว่า ชายคนที่ถูกจับตรึงบนไม้กางเขนชื่อ ดาอูดบุตรนูรอ ” (Ibn Kathir , 1989 : 75)

จากหลักฐานข้างต้นชี้ให้เห็นว่ายะฮูดีย์หรือชาวคัมภีร์นั้นมีสองกลุ่มด้วยกันคือ กลุ่มที่ยึดมั่นตามคำสอนนบีมุซาและนบีอิซา และกลุ่มที่ปฏิเสธคำสอนพร้อมบิดเบือนข้อมูลในเวลาต่อมา แม้ชาวอิสราเอลบางกลุ่มในยุคนี้จะเชื่อว่านบีอิซาถูกจับตรึงบนไม้กางเขนจนสิ้นชีวิต แต่อัลกุรอานได้ยืนยันอย่างชัดเจนว่านบีอิซามีได้ถูกประหารชีวิตหรือถูกตรึงบนไม้กางเขนจนสิ้นชีวิตตามความเข้าใจผิดของชาวอิสราเอลแต่ประการใด ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ فَبِمَا نَقَضْتُمْ مِيثَاقَهُمْ وَكُفِّرْتُمْ بَيْتِ اللَّهِ وَقَتَلْتُمْ الْأَنْبِيَاءَ بَغْيًا حَقِّ وَقَوْلِهِمْ قُلُوبُنَا غُلْفٌ بَلْ طَبَعَ اللَّهُ عَلَيْهَا بِكُفْرِهِمْ فَلَا يُؤْمِنُونَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿١٥٥﴾ وَبِكُفْرِهِمْ وَقَوْلِهِمْ عَلَى مَرْيَمَ بُهْتِنًا عَظِيمًا ﴿١٥٦﴾ وَقَوْلِهِمْ إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ لَفِي شَكٍّ مِمَّنَّ مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتِّبَاعَ الظَّنِّ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا ﴿١٥٧﴾ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا ﴿١٥٨﴾ وَإِنَّ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ إِلَّا لِيُؤْمِنَنَّ بِهِ قَبْلَ مَوْتِهِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكُونُ عَلَيْهِمْ شَهِدًا ﴿١٥٩﴾ ﴾

سورة النساء : 155-159

ความว่า และเราจึงได้กริ้วพวกเขาและสาปแช่งพวกเขา เนื่องจากพวกเขาทำลายคำมั่นสัญญาของพวกเขา และปฏิเสธโองการต่างๆของอัลลอฮ์และฆ่าบรรดานบีโดยปราศจากความเป็นธรรม และเนื่องจากพวกเขาถือว่า หัวใจของเรามีเปลือกหุ้มอยู่ หามิได้หรืออัลลอฮ์ได้ทรงประทับตราบนหัวใจของพวกเขาต่างหาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่ศรัทธากันนอกจากเพียงเล็กน้อยเท่านั้น[155] และเนื่องจากพวกเขาปฏิเสธศรัทธา และกล่าวให้ร้ายแก่มَرْยัม ซึ่งเป็นความเท็จอันใหญ่หลวง[156] และเนื่องจากพวกเขาถือว่า แท้จริงพวกเราได้ฆ่า อัลมะซีหฺ อีซาบุตรของมَرْยัม ซึ่งเป็นศาสนทูตของอัลลอฮ์ ทั้งๆที่พวกเขาหาได้ฆ่าบิอฺซาและหาได้ตรึงเขาบนไม้กางเขนไม่ แต่ทว่าถูกทำให้เหมือนเขาแก่พวกเขาต่างหาก และแท้จริงบรรดาผู้ที่ถกเถียงเกี่ยวกับตัวเขานั้น แน่นนอนย่อมอยู่ในความสงสัยเกี่ยวกับเขา พวกเขาหาได้รู้ใดๆเลยนอกจากคล้อยตามความนึกคิดเท่านั้น และพวกเขามิได้ฆ่าเขาอย่างมั่นใจแน่นอน(อิซา)[157] หามิได้ อัลลอฮ์ได้ทรงยกเขา(อิซา)ขึ้นไปยังพระองค์ต่างหาก และอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชาญาณเสมอ[158] และไม่มีชาวคัมภีร์คนใดนอกจากเขาจะต้องศรัทธาต่อบิอฺซาอย่างแน่อน ก่อนที่เขาจะตาย และวันกียามะฮ์เขา(อิซา)จะเป็นพยานยืนยันพวกเขาเหล่านั้น[159]

(สุเราะฮ์อันนิซาอ์ : 155-159)

ศาสนาคริสต์เริ่มเข้าสู่กรุงโรม

Ibn Kathir กล่าวเหตุการณ์หลังจากที่บิอฺซาถูกยกสู่ฟากฟ้าว่า “ อิสฮาก บิน บะซฺร เล่าถึงสาเหตุที่ชาวโรมันเข้านับถือศาสนาคริสต์ว่า เมื่อพวกเขาฮุคัยได้สังหารชายคนดังกล่าวโดยคิดว่าเขาคือบิอฺซา โดยนำไปตรึงบนไม้กางเขน ความไม่รู้จริงและความเขลาเข้าครอบงำเหนือสวากของพวกเขา เรื่องราวดังกล่าวรู้ไปถึงกษัตริย์แห่งโรมผู้ปกครองกรุงคามัสกัส(ซีเรีย)ในขณะนั้น พระองค์ได้ส่ง ยะฮฺยา บุตรชะกะรียา ชัมฮูน และตัวแทนกลุ่มหนึ่งมาติดตามเรื่องดังกล่าวจากพวกเขาฮุคัย แต่พวกเขาฮุคัยสามารถทำให้คนเหล่านั้นสวามิภักดิ์และศรัทธาตามคำกล่าวของพวกเขาฮุคัย ณ จุดนี้ทำให้ศาสนาคริสต์เริ่มเข้าสู่กรุงโรม อิบญะฮ์มีร์กล่าวว่ามี 3 ประเด็นที่ควรพิจารณาให้ละเอียดถี่ถ้วนคือ (1) บิยะฮฺยา บุตร

นบิษะกะเรียฯ ไม่ไ้ไ้ยอมรับว่าผู้ที่ถูกตรึงบนไม้กางเขนคือนบิษาเพราะการเป็นนบิษาจะถูกคุมครองให้พ้นจากสิ่งที่ไม่รู้จริงและการโกหก (2) พวกโรมันเข้านบิถือคริสต์ศาสนาหลังจากนั้นประมาณ 300 ปีซึ่งตรงกับยุคจักรพรรดิคอนสแตนติน (قسطنطين بن قسطنطين) (3) เมื่อพวกเขาเสียชีวิตสังหารชายคนดังกล่าวด้วยการจับตรึงบนไม้กางเขนจนตาย พวกเขา นำสิ่งสกปรกโสโครกและซากสัตว์ตายโยนใส่ทับถมอยู่เสมอ เหตุการณ์ดังกล่าวคงอยู่เรื่อยมาจนกระทั่งพระนางฮีลานะฮุมารดาของจักรพรรดิคอนสแตนตินทราบเรื่องพระนางจึงสั่งให้นำสิ่งที่ถูกทับถมออกมาดูและพบว่าเหลือเพียงไม้ลัษณะรูปกางเขนเท่านั้น โดยพวกเขาเชื่อว่าสิ่งทีพวกเขาพบคือสิ่งทีถูกปกป้องรักษาไว้ ซึ่งเป็นเรื่องที้อลลยเท่านั้นทรงรู้เพราะชายผู้เสียชีวิตคนดังกล่าวเป็นคนดี(ซอและฮ) หรืออาจเป็นการทดสอบชาวคริสต์ในช่วงเวลานั้นจนกระทั่งทำให้พวกเขาขย่งให้เกียรติไม้กางเขน โดยการนำไปเคลือบด้วยทองคำและประดิษฐ์ใหม่ด้วยสิ่งมีค่าและแสวงหาความมีสิริมงคลจากไม้กางเขนดังกล่าว ต่อมาพระนางฮีลานะฮได้สั่งทำความสะอาดสถานที่ดังกล่าวอย่างคิและได้สร้างโบสถ์ขึ้นแทนและประดับประดาอย่างสวยงาม และสถานที่ดังกล่าวเป็นที่รู้จักกันในนาม *อัลกุมมะฮ* ตั้งอยู่ในนครเยรูซาเล็ม โดยพระนางให้นำสิ่งโสโครกปฏิภูลต่างๆของเมืองไปวางไว้บนหินซึ่งเป็นกิบละฮ(ทศ)ของพวกยะฮูดี และปฏิบัติอย่างนี้เรื่อยมาจนถึงยุคเคาะลีฟะฮอุมร์พิชิตนครเยรูซาเล็ม ท่านได้สั่งให้ดูแลทำความสะอาด เพราะเคยเป็นสถานที่านบิฮัมมัด ﷺ เคยมาละหมาดทีเรียกว่า มัสยิดอัลอักฮอ ” (Ibn Kathir , 1989 : 88-89)

Ibn Kathir ยังกล่าวถึงอิทธิพลความเชื่อดังกล่าวทีกระจายอยู่ในกรีกฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออกว่า “ พวกยะฮูดีมีความเห็นต่างกันและขัดแย้งกันเกี่ยวกับเรื่องราวต่างๆทีเกิดขึ้นหลังนบิษาถูกยกขึ้นสู่ชั้นฟ้า โดยเรื่องเล่าต่างๆของพวกเขาอยู่บนพื้นฐาน 4 ประการคือ ความบกพร่อง การต่อเติม การแก้ไขและการบิดเบือนข้อมูล ด้วยเหตุนี้หลังจากนั้น 300 ปีได้เกิดการขัดแย้งครั้งใหญ่ในหมู่ผู้ศรัทธาต่ออัลมะซีห (เยซู) พวกเขา มีความเห็นต่างกันจนไม่สามารถหาข้อยุติได้ จึงได้นำเรื่องดังกล่าวเสนอต่อจักรพรรดิคอนสแตนตินเพื่อตัดสินโดยมิมติให้ขัดแย้งข้างมาก และพวกเขาจึงถูกเรียกในเวลาต่อมาว่าพวกนิกายนุซาเทวทูต(มะลาอิกะฮ) โดยสร้างโบสถ์อย่างอลังการทางฝั่งกรีก ส่วนกลุ่มทีแยกตัวออกจากกลุ่มดังกล่าวภายใต้การนำของ อับดุลลฮ นูต อักฮูส โดยเชื่อว่านบิษาเป็นเพียงบ่าวและศาสนทูตแห่งพระเจ้าเท่านั้น พวกเขาปลิกตัว แยกหลักการศรัทธา และความเชื่อออกจากกลุ่มแรก โดยสร้างบ้านเรือนอาศัยอยู่ในเมืองบะรอฮิ และเมืองบาวาดีฮ ส่วนทางปาเลสไตน์จักรพรรดิคอนสแตนตินได้สร้างเบรเลเฮมตรงสถานที่เกิดของนบิษาและมารดา พระองค์ทรงสร้างอัลกุมมะฮบนสุสานของผู้ถูกตรึงไม้กางเขน ผู้คนต่างวิพากวิจารณ์อย่างรุนแรงกันไปต่างๆนานา จนต้องออกกฎหมายและหลักการปฏิบัติเพื่อควบคุมสถานการณ์ ส่วนหนึ่งคือกฎหมายและข้อบังคับใช้ทีขัดแย้งกับคำสอนทีปรากฏในคัมภีร์โตราห์ พวกเขาทำให้สิ่งต้องห้ามกลายเป็นสิ่งทีอนุมติ เช่น การทานเนื้อสุกร การปฏิบัติอิบาอะฮโดยหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ทั้งๆทีนบิษาและนบิองศ์ก่อนๆของพวกเขาต่างหันหน้าไปทางบัยตุลมักดิส พวกเขาทำให้โบสถ์มีรูปร่าง(ภาพ)ต่างๆอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน พวกเขาวาง

กฎการศรัทธาเกี่ยวกับการดูแลเด็ก สตรี และบุรุษ โดยเชื่อว่าคนเหล่านี้คือความไว้วางจากพระเจ้า (อะมานะฮฺ) ที่มอบให้พวกเขาทั้งๆที่สิ่งดังกล่าวคือการปฏิเสธ ทฤษฎี และกลับกลอกครั้งยิ่งใหญ่ โดยมีสาวกนัสโตรอส (นัสฏูรียะฮฺ) เป็นแกนนำทางสังคมชั้นสอง ส่วนกลุ่มยะฮูดียะฮฺที่มาจากสาวกยะฮูบ อัลบรัคานีเป็นคนสังคมชั้นสาม พวกเขาเป็นหลักความเชื่อและหลักการศรัทธาแตกต่างกัน ” (Ibn Kathir , 1989 : 93)

เว็บไซต์วิกิพีเดีย (2006) ระบุว่า “ คำว่าเยซูมาจากคำในภาษากรีกว่า *Ἰησους* [Iēsoûs] ซึ่งนำมาจากการถ่ายอักษรชื่อ Yeshua ในภาษาฮีบรูอีกทอดหนึ่ง ส่วนคำว่าคริสต์มาจากคำในภาษากรีกคือ *Χριστός* [Christos] เป็นคำแปลของคำภาษาฮีบรู Messiah อันหมายถึงผู้ได้รับการเจิม ”

ช่วง 167 ปีก่อนคริสตกาล บาทหลวงในปาเลสไตน์นำชาวยะฮูดียก่อการปฏิวัติเพื่อปลดปล่อยจากการปกครองจากพวกโรมันแต่ไม่สำเร็จ ต่อมาช่วง 70 ปีก่อนคริสตกาล “ พวกยะฮูดียักรวมตัวกันก่อจลาจล และทำการปฏิวัติเพื่อต่อต้านชาวโรมันจนเป็นสาเหตุทำให้พวกเขาถูกกวาดล้างเป็นจำนวนมาก บางส่วนถูกจับไปเป็นทาส บางส่วนถูกจับและถูกส่งไปอยู่ที่อื่น ทหารโรมันทำลายนครเยรูซาเล็มและโบราณสถานสำคัญของพวกยิว ซึ่งถือว่าเป็นการทำลายโบราณสถานของพวกยิวครั้งที่สอง ในปี ค.ศ. 135 อัคริยานผู้นำคนใหม่จากกรุงโรมย้ายเข้ามาปกครองดินแดนแถบขาม ปาเลสไตน์ เขาต้องการสร้างวิหารเทพเจ้าแห่งโรมแทนที่โบราณสถานของยิว ดังนั้นทุกอย่างในนครเยรูซาเล็มจึงถูกทำลายอย่างราบคาบ พวกโรมันไม่อนุญาตให้ชาวยิวเข้ามาอาศัยในเมืองแต่อนุญาตให้ชาวยิวเข้ามานครเยรูซาเล็มปีละ 1 ครั้งเท่านั้นจนกระทั่งศตวรรษที่ 7 มุสลิมได้พิชิต ขาม ปาเลสไตน์และได้ครอบครองพื้นที่ทั้งหมดที่พวกโรมันเคยปกครอง ” (Sau Ibn Abd al-Aziz , 1997 : 49-50)

บทลงโทษสำหรับผู้ฝ่าฝืน

สภาพของชนชาติยะฮูดียัที่บ้านแตกสาแหรกขาด ถูกรุกราน ถูกแบ่งแยก และถูกปกครองจากชนชาติอื่นจนทำให้ชาวยะฮูดียักระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ทั่วโลก สิ่งเหล่านี้คือบทลงโทษแก่บรรดาผู้ฝ่าฝืนบทบัญญัติของอัลลอฮฺและบิดเบือนคำสอนของบรรดานบีดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَإِذْ تَأَذَّرَ رَبُّكَ لَيَبْعَثَنَّ عَلَيْهِمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مَنْ يَسُومُهُمْ سُوءَ الْعَذَابِ إِنَّ رَبَّكَ لَسَرِيعُ الْعِقَابِ وَإِنَّهُ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٦٧﴾ وَقَطَّعْنَاهُمْ فِي الْأَرْضِ أُمَمًا مِّمَّنَّهُمُ الصَّالِحُونَ وَمِمَّنْ دُونَ ذَلِكَ وَبَلَوْنَاهُمْ بِالْحَسَنَاتِ وَالسَّيِّئَاتِ لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ ﴿١٦٨﴾ فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ وَرِثُوا الْكِتَابَ يَأْخُذُونَ عَرَضَ هَذَا الْأَدْنَى وَيَقُولُونَ سَيُغْفَرُ لَنَا وَإِنْ يَأْتِهِمْ عَرَضٌ مِثْلَهُ يَأْخُذُوهُ أَلَمْ يُؤْخَذْ عَلَيْهِمْ مِيثَاقُ الْكِتَابِ أَنْ لَا يَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقَّ وَدَرَسُوا مَا فِيهِ وَالِدَارُ الْأَخْرَى خَيْرٌ لِلَّذِينَ يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٦٩﴾﴾

ความว่า และจงรำลึกขณะที่พระเจ้าของเจ้าได้แจ้งให้ทราบว่ แน่แน่นอนพระองค์จะส่งมาให้มีอำนาจเหนือพวกเขา(ยะฮูดี)จนถึงวันกิยามะฮฺ ผู้ที่จะบังคับขู่เข็ญพวกเขาด้วยการทรมาณอันร้ายแรง แท้จริงพระเจ้าของเจ้านั้นทรงเป็นผู้รวดเร็วในการลงโทษ และแท้จริงพระองค์นั้นคือผู้ทรงภัยโทษ ผู้ทรงเอ็นดูเมตตา [167] และเราได้แยกพวกเขาออกเป็นประชาชาติในแผ่นดิน บางส่วนมีคนดีและบางส่วนมีอื่นจากนั้น และเราได้ทดสอบพวกเขาด้วยสิ่งที่ดีต่างๆและสิ่งที่ชั่วต่างๆ เพื่อว่าพวกเขาจะกลับมา[168] และชนกลุ่มหนึ่งได้สืบทอดคัมภีร์ไว้จากชนอีกกลุ่มหนึ่ง โดยพวกเขายึดถือเพียงสิ่งเล็กๆน้อยๆแห่งโลกนี้ (จากคัมภีร์)และกล่าวว่ามันจะถูกอภัยให้แก่เราและหากมีสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆเยี่ยงเดียวกันนั้นมาให้พวกเขายึดถือ ข้อสัญญาแห่งคัมภีร์มิได้ทำให้พวกเขาให้ยึดถือดอกหรือว่า พวกเขาจะไม่กล่าวพาดพิงเกี่ยวกับอัลลอฮฺ นอกจากสิ่งที่เป็นความจริงเท่านั้น และพวกเขาก็ได้ศึกษาสิ่งที่อยู่ในคัมภีร์นั้นแล้วและที่พำนักแห่งอาคิเราะฮฺนั้นคือสิ่งที่ดียิ่งสำหรับบรรดาผู้ที่ยำเกรงพวกเจ้า ไม่ใช่บัญญัติดอกหรือ? [169]

(สุเราะฮ์อัลอะอฺรอฟ :167-169)

ก่อนนบีอิซา عليه السلام ถูกยกสู่ชั้นฟ้าท่านได้แจ้งแก่ชาวอิสราเอลทุกคนให้ทราบว่ หลังท่านสิ้นชีวิตจะมีนบีมาเกิดชื่ออะฮฺมัดหรือมุฮัมมัดในคาบสมุทรอารเบีย เพื่อประกาศศาสนาอัลอิสลามตามแนวทางของนบีอิบรอฮีมดังปรากฏในอัลกุรอานว่

﴿وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُّبِينٌ﴾

سورة الصف : 6

ความว่า และจงรำลึกเมื่ออิซาบุตรมัรยัมได้กล่าวว่า โอ้วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ยแท้จริงฉันเป็นศาสนทูตของอัลลอฮฺมายังพวกท่าน เป็นผู้ยืนยันสิ่งที่มีอยู่ในเตารอตก่อนหน้าฉัน และเป็นผู้แจ้งข่าวดีถึงศาสนทูตคนหนึ่งผู้ซึ่งจะมาภายหลังฉันชื่อของเขาชื่ออะฮฺมัด ครั้นเมื่อเขาได้มายังพวกเขาพร้อมด้วยหลักฐานอันชัดแจ้งแล้ว พวกเขากล่าวว่ นี่คือมายากลแท้ ๆ

(สุเราะฮ์ศ็อฟ : 6)

ยะฮูดีในแคว้นอิยาซและนครยัษริบ

นครยัษริบตั้งอยู่ทางตอนใต้ของเมืองมัคกัน(หรือมัคยาน)และเป็นที่ยึดกันในเวลาต่อมาว่า นครมะดีนะฮฺ พวกยะฮูดีได้อาศัยอยู่ก่อนนบีมุฮัมมัด ﷺ อพยพจากนครมักกะฮฺมายังนครมะดีนะฮฺ เช่น เผ่าบะนูกัยยูกอซึ่งเป็นพันธมิตรกับเผ่าคือซรอญญ์ เผ่าบะนูสะฎีร์และเผ่าบะนูกร็อยเศาะฮฺซึ่งทั้งสองเผ่าเป็นพันธมิตรกับเผ่าเอาต์ พวกยะฮูดีเหล่านี้อพยพจากปาเลสไตน์และซามเมื่อครั้งกษัตริย์เนบูซัดเนซซาร์(บุคตะนัสศ็อร)ของอาณาจักรบาบิโลเนียได้ส่งกองทัพเข้ายึดปาเลสไตน์และดินแดนซาม โดยได้ทำลายบ้านเรือน โบราณสถานของพวกยะฮูดีเป็นครั้งแรก พวกยะฮูดีจึงบ้านแตกสาแหรกขาดหลบหนีไปทั่ว บางกลุ่มอพยพมาอยู่แคว้นอิยาซเช่น ค็อยบัร วาดีกูรอ ตีมาอ และยัษริบ ส่วนการอพยพครั้งที่สองคือยุคนครโรมันเข้ายึดนครเยรูซาเล็มและซามปี ค.ศ.70 พวกโรมันได้สังหารและจับได้พวกเขาออกนอกดินแดน และได้ทำลายทุกอย่างแม้แต่โบราณสถานและวิหารต่างๆของพวกเขา เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นไปตามอัลกุรอานกล่าวว่าคุณจะถูกทำลายถึง 2 ครั้งดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لَتُفْسِدُنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوًّا كَبِيرًا ﴿٤﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولَىٰ بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾ ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكَرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾ إِنَّ أَحْسَنْتَ مَا أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ ۖ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا ﴿٧﴾ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسْتَوْفُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٨﴾ عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَنْ يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُدتُّمْ عَدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿٩﴾ ﴾

سورة الاسراء : 4-8

ความว่า และเราได้แจ้งแก่วงศ์วานของอิสรออีลในคัมภีร์ว่าพวกเขาจะก่อการเสียหายในแผ่นดินสองครั้ง และแน่นอนพวกเขาจะโอหังยโสยิ่ง[4] ดังนั้นเมื่อสัญญา(เตือน)หนึ่งในสองครั้งได้มาถึงเราได้ส่งบรรดาบ่าวของเราผู้มีอำนาจเข้มแข็งเข้าครอบครองพวกเขาและพวกเขาได้บุกเข้าคืบตามบ้านเรือน และมันเป็นสัญญา(เตือน)ที่ได้เกิดขึ้นแล้ว[5] และเราได้ให้พวกเขาเจ้ากลับมีอำนาจเหนือพวกเขา และเราได้ให้พวกเขามีทรัพย์สินและบุตรหลานและเราได้ทำให้พวกเขามีทรัพย์มากมาย [6] หากพวกเขาทำความดี พวกเขาทำเพื่อตัวของเจ้า และหากว่าพวกเขาทำความชั่วก็เพื่อตัวเองดังนั้นเมื่อสัญญาอีกข้อหนึ่งได้มาถึงเพื่อพวกเขา ก่อความอับอายขายหน้าแก่พวกเขาและเพื่อเข้าไปในมัสยิด(บัยตุลมักกิส) ดังเช่นที่พวกเขา(บาบิโลน)ได้เข้าไปในครั้งแรกและเพื่อทำลายสิ่งที่พวกเขาได้ชัชนะอย่างหมดสิ้น[7] หวังว่าพระเจ้าของพวกเขาจะทรงเมตตาแก่พวกเขาและหากพวกเขากลับมา(ก่อกรรม)อีกเราก็ได้กลับ และเราได้ให้นรกเป็นที่คุ้มขังสำหรับผู้ที่ปฏิเสธศรัทธา[8]

(ซูเราะฮฺอัลอิสรออ : 4-8)

อายุษที่ 5 กล่าวถึงการทำลายล้างวิหารในนครเยรูซาเล็ม การสังหารหมู่ การจำคุก การเนรเทศพวกยิวออกจากถิ่นฐานโดยฝีมือของทหารบาบิโลน ส่วนอายุษที่ 6 กล่าวถึงการกลับมาซึ่งปาเลสไตน์อีกครั้งหลังจากถูกปลดปล่อยโดยพวกเปอร์เซีย พวกยิวจึงมีโอกาสบูรณะวิหารต่างๆ ใหม่ และอายุษที่ 7 กล่าวถึงความพึงพินาจของโบราณสถานพวกยิวครั้งที่ 2 ในยุคที่พวกโรมันเข้ามายึดครองปาเลสไตน์

ยิวเผ่าเอาส์และเผ่าคือซรอญ์เป็นยิวเผ่าที่อพยพมาจากแผ่นดินเยเมนมาตั้งหลักแหล่งอยู่ในนครมะดีนะฮ์ พวกเขามีความเป็นอยู่มั่งคั่งและค่อนข้างร่ำรวย แต่พวกเขาไม่มีบทบาทเท่าที่ควรเมื่อเปรียบเทียบกับเผ่าอื่นๆ จึงทำให้พวกเขาถูกดูถูกดูแคลน ซึ่งต่างจาก “ ยิวเผ่าเบนูเก็ยอุมมีความชำนาญในงานฝีมือ เช่น การทอ การย้อม การทำภาชนะ ข้าวของเครื่องใช้ และงานเหล็ก ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงครอบครองอาวุธสงครามครบครัน โดยมีกำลังคนที่สามารถออกทำสงครามได้ในขณะนั้นประมาณ 700 กว่าคน ยิวเผ่ากลุ่มดังกล่าวเป็นกลุ่มแรกที่ละเมิดข้อตกลงกับฝ่ายปกครองในยุคนั้นคือท่านนบี ﷺ ” (al-Mubarakafuri , 1997 : 238)

การอพยพมาอยู่ในแคว้นฮิญาซของพวกยิว ทำให้เกิดการผสมผสานกันในประเทศภาษา และอารยธรรมระหว่างยิวกับคนท้องถิ่น ยิวบางกลุ่มสามารถพูดภาษาและใช้ชื่อเป็นภาษาอาหรับ บางกลุ่มแต่งงานกับชาวอาหรับ สร้างความสัมพันธ์อันเครือญาติ แต่สิ่งเดียวที่ยังคงความเป็นยิวอยู่อย่างไม่มีเปลี่ยนแปลงคือ ค่านิยมทางเชื้อสายซึ่งพวกยิวพยายามปกป้องรักษา เพราะพวกเขาเชื่อว่าพวกเขามาจากเชื้อสายอิสราเอล(นามของนบียะอูบ) โดยเฉพาะในยุคสังคมอาหรับไร้การศึกษา(อุมมีย์)ห่างไกลความเจริญ ซึ่งต่างจากพวกเขาที่อพยพมาจากแหล่งอารยธรรมอันเก่าแก่ได้แก่ปาเลสไตน์และชาม ดังนั้นพวกเขาก็มีความรู้และประการณ์และมีเกียรติมากกว่าชาวอาหรับและคนท้องถิ่น นอกจากนั้นพวกยิวยังมีข้อได้เปรียบกว่าชาวอาหรับด้านฐานะทางเศรษฐกิจและมีความรู้เกี่ยวกับเศรษฐกิจ การค้า อุตสาหกรรม

“ พวกยิวในนครมะดีนะฮ์มีความขยันขันแข็งในการทำมาหากิน บางกลุ่มชอบทำการค้าเกือบทุกชนิด ดังนั้นธุรกิจการค้า การเกษตรและกสิกรรมส่วนใหญ่ในนครมะดีนะฮ์จึงในอำนาจของพวกยิว นอกจากนั้นพวกเขายังคิดค้นระบบดอกเบี้ยเพิ่มพูนมาหากินกับประชาชนที่ไร้การศึกษาและรู้ไม่เท่าทัน และพวกเขายังเป็นต้นเหตุแห่งความปั่นป่วนทางสังคมจนนำไปสู่การสู้รบ และการนองเลือดระหว่างเผ่าต่างๆ อยู่เสมอ ” (al-Mubarakafuri , 1997 : 179-180)

แผนที่คาบสมุทรอารเบียแสดงที่ตั้งของเมืองและเผ่าต่างๆคุณบิมุฮัมมัด ﷺ
 ที่มา:จากเว็บไซต์ <http://stream.islamonline.net/seera/Seera.asp>

8. ยุคนบีมุฮัมมัด (ขอความสันติจงมีแต่ท่าน)

นบีมุฮัมมัด ﷺ กำเนิด ณ นครมักกะฮุราวปี ค.ศ. 571 ท่ามกลางสังคมเต็มไปด้วยความแตกแยก ความขัดแย้งระหว่างเผ่า มีความเป็นชาตินิยม โดยมีแนวคิดและแนวทางปฏิบัติอันหลากหลายที่ต่างกลุ่มต่างคิดและพัฒนากันขึ้นมาจนถูกเรียกว่า สังคมยุคญาฮิลียะฮุ หลังได้รับการแต่งตั้งเป็นนบี ท่านได้เผยแผ่อิสลามแก่ชาวมักกะฮุเป็นเวลา 13 ปี ส่วนยะฮูดีย์ในนครมะดีนะฮุเมื่อทราบข่าวการเกิดของนบีมุฮัมมัด ﷺ ว่ามาจากชาวกุร็อยซุและสืบเชื้อสายนบีอิสมาอีลไม่ใช่ชนบีอิสฮากอย่างที่พวกเขาเรอคอย ดังนั้นเมื่อนบี ﷺ อพยพมานครมะดีนะฮุ พวกเขาจึงไม่ให้การยอมรับ ดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿وَلَمَّا جَاءَهُمْ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ مُصَدِّقٌ لِّمَا مَعَهُمْ وَكَانُوا مِن قَبْلُ يَسْتَفْتِحُونَ عَلَى الَّذِينَ كَفَرُوا ﴿۸۹﴾ فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ فَلَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿۹۰﴾﴾

سورة البقرة: 89

ความว่า และแม้ว่าคัมภีร์จากอัลลอฮุได้มายังพวกเขาเพื่อยืนยันคัมภีร์ที่พวกเขามีอยู่ และแม้ว่าพวกเขาเคยวิงวอนขอชัยชนะเหนือบรรดาผู้ปฏิเสธ ดังนั้นเมื่อได้มีมาหาพวกเขาสิ่งที่พวกเขารู้ดีพวกเขาก็ยังปฏิเสธมัน ดังนั้นการสาปแช่งจากอัลลอฮุจึงมีแก่พวกปฏิเสธ

(สุเราะฮุอัลบะเกาะเราะฮุ : 89)

นอกจากพวกยะฮูดีย์จะไม่ยอมรับการเป็นศาสนทูตของนบีแล้วพวกเขายังปกปิดความจริงและข้อมูลเกี่ยวกับนบีมุฮัมมัด ﷺ ที่ปรากฏในคัมภีร์เตารอตดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِّنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۱۴۶﴾﴾

سورة البقرة: 146

ความว่า บรรดาผู้ที่เราได้ประทานคัมภีร์แก่พวกเขา รู้จักเขาเหมือนพวกเขารู้จักลูกหลานพวกเขาเอง และแท้จริงกลุ่มหนึ่งจากพวกเขากลับปิดบังความจริงทั้งๆที่พวกเขารู้ดี

(สุเราะฮุอัลบะเกาะเราะฮุ : 146)

หลังจากนบีมุฮัมมัด ﷺ อพยพไปยังนครมะดีนะฮุท่านได้รับการสนับสนุนและการช่วยเหลือจากชาวมุสลิมมะดีนะฮุในการสถาปนารัฐอิสลาม จัดระเบียบสังคมระหว่างพี่น้องมุสลิม และสร้างความสมานฉันท์กับคนที่ไม่ใช่มุสลิมโดยการทำสนธิสัญญา โดยเฉพาะชาวยิวที่มีบทบาทและกำลังกุมอำนาจทางเศรษฐกิจในนครมะดีนะฮุ นโยบายของท่านทั้งหมดเพื่อจัดปัญหาและความขัดแย้งระหว่างเผ่าต่างๆและมุ่งสร้างความสงบสุขให้เกิดขึ้นในสังคมนครมะดีนะฮุ

ข้อตกลงระหว่างมุสลิมกับยะฮูดี

Ahmad Abdullah Abraham (1998 : 407) กล่าวถึงตัวอย่างบางตอนของสัญญาระหว่างมุสลิมกับยะฮูดีในหนังสือ “*al-‘Unsurayah al-Yahudiyah*” ว่า “ มาตรา 15 จากข้อตกลงระหว่างพวกยะฮูดีกับนบีมุฮัมมัด ﷺ ระบุว่า ชาวยิวจำเป็นต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูแก่คนของพวกเขา และมุสลิมจะต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูแก่คนมุสลิม ระหว่างพวกเขาด้วยกัน(ชาวยิวกับชาวมุสลิม)จะต้องร่วมมือเอาชนะต่อศัตรูผู้รุกราน และระหว่างพวกเขาด้วยกัน(ชาวยิวและชาวมุสลิม)ให้มีการว่ากล่าวตักเตือนกันได้โดยสร้างแต่ความดีและละเว้นความชั่วร้ายต่างๆ ”

จากข้อตกลงดังกล่าวทำให้ทุกฝ่ายต้องให้การรับผิดชอบคนในกลุ่มของตนเอง โดยเฉพาะปัญหาไม่จ่ายค่าเลี้ยงดูแก่คนในครอบครัวอย่างพอเพียง และปัญหาคนรวยไม่ดูแลคนยากจนในกลุ่มตนเอง ปัญหาดังกล่าวคือสิ่งที่นบีมุฮัมมัด ﷺ มองว่าเป็นระดับรากแก้วที่ต้องได้รับการแก้ไขการดูแลเพื่อระงับการกดขี่ การเอารัดเอาเปรียบ และปัญหาอาชญากรรมต่างๆที่จะส่งผลกระทบต่อ

การขาดความสามัคคีของสมาชิกในสังคมคืออีกปัญหาหนึ่งที่นบีมุฮัมมัด ﷺ ให้ความสำคัญเพราะสังคมคนมะดีนะฮ์อยู่อย่างสงบสุข สมาชิกทุกคนต้องร่วมกันรับผิดชอบ และมีความรัก ความบริสุทธิ์ใจ ความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน และให้ความร่วมมือกัน คอยสอดส่องดูแลช่วยเหลือกันยามถูกรุกรานจากพวกอื่น เพื่อปกป้องดินแดนที่อาศัยอยู่ร่วมกันให้มีแต่ความสันติและสงบสุขให้เกิดขึ้นอย่างถาวร

ในเวลาเดียวกันนบีมุฮัมมัด ﷺ พยายามชักชวนพวกยะฮูดีให้ยอมรับอัลอิสลามที่มาจากศาสนานบีอิบรอฮีมเนื่องจากมีบรรพบุรุษคนเดียวกัน Hasan Khalid (1986 : 85) กล่าวว่า “ ยะฮูดีมีมะดีนะฮ์มีสถาบันการเรียนการสอนศาสนาและคัมภีร์เตารอตเป็นที่รู้จักกันในยุคญาฮิลียะฮ์ชาวเบรฆัรอะฮ์สถาบันดังกล่าวนอกจากเป็นศูนย์กลางทางการศึกษาของพวกเขา ยังเป็นจุดพบปะร่วมตัว ปรีกษาหารือกิจการงานต่างๆของพวกยะฮูดี อิบน์อับบาสกล่าวว่า นบีมุฮัมมัด ﷺ ได้เข้าไปหายะฮูดีในสถาบันเบรฆัรอะฮ์และชักชวนพวกเขาจนรักภักดีต่ออัลลอฮ์เพียงองค์เดียว นะอิมบุรฮัรและอัลฮาริษ บุตรชายกล่าวว่า ท่านนับถือศาสนาอะไร โอ้มุฮัมมัด นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่า ตามแนวทางของอิบรอฮีมและศาสนาของเขา ทั้งสองกล่าวว่าอิบรอฮีมเป็นยะฮูดี(ยิว) นบีมุฮัมมัด ﷺ กล่าวว่า พวกท่านจงไปดูในคัมภีร์เตารอตซิ มันเป็นคัมภีร์ระหว่างพวกเราและพวกท่าน แต่พวกยะฮูดีปฏิเสธ ”

แม้ว่าจะมีการลงนามสัญญาสันติภาพร่วมกันระหว่างมุสลิมกับยะฮูดีโดยมีเป้าหมาย เพื่อสร้างความสงบสุขให้เกิดขึ้นในนครมะดีนะฮ์ เมื่อฝ่ายยะฮูดีละเมิดสัญญาข้อตกลงกัน นครมะดีนะฮ์ตกอยู่ในภาวะเสี่ยงที่จะเผชิญหน้ากับอันตรายรอบด้านตลอดเวลาตั้งอัลกุรอานระบุว่า

﴿أَوْ كَلَّمَا عَاهَدُوا عَهْدًا نَبَذَهُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ ۚ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ﴾

ความว่า และทุกครั้งที่พวกเขาได้ทำสัญญา พวกเขาในกลุ่มหนึ่งมิใช่หรือที่ได้ทิ้งสัญญา มิใช่เช่นนั้นพวกเขาส่วนมากต่างหากที่ไม่ศรัทธา

(สุเราะฮ์อัลบะเกาะเราะฮ์ : 100)

การละเมิดสัญญาอาจจะเป็นเรื่องเล็กๆสำหรับคนบางกลุ่มแต่มันสามารถนำไปสู่เรื่องใหญ่และบานปลายออกจนเกิดสงครามและความหายนะระหว่างมนุษยชาติได้ดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿وَالْقَيْنَا بَيْنَهُمُ الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ كُلَّمَا أَوْقَدُوا نَارًا لِلْحَرْبِ أَطْفَأَهَا اللَّهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ﴾

سورة المائدة : 64

ความว่า และเราได้ก่อให้เกิดการเป็นศัตรูกันและการเกลียดชังกัน ในระหว่างพวกเขาจนถึงวันกิยามะฮ์ทุกครั้งที่พวกเขาจุดไฟขึ้นเพื่อทำสงคราม อัลลอฮ์ทรงดับไฟนั้นเสียและพวกเขาเพียรพยายามบ่อนทำลายในพื้นแผ่นดินและอัลลอฮ์นั้นไม่ทรงชอบผู้บ่อนทำลายทั้งหลาย

(อัลมาอิดะฮ์ : 64)

Ahmad Abd Allah Abraham (1998 : 417-461) กล่าวว่า “ สงครามบะนีที่อยนุกอฮ์เกิดขึ้นในปี ค.ศ.623 (หลังสงครามบะดร์ประมาณ 1 เดือน) สงครามบะนีนะฎีร์ในปี ค.ศ.625 (หลังสงครามอุฮุดประมาณ 5 เดือน) สงครามบะนีกร็อยเศาะฮ์ปี ค.ศ.626 (หลังสงครามที่ออดคหรือสงครามอะซุซาบ)และสงครามที่ฮัยบ์รในปี ค.ศ.628 (ถัดจากสงครามที่ฮุคัยบียะฮ์เพียง 1 วัน)”

สงครามบะดร์ฝ่ายมุฮริกินที่มาจากนครมักกะฮ์เข้าไปว่าฝ่ายมุสลิมมีมากกว่าพวกเขาถึง 2 เท่า ทั้งๆที่ฝ่ายมุสลิมมีน้อยกว่าพวกเขาเกือบสามเท่าคือมี 313 คน ส่วนฝ่ายมุฮริกินมี 950 คน อันเป็นเหตุให้พวกเขาเสียขวัญและแพ้อฝ่ายมุสลิม ในสงครามครั้งนี้ฝ่ายมุฮริกินถูกฆ่าตาย 70 คนและถูกจับเป็นเชลย 70 คน ฝ่ายมุสลิมเสียชีวิต 14 คน อัลกุรอานระบุว่า

﴿قُلْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا سَتُغْلَبُونَ وَتُحْشَرُونَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ ۖ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿١٢﴾ قَدْ كَانَ لَكُمْ آيَةٌ فِي فِتْنَةِ الْتَقَاتِ ۖ فَعَثَّةٌ تَقْتُلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَأُخْرَىٰ كَافِرَةٌ يَرَوْنَهُمْ مِثْلَهُمْ رَأَىٰ الْعَيْنِ ۗ وَاللَّهُ يُؤَيِّدُ بِنَصْرِهِ مَن يَشَاءُ ۗ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَعِبْرَةً لِّأُولِي الْأَبْصَارِ ﴿١٣﴾﴾

سورة آل عمران : 12-13

ความว่า จงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)แก่บรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาว่าพวกท่านจะได้รับความพราชัย (พระองค์ทรงให้คำประกาศของนบีมุฮัมมัดเป็นความจริงโดยให้ฝ่ายมุสลิมทำการฆ่า บะนีกร็อยเศาะฮ์ตระกูลหนึ่งของยิวเนื่องจากผิดสัญญา และทำให้บะนีอันนะฎีร์อีกตระกูลหนึ่งของยิวอพยพไปจากมะดีนะฮ์)และ (ในวันอาคิเราะฮ์)พวกท่านจะถูกต้อนไปสู่นรก และเป็นที่พำนักอันเลวร้ายยิ่ง [12] แน่แน่นอนได้มีสัญญาณหนึ่งปรากฏแก่พวกเจ้าแล้ว ซึ่งอยู่ในสองฝ่ายที่เผชิญหน้ากันฝ่ายหนึ่งต่อสู้ในทางของอัลลอฮ์

(คือฝ่ายมุสลิม) และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา (คือฝ่ายมุชริกีนมักกะฮฺ) ซึ่งเห็นเขาเหล่านั้นด้วยตาตนเองเป็นสองเท่าของพวกเขา และอัลลอฮ์นั้นจะทรงสนับสนุนผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ด้วยการช่วยเหลือของพระองค์แท้จริงในสิ่งที่กล่าวมานั้นย่อมเป็นเป็นข้อเตือนสติแก่ผู้มีความผิดทั้งหลาย [13]

(สุเราะฮฺอาลิอิมรอน : 12-13)

เมื่อมุสลิมได้รับชัยชนะในสงครามบะดร์และสงครามอุฮุด ยะฮูดียะบะนีก็ยกยอกอ้อแสดงความไม่พอใจโกรธแค้นมุสลิมด้วยการพุดจากระทบกระแทกมุสลิมกับสตรีชาวอันศ็อร นบีมุฮัมมัด ﷺ จึงเชิญหัวหน้ายะฮูดียะมาดักเตือนเพราะเป็นส่วนหนึ่งของการละเมิดสัญญาพวกยะฮูดียะกล่าวว่า “ มุฮัมมัดอย่าปล่อยให้สิ่งที่พวกของท่านได้รับมาหลอกท่าน อันที่จริงพวกเขา(พวกกูร็อยฮฺ)ไม่มีความรู้ในการทำสงคราม และหากท่านมารบกับพวกเรา ท่านจะรู้ว่าพวกเราคือพวกที่ดีกว่าคน อื่นๆและเป็นพวกยะฮูดียะที่กล้าหาญที่สุด ” (al-Khaddari Bak ,1953 : 126) พฤติกรรมต่างๆชี้ให้เห็นถึงเจตนาร้ายของชาวยิวและก่อการกบฏในเวลาต่อมาดังอัลกุรอานระบุว่า

﴿لَمْ تَر إِلَى الَّذِينَ أَوْتُوا نَصِيبًا مِّنَ الْكِتَابِ يُؤْمِنُونَ بِالْجِبْتِ وَالطَّنُوتِ وَيَقُولُونَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا هَؤُلَاءِ أَهْدَىٰ مِنَ الَّذِينَ ءَامَنُوا سَبِيلًا ﴿٥١﴾ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ لَعَنَهُمُ اللَّهُ وَمَن يَلْعَنِ اللَّهُ فَلَن تَجِدَ لَهُ نَصِيرًا ﴿٥٢﴾﴾

سورة النساء : 51-52

ความว่า เจ้ามิได้มองดูบรรดาผู้ที่ได้รับส่วนหนึ่งจากคัมภีร์(เตารอต)ดอกหรือ พวกเขาศรัทธาต่อสิ่งที่เป็นภาคีต่ออัลลอฮ์และช่วยกันโดยพวกเขา(ชาวยิว)พุดถึงบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาว่าพวกเขาเหล่านี้ (พวกบุฆารูปรับ)แหละเป็นผู้ที่อยู่ในทางที่เที่ยงตรงกว่าบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย[51] คนเหล่านี้คือผู้ที่อัลลอฮ์ได้ทรงสาปแช่งแก่พวกเขา และผู้ใดที่อัลลอฮ์ทรงสาปแช่งพวกเขาแล้วเจ้าจะไม่พบว่ามิมีผู้ช่วยเหลือใด ๆ สำหรับเขาเลย[52]

(สุเราะฮฺอันนิซาอ : 51-52)

Mustafa 'Alamuddin (1992 : 42) กล่าวถึงสาเหตุที่เกิดสงครามบะนีก็ยกยอกอ้อและบะนีนะฎิรว่า “ ยะฮูดียะละเมิดข้อตกลงดังกล่าวโดยการยุยงจากเผ่าเอาสและเผ่าคือฮรอจญ์ให้ก่อกบฏในนครมะดีนะฮฺ และปล่อยข่าวการเสียชีวิตของนบี ﷺ ในช่วงสงครามอุฮุด หลังจากกะอับบุตรอัลอิฮรอฟ(ยิว) ถูกสังหาร พวกยะฮูดียะจึงประกาศทำสงครามกับมุสลิม ดังนั้นฝ่ายมุสลิมได้ล้อมยะฮูดียะบะนีก็ยกยอกอ้อไว้ 15 วันจนยอมจำนนและพวกเขาถูกย้ายไปอยู่ที่อะมิรอาต(ขาม) ส่วนยะฮูดียะบะนีนะฎิรวางแผนเผชิญหน้ากับนบี ﷺ เพื่อล้างแค้นให้กะอับบุตรอัลอิฮรอฟ จนถูกมุสลิมปิดล้อม 20 วัน พวกเขาเลือกที่จะย้ายออกจากมะดีนะฮฺไปอยู่ตำบลคือยบับและอะริฮอาต ช่วงเวลานั้นนครมะดีนะฮฺจึงเหลือเพียงยะฮูดียะบะนีกูร็อยเสาะฮฺเท่านั้น ซึ่งถูกย้ายออกจากนครมะดีนะฮฺหลังถูกล้อม 25 วันเพราะละเมิดข้อตกลงกับมุสลิม ”

ยะฮูดีเย์เผ่าบะนีสะฎีร์อาศัยอยู่ในนครมะดีนะฮ์ได้จัดประชุมลับๆ เพื่อหาทางกำจัดคนบี
มุฮัมมัด ﷺ โดยได้รับการสนับสนุนจากยะฮูดีเย์เผ่าคือชรอญูญ์ที่อาศัยอยู่รอบๆนครมะดีนะฮ์ ท่านจึงส่ง
มุฮัมมัดบุตรมุสลิมะฮ์ไปตักเตือนและแจ้งถึงความคิดดังกล่าวเป็นการละเมิดข้อตกลงร่วมกัน และขอให้ย้าย
ถิ่นฐานออกจากนครมะดีนะฮ์อย่างสันติ แต่พวกมุนาฟิกิน(พวกกลับกลอก)ในนครมะดีนะฮ์ให้การ
สนับสนุน พวกเขาเริ่มถ่วงเวลาการเดินทางออกจนเป็นเหตุนำไปสู่สงครามดังปรากฏในอัลกุรอานว่า

﴿ أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ نَافَقُوا يَقُولُونَ لِإِخْوَانِهِمُ الَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَئِنْ أُخْرِجْتُمْ لَنَخْرُجَنَّ
مَعَكُمْ وَلَا نُنَاطِعُ فِيكُمْ أَحَدًا أَبَدًا وَإِنْ قُوتِلْتُمْ لَنَنْصُرَنَّكُمْ وَاللَّهُ يَشْهَدُ إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿١١﴾ لَئِنْ أُخْرِجُوا لَا
تَخْرُجُونَ مَعَهُمْ وَلَئِنْ قُوتِلُوا لَا يَنْصُرُوهُمْ وَلَئِنْ نَصَرُوهُمْ لَيُولَّيْنَّ الْأَدْبِرَ ثُمَّ لَا يَنْصُرُونَ ﴿١٢﴾ ﴾

سورة الحشر : 11-12

ความว่า เจ้ามิเห็นคอกหรือว่า บรรดาผู้กลับกลอกกล่าวแก่พี่น้องของพวกเขาที่ปฏิเสธศรัทธาในหมู่ชาว
คัมภีร์ว่า หากพวกท่านถูกไล่ออกแน่นอนเราก็จะออกไปพร้อมกับพวกท่านด้วย และเราจะไม่เชื่อฟัง
ปฏิบัติตามผู้ใดเป็นอันขาดเกี่ยวกับพวกท่าน และหากพวกท่านถูกโจมตี แน่แน่นอนเราจะช่วยเหลือพวก
ท่าน และอัลลอฮ์ทรงเป็นพยานว่า แท้จริงพวกเขาเป็นผู้กล่าวเท็จ[11] หากพวกเขาถูกขับไล่ออกไป
บรรดาผู้กลับกลอกเหล่านั้นก็จะไม่ออกไปพร้อมกับพวกเขา และถ้าพวกเขาถูกโจมตี บรรดาผู้กลับกลอก
เหล่านั้นก็จะไม่ช่วยเหลือพวกเขา (บะนีสะฎีร์) และหากบรรดาผู้กลับกลอกช่วยเหลือพวกเขา แน่แน่นอน
บรรดาผู้กลับกลอกก็จะผินหลังหนีออกไป พวกเขาก็จะไม่ได้รับความช่วยเหลือ[12]

(ซูเราะฮ์อัลฮัษร : 11-12)

ยะฮูดีเย์บะนีสะฎีร์ถูกปิดล้อมระยะหนึ่งเมื่อหมดทางต่อสู้ พวกเขาจึงยอมจำนนและย้าย
ออกจากนครมะดีนะฮ์พร้อมทรัพย์สมบัติและปศุสัตว์ โดยพวกเขาได้ทำลายบ้านเรือนของพวกเขาก่อน
ออกเดินทาง พวกเขาบางส่วนไปอาศัยอยู่ที่ตำบลคือยบ์ร บางส่วนเดินทางไปอาศัยอยู่ที่ซาม และบางคน
เข้ารับอิสลามเช่น ยะมีนบุตรอัมร์และอนุชะด์บุตรวะฮับ

ด้วยเหตุนี้พวกยะฮูดีเย์จึงมีความเจ็บแค้นมุสลิมเป็นอย่างมาก แม้ว่าพวกเขาจะอาศัยนอก
นครมะดีนะฮ์ แต่พวกเขาพยายามหาทางแก้แค้นตลอดเวลาเพื่อพวกเขาจะได้กลับเข้ามาอยู่ในนครมะดี
นะฮ์ ต่อมาพวกเขาเดินทางไปยังนครมักกะฮ์เพื่อเจรจอาหารหรือกับอนุชูฟยานและผู้นำเผ่าต่างๆ โดย
สนับสนุนให้ทำสงครามกับคนบีมุฮัมมัด ﷺ Ibn al-Athir (1989 : 567) กล่าวว่า “ ยะฮูดีเย์เผ่าบะนีสะฎีร์
กลุ่มหนึ่งประกอบด้วยซัลลามบุตรอบีสุกัยอ์ สุัยษบุตรอัลอัคญ์อ็อบ กิยานะฮ์บุตรอบีเราะบิ้อ์ และคนอื่นๆ
ได้เดินทางไปนครมักกะฮ์ และชักชวนชาวมักกะฮ์ให้ทำสงครามต่อต้านคนบีมุฮัมมัด ﷺ พวกเขาบอกว่า
พวกเราอยู่เคียงข้างพวกท่านจนกว่าเราจะเอาชนะเขาได้ โดยได้รับการตอบรับจากผู้นำชาวมักกะฮ์
หลังจากนั้นพวกเขาเดินทางไปยังเผ่าอฏุฟานและกล่าวว่า ขณะนี้ชาวคูร็อยชพร้อมทำสงครามกับคนบี
มุฮัมมัด ﷺ แล้ว ซึ่งได้รับการตอบรับจากเผ่าอฏุฟานโดยส่งกองกำลังสนับสนุนทำสงครามกับคนบี ﷺ ”

ภายใต้การนำทัพของอนุชูปยานซึ่งมีกำลังรบ 10,000 กว่าคนเดินทางเข้าโจมตีนครมะดีนะฮ์ ขณะที่ฝ่ายนบีมุฮัมมัด ﷺ มีกำลังรบเพียง 3,000 กว่าคน สงครามครั้งนี้เรียกว่า สงครามค็อนดักหรือสงครามอะฮฺซาบเพราะนบีมุฮัมมัด ﷺ สั่งขุดคูยาวทางทิศเหนือของนครมะดีนะฮ์ เพื่อเตรียมป้องกันการโจมตีนครมะดีนะฮ์ตามคำแนะนำของเศาะหาบะฮ์ชื่อ ซัลมานอัลฟารีซี โดยในยุคคนนั้นการขุดคูยาวเพื่อเป็นสิ่งกีดขวางและบั่นทอนกองทัพฝ่ายตรงข้ามยังไม่เป็นที่รู้จัก อัลกุรอานระบุว่า

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا أَذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِم رِيحًا وَجُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا وَكَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا ﴿٩﴾ إِذْ جَاءَكُمْ مِنْ فَوْقِكُمْ وَمِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَإِذْ زَاغَتِ ٱلْأَبْصَارُ وَبَلَغَتِ ٱلْقُلُوبُ ٱلْحَنَاجِرَ وَتَظُنُّونَ بِٱللَّهِ ٱلظُّنُونًا ﴿١٠﴾ هُنَالِكَ ٱبْتُلِيَ ٱلْمُؤْمِنُونَ وَزُلْزِلُوا زَلْزَالًا شَدِيدًا ﴿١١﴾ وَإِذْ يَقُولُ ٱلْمُنَافِقُونَ وَٱلَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ مَّا وَعَدَنَا ٱللَّهُ وَرَسُولُهُٓ ۖ إِلَّا غُرُورًا ﴿١٢﴾ وَإِذْ قَالَتْ طَآئِفَةٌ مِّنْهُمْ يَأْتِ ٱهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَٱرْجِعُوا وَيَسْتَأْذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمُ ٱلنَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَمَا هِيَ بِعَوْرَةٍ ۖ إِن يُرِيدُونَ ٱلْإِفْرَارًا ﴿١٣﴾﴾

سورة الاحزاب : 9-13

ความว่า โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย!จงรำลึกถึงความโพรดปรานของอัลลอฮ์ที่มีต่อพวกเจ้าขณะที่กองทัพข้าศึกเข้ามาถูกรานพวกเจ้า แล้วเราได้ส่งลมพายุพัดใส่พวกเขาและกำลังทหารที่พวกเจ้ามองไม่เห็นและอัลลอฮ์ทรงเห็นสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ[9] เมื่อพวกเขายกทัพมายังพวกเจ้า ทั้งจากทางข้างบนของพวกเจ้าและจากทางข้างล่างของพวกเจ้า และเมื่อนั้นตาได้เหลือกลานและหัวใจได้มาจากอยู่ที่ลำคอ และพวกเจ้านึกคิดกันต่าง ๆ นานา เกี่ยวกับอัลลอฮ์ [10] ณ ที่นั้นขณะนั้น บรรดาผู้ศรัทธาได้ถูกทดลองและพวกเขาถูกทำให้เคลื่อนไหวสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง[11] และจงรำลึกถึงเมื่อพวกมุนาฟิกัน(กลับกลอก)และบรรดาผู้ที่หัวใจของพวกเขามีโรค กล่าวว่ายัลลอฮ์และศาสนทูตของพระองค์มิได้สัญญาแก่เราอย่างใด นอกจากการหลอกลวงเท่านั้น[12] และจงรำลึกถึง เมื่อกลุ่มหนึ่งจากพวกเขา (มุนาฟิกัน) กล่าวว่าโอ้ชายยัรียิบเอ๋ย! ไม่มีที่ตั้งมั่นสำหรับพวกท่านแล้ว (เพื่อต่อสู้กับข้าศึก)จงกลับไปเสียเถิด และกลุ่มหนึ่งจากพวกเขาจะขออนุญาตกับนบีว่าบ้านของพวกเราไม่มีอะไรปกปิด ไม่มีนกง และมันมิได้เป็นเช่นนั้น พวกเขามีได้ประสงค์สิ่งใด นอกจากการหนี (จากการทำสงคราม) [13]

(สุเราะฮ์อัลอะฮฺซาบ : 9-13)

หลังจากนั้น 1 ปีได้เกิดสงครามบะนีกุร็อยเศาะฮ์เนื่องจากช่วงสงครามอะฮฺซาบ หรือ สงครามค็อนดัก ะฮฺดีษ์เผ่าบะนีกุร็อยเศาะฮ์ละเมิดข้อตกลงกับฝ่ายมุสลิมโดยให้การสนับสนุนฮัยษุบุตร อักฎ็อบผู้นำอะฮฺดีษ์เผ่าบะนีกุร็อยเศาะฮ์ที่กำลังทำสงครามกับฝ่ายมุสลิม จนทำให้ นบีมุฮัมมัด ﷺ ต้องจัดส่งกองกำลังกว่า 500 คนมาคุ้มครองนครมะดีนะฮ์ ด้วยเหตุนี้เมื่อเสร็จจากสงครามบะนีกุร็อยเศาะฮ์ ท่านจึงส่งทหารกว่า 3,000 คนไปล้อมอะฮฺดีษ์เผ่าบะนีกุร็อยเศาะฮ์จนต้องยอมแพ้ในที่สุด

แผนที่นครชัยริบ(มะดีนะฮฺ) มัสญิด เส้นทางและเผ่าต่างๆของยะฮูดีย์
 ข้อมูล : เว็บไซต์ <http://stream.islamonline.net/seera/Seera.asp>

แผนที่สงครามค็อนคักและแนว(เส้น)ขุดสนามเพลาะเพื่อป้องกันการรุกรานนครมะดีนะฮฺ
 ข้อมูล : เว็บไซต์ <http://stream.islamonline.net/seera/Seera.asp>

การอพยพยะฮูดี้ออกจากนครมะดีนะฮ์

พวกยะฮูดี(ยิว)ในนครมะดีนะฮ์ ไม่รักษาคำมั่นสัญญาและไม่มีความจริงใจและบริสุทธิ์ใจในการอยู่ร่วมสังคมเดียวกันอย่างสันติ พวกเขาไม่ต้องการให้หนีเป็นแกนนำชาวอาหรับและเผ่าต่างๆ ในนครมะดีนะฮ์สร้างอิทธิพลเหนือพวกเขาทั้งในด้านศาสนาและการปกครอง โดยเฉพาะคำสอนที่ขัดกับแนวทางการสร้างเศรษฐกิจและผลประโยชน์พวกเขา ดังนั้นยะฮูดีจึงหวาดระแวงมุสลิมทั้งๆมุสลิมเคยให้ความเป็นมิตรที่ดีกับยะฮูดีก่อนพวกเขาเข้านับถืออัลอิสลาม สิ่งต่างๆเหล่านี้คือเหตุผลที่นำไปสู่การละเมิดสัญญาข้อตกลงร่วมกัน และนำไปสู่การอพยพพวกเขาออกจากนครมะดีนะฮ์ ด้วยเหตุนี้เราจึงพบว่าบิหมัหมัด ﷺ กำชับเศาะหาบะฮ์(สาวก)ให้อพยพยะฮูดี้ออกจากคาบสมุทรอารเบียทั้งหมด (يقول أخبرني عمر بن الخطاب أنه سمع رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول ثم لأخرجن اليهود والنصارى من جزيرة العرب حتى لا أدع إلا مسلماً)

ความว่า เกะลีฟะฮ์อุมัยรบุตรคือฎ็อบกล่าวว่าเขาได้ยินบิหมัหมัด ﷺ กล่าวว่า แน่นอนฉันจะอพยพยิวและคริสต์ออกจากคาบสมุทรอาหรับและจะไม่ปล่อยไว้ยกเว้นมุสลิมเท่านั้น

(รายงานโดยมุสลิม หมายเลข 1767)

การอพยพยะฮูดี้ออกจากคาบสมุทรอารเบียมิใช่เกิดขึ้นเฉพาะยุคบิหมัหมัด ﷺ บนแผ่นดินอาหรับเท่านั้น แต่ยุคหลังท่านสิ้นชีวิตเกิดขึ้นเหมือนกันเช่นในยุโรป รัสเซีย และเยอรมัน “ ปี.ค.ศ.1253 รัฐบาลฝรั่งเศสได้ประชุมเพื่อหาทางยุติปัญหาชาวยิว ซึ่งเข้ามาสร้างปัญหาต่อประชาชนภายในประเทศ และพวกยิวทั้งหมดถูกขับไล่ออกนอกประเทศ เนื่องจากพวกเขาไม่ยอมเคารพต่อกฎหมายบ้านเมือง ต่อมาในปี ค.ศ. 1275 กษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 1 แห่งอังกฤษได้ออกกฎหมายห้ามชาวยิวเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องกับดอกเบี้ย และอังกฤษได้ประกาศยกเลิกข้อบังคับและกฎหมายบางประการ โดยเฉพาะสิ่งที่เกี่ยวข้องกับดอกเบี้ยของนายทุนชาวยิว เพื่อยับยั้งการเติบโตทางเศรษฐกิจของชาวยิวและลดบทบาทและอำนาจทางเศรษฐกิจของพวกยิวที่มีอยู่ทั่วโลก แต่ไม่ประสบความสำเร็จจนในที่สุดกษัตริย์เอ็ดเวิร์ดที่ 1 ได้ออกกฎหมายเพื่อขับไล่พวกยิวออกจากประเทศอังกฤษ จากความสำเร็จดังกล่าวทำให้บรรดาผู้นำประเทศในยุโรปเอาเป็นแบบอย่าง ดังนั้นในปี ค.ศ.1306 ฝรั่งเศสจึงขับไล่พวกยิวออกจากประเทศ และตามด้วยประเทศเบลเยียมในปี ค.ศ.1370 ประเทศสโลวาเกียในปี ค.ศ.1380 ออสเตรียในปี ค.ศ.1420 สเปนในปี ค.ศ.1492 ประเทศลิทัวเนียในปี ค.ศ.1495 ประเทศอิตาลีในปี ค.ศ. 1498 และในปี ค.ศ.1551 บาวาเรียได้เนรเทศชาวยิวออกนอกประเทศ ” (มุหะมะ เจาะอารัง , 2545 : 32-33)

สาเหตุที่ทำให้ยะฮูดีถูกขับไล่ออกนอกประเทศคือสาเหตุเดียวกับการถูกขับไล่ออกจากคาบสมุทรอารเบีย นอกเหนือจากการละเมิดสัญญาข้อตกลงระหว่างกันพวกเขายังแทรกแซงการเมืองการปกครองและเข้าไปมีอำนาจทางเศรษฐกิจ เพื่อหวังผลประโยชน์จากดินแดนและประเทศต่างๆที่พวกเขาอาศัยอยู่ โดยพวกเขาพยายามผูกขาดอำนาจทางการค้าและการแลกเปลี่ยนเงินตรา ระบบการเงิน

ธุรกิจธนาคาร การค้าที่ผิดกฎหมาย คิดสินบนผู้มีอิทธิพลและเจ้าหน้าที่ของรัฐ ขูดรีดประชาชนในประเทศที่อาศัยอยู่ด้วยระบบดอกเบี้ยที่โรมันุชยธรรม สินค้าอุปโภคบริโภคต่างๆล้วนตกอยู่ภายใต้อิทธิพลและการควบคุมของพวกเขา จนทำให้ประเทศที่พวกเขายิวอาศัยอยู่เกิดวิกฤติอย่างรุนแรงทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมืองในเวลาต่อมา

ดังนั้นอันตรายจากชาวยิวที่เกิดขึ้นในดินแดนและประเทศต่างๆข้างต้นคือ อันตรายเดียวกับที่เกิดขึ้นในยุคก่อนๆ โดยมีผลกระทบเหมือนกันคือความหายนะของประชาชาติ

แผนที่โลกและแผ่นดินอาหรับยุคนบีมุฮัมมัด ﷺ

ที่มา : เว็บไซต์ <http://stream.islamonline.net/seera/Seera.asp>